Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (tretji razširjeni senat)

z dne 1. junija 2022 *

„Ekonomska in monetarna unija – Bančna unija – Enotni mehanizem za reševanje kreditnih institucij in nekaterih investicijskih podjetij (EMR) – Postopek reševanja, ki se uporablja, ko subjekt propada ali bo verjetno propadel – Shema za reševanje, ki jo je EOR sprejel za banko Banco Popular Español – Pravica do izjave – Prenos pooblastila – Lastninska pravica – Obveznost obrazložitve – Člena 18 in 20 ter člen 21(1) Uredbe (EU) št. 806/2014“

V zadevi T-510/17,

Antonio Del Valle Ruíz, stanujoč v Mexico Cityju (Mehika), in druge tožeče stranke, katerih imena so navedena v prilogi,[1] ki jih zastopajo J. Pobjoy, barrister, B. Kennelly, QC, in S. Walker, solicitor,

tožeče stranke,

proti

Evropski komisiji, ki jo zastopata L. Flynn in A. Steiblytė, agenta,

in

Enotnemu odboru za reševanje (EOR), ki ga zastopata J. King in M. Fernández Rupérez, agentki, skupaj z B. Meyringom, S. Schelom, F. Fernándezom de Trocónizom Roblesom, T. Klupschem in S. Iancom, odvetniki,

toženi stranki,

ob intervenciji

Kraljevine Španije, ki jo zastopata L. Aguilera Ruiz in J. Rodríguez de la Rúa Puig, agenta,

in

Evropskega parlamenta, ki ga zastopajo L. Visaggio, J. Etienne, M. Menegatti, M. Sammut, L. Stefani in M. Martínez Iglesias, agenti,

in

* Jezik postopka: angleščina.

[1] Seznam drugih tožečih strank je priložen le različici, ki se vroči strankam.

Sveta Evropske unije, ki ga zastopajo A. de Gregorio Merino, J. Bauerschmidt, A. Westerhof Löfflerová in H. Marcos Fraile, agenti,

ter

Banco Santander, SA s sedežem v Santanderju (Španija), ki jo zastopajo J. Rodríguez Cárcamo, A. Rodríguez Conde in D. Sarmiento Ramírez-Escudero, odvetniki, ter G. Cahill, barrister,

intervenienti,

zaradi predloga na podlagi člena 263 PDEU za razglasitev ničnosti sklepa SRB/EES/2017/08 izvršne seje EOR z dne 7. junija 2017 o sprejetju sheme za reševanje v zvezi z Banco Popular Español, SA in Sklepa Komisije (EU) 2017/1246 z dne 7. junija 2017 o odobritvi sheme za reševanje za Banco Popular Español (UL 2017, L 178, str. 15),

SPLOŠNO SODIŠČE (tretji razširjeni senat),

v sestavi M. van der Woude, predsednik, M. Jaeger, V. Kreuschitz, G. De Baere (poročevalec), sodniki, in G. Steinfatt, sodnica,

sodni tajnik: P. Cullen, administrator,

na podlagi pisnega dela postopka in obravnave z dne 21. junija 2021

izreka naslednjo

Sodbo

Pravni okvir

1 Po finančni krizi leta 2008 je bila sprejeta odločitev, da se v Evropski uniji ustanovi bančna unija, ki temelji na celovitih in podrobnih enotnih pravilih za finančne storitve za notranji trg kot celoto, sestavljajo pa jo enotni mehanizem nadzora in novi okviri za jamstva za vloge in reševanje.

2 Prvi korak k ustanovitvi bančne unije je bila vzpostavitev enotnega mehanizma nadzora (EMN) z Uredbo Sveta (EU) št. 1024/2013 z dne 15. oktobra 2013 o prenosu posebnih nalog, ki se nanašajo na politike bonitetnega nadzora kreditnih institucij, na Evropsko centralno banko (UL 2013, L 287, str. 63). V skladu z uvodno izjavo 12 te uredbe bi moral EMN zagotavljati, da se politika Unije, ki se nanaša na bonitetni nadzor kreditnih institucij, izvaja usklajeno in učinkovito, da se enotna pravila za finančne storitve uporabljajo enako za kreditne institucije v vseh zadevnih državah članicah ter da so te kreditne institucije predmet nadzora najvišje kakovosti, ki ga ne ovirajo drugi pomisleki, ki niso bonitetne narave. V ta namen so se z Uredbo št. 1024/2013 na Evropsko centralno banko (ECB) prenesle posebne naloge, ki se nanašajo na politike bonitetnega nadzora nad kreditnimi institucijami, z namenom prispevati k varnosti in trdnosti kreditnih institucij ter k stabilnosti finančnega sistema v Uniji in vsaki državi članici.

3 Nato je bila sprejeta Direktiva 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. maja 2014 o vzpostavitvi okvira za sanacijo ter reševanje kreditnih institucij in investicijskih podjetij ter o spremembi Šeste direktive Sveta 82/891/EGS ter direktiv 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES,

2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EU, 2012/30/EU in 2013/36/EU in uredb (EU) št. 1093/2010 ter (EU) št. 648/2012 Evropskega parlamenta in Sveta (UL 2014, L 173, str. 190). V njeni uvodni izjavi 1 je navedeno:

„Med finančno krizo se je pokazalo, da na ravni Unije ni ustreznih instrumentov za učinkovito obravnavanje nestabilnih ali propadajočih kreditnih institucij in investicijskih družb […]. Takšni instrumenti so potrebni predvsem za preprečevanje insolventnosti ali, kadar se ta pojavi, za zmanjšanje negativnih posledic z ohranitvijo sistemsko pomembnih funkcij zadevne institucije. Te težave so med krizo bistveno prispevale k temu, da so morale države članice reševati institucije z denarjem davkoplačevalcev. Cilj verodostojnega okvira za sanacijo in reševanje je v čim večji možni meri preprečiti potrebo po takšnem ukrepu.“

4 Cilj Direktive 2014/59 je uvesti splošna minimalna harmonizacijska pravila nacionalnih določb, ki urejajo reševanje bank po vsej Uniji, in zagotavlja sodelovanje med organi za reševanje pri obravnavanju propadov čezmejnih bank. V zvezi s tem Direktiva 2014/59 določa med drugim v členu 3(1), da vsaka država članica določi en ali, izjemoma, več organov za reševanje, ki so pristojni za uporabo instrumentov za reševanje in izvajanje pooblastil za reševanje.

5 Vendar ob upoštevanju na eni strani tega, da Direktiva 2014/59 ni prinesla centralizacije odločanja na področju reševanja, da je v osnovi določala skupne instrumente za reševanje in pooblastila za reševanje, ki so na voljo nacionalnim organom vsake države članice, in da je nacionalnim organom prepuščala, da sami presodijo glede uporabe teh instrumentov in nacionalnih shem za financiranje reševanja, ter ob upoštevanju na drugi strani tega, da ta direktiva državam članicam ni v celoti preprečevala, da bi sprejemale ločene in potencialno neskladne odločitve glede reševanja čezmejnih skupin, je bila sprejeta odločitev, da se vzpostavi enotni mehanizem za reševanje (EMR).

6 Tako je bil drugi korak k ustanovitvi bančne unije sprejetje Uredbe (EU) št. 806/2014 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. julija 2014 o določitvi enotnih pravil in enotnega postopka za reševanje kreditnih institucij in določenih investicijskih podjetij v okviru enotnega mehanizma za reševanje in enotnega sklada za reševanje ter o spremembi Uredbe (EU) št. 1093/2010 (UL 2014, L 225, str. 1).

7 V uvodni izjavi 12 Uredbe št. 806/2014 je navedeno:

„Zagotavljanje učinkovitih odločitev za reševanje propadajočih bank znotraj Unije, vključno z uporabo sredstev, ki se zberejo na ravni Unije, je bistveno za dokončno vzpostavitev notranjega trga za finančne storitve. Znotraj notranjega trga, lahko propad bank v eni državi članici vpliva na stabilnost finančnih trgov celotne Unije. Zagotavljanje učinkovitih in enotnih pravil reševanja in enakih pogojev financiranja reševanja po vseh državah članicah je v interesu ne le držav članic, v katerih te banke delujejo, ampak tudi vseh držav članic na splošno, in sicer kot sredstvo za zagotavljanje enakih konkurenčnih pogojev in za izboljšanje delovanja notranjega trga. Bančni sistemi na notranjem trgu so med seboj zelo povezani, skupine bank so mednarodne narave in aktive bank vsebujejo velik delež tujih sredstev. Brez EMR bi imele krize bank v državah članicah, ki sodelujejo v EMN, močnejši negativen sistemski učinek tudi v nesodelujočih državah članicah. Vzpostavitev EMR bo zagotovila nevtralen pristop pri obravnavanju propadajočih bank in bo tako povečala stabilnost bank sodelujočih držav članic in preprečila prelivanje učinkov kriz v nesodelujoče države članice, s tem pa olajšala delovanje notranjega trga kot celote. Mehanizmi

za sodelovanje z institucijami, ustanovljenimi v sodelujočih in nesodelujočih državah članicah, bi morali biti jasni, nobena država članica ali skupina držav članic pa ne bi smela biti posredno ali neposredno diskriminirana kot kraj izvajanja finančnih storitev.“

8 Predmet urejanja Uredbe št. 806/2014 je v skladu z njenim členom 1, prvi odstavek, določiti enotna pravila in enotni postopek za reševanje subjektov iz člena 2 s sedežem v sodelujočih državah članicah, in sicer banke, katerih matični nadzornik je ECB ali pristojni nacionalni organ v državah članicah, katerih valuta je euro, ali v državah članicah, katerih valuta ni euro, ki so vzpostavile tesno sodelovanje v skladu s členom 7 Uredbe št. 1024/2013 (glej uvodno izjavo 15 Uredbe št. 806/2014).

9 Člen 1, drugi odstavek, Uredbe št. 806/2014 določa, da ta enotna pravila in ta enotni postopek izvaja enotni odbor za reševanje (EOR), ustanovljen v skladu s členom 42 iste uredbe, skupaj s Svetom Evropske unije in Evropsko komisijo ter nacionalnimi organi za reševanje v okviru EMR, ustanovljenega s to uredbo. Določa tudi, da je EMR podprt z enotnim skladom za reševanje (ESR).

10 V skladu s členom 16(1) Uredbe št. 806/2014 EOR odloči o ukrepu za reševanje v zvezi s finančno institucijo, s sedežem v sodelujoči državi članici, kadar so izpolnjeni trije pogoji iz člena 18(1) iste uredbe.

11 S prvim pogojem se zahteva, da subjekt propada ali bo verjetno propadel. Oceno tega pogoja sprejme ali ECB po posvetovanju z EOR ali EOR, zanj pa se šteje, da je izpolnjen, kadar nastopi vsaj ena od okoliščin iz člena 18(4) Uredbe št. 806/2014.

12 Z drugim pogojem se domneva, da ne obstaja razumna verjetnost, da bi lahko kakršni koli alternativni ukrepi zasebnega sektorja ali nadzorna dejavnost preprečila propad tega subjekta v razumnem času.

13 Tretji pogoj določa, da je ukrep za reševanje potreben zaradi javnega interesa, in sicer da je potreben za uresničitev enega ali več ciljev reševanja ter če s prenehanjem subjekta v skladu z običajnim insolvenčnim postopkom teh ciljev reševanja ne bi bilo mogoče doseči v enaki meri.

14 V členu 14 Uredbe št. 806/2014 so kot cilji reševanja našteti: zagotoviti kontinuiteto kritičnih funkcij; izogniti se resnim negativnim vplivom na finančno stabilnost zlasti s preprečevanjem širjenja negativnih učinkov; zaščititi javna sredstva s čim večjim zmanjšanjem odvisnosti od izredne javne finančne podpore; zaščititi vlagatelje in investitorje ter zaščititi kapital in sredstva strank.

15 Člen 20(1) Uredbe št. 806/2014 določa, da preden se EOR odloči za ukrep za reševanje ali za izvajanje pooblastila za odpis ali konverzijo zadevnih lastniških instrumentov, zagotovi, da oseba, neodvisna od vseh javnih organov, vključno z EOR in nacionalnim organom za reševanje, in od zadevnega subjekta, opravi pošteno, preudarno in realno vrednotenje sredstev in obveznosti zadevnega subjekta.

16 V skladu s členom 20(15) Uredbe št. 806/2014 je vrednotenje sestavni del odločitve o uporabi instrumenta za reševanje ali izvajanju pooblastila za reševanje ali odločitve o pooblastilu za odpis ali konverzijo lastniških instrumentov.

17 Kadar so pogoji iz člena 18(1) Uredbe št. 806/2014 izpolnjeni, EOR sprejme shemo za reševanje.

18 Pri ukrepanju v okviru postopka reševanja morajo EOR, Svet in Komisija sprejeti vse primerne ukrepe za zagotavljanje, da se ukrep za reševanje sprejme v skladu z nekaterimi načeli, naštetimi v členu 15 Uredbe št. 806/2014, med katerimi je načelo, v skladu s katerim delničarji institucije v postopku reševanja prevzamejo prve izgube, in načelo, v skladu s katerim noben upnik ne utrpi večjih izgub, kot bi jih, če bi prišlo do prenehanja subjekta, na katerega se nanaša ukrep za reševanje, po običajnem insolvenčnem postopku.

19 EOR v shemi za reševanje določi uporabo instrumentov za reševanje. V členu 22(2) Uredbe št. 806/2014 so našteti različni razpoložljivi instrumenti za reševanje, in sicer instrument prodaje poslovanja, instrument premostitvene institucije, instrument izločitve sredstev in instrument za reševanje s sredstvi upnikov.

20 V shemi za reševanje lahko EOR izvaja tudi pooblastilo za odpis ali konverzijo lastniških instrumentov zadevnega subjekta pod pogoji iz člena 21 Uredbe št. 806/2014. V skladu s členom 19 Uredbe št. 806/2014 lahko ukrep za reševanje vključuje tudi odobritev državne pomoči ali uporabo ESR.

21 V skladu s členom 18(7) Uredbe št. 806/2014 EOR shemo za reševanje takoj po njenem sprejetju pošlje Komisiji. Komisija v 24 urah po tem, ko ji EOR pošlje shemo za reševanje, to shemo podpre ali ji nasprotuje glede njenih diskrecijskih vidikov v primerih, ki niso zajeti v tretjem pododstavku, in sicer upoštevanje merila javnega interesa ali bistvena sprememba zneska ESR. V zvezi z zadnjenavedenimi diskrecijskimi vidiki Komisija v 12 urah po tem, ko ji EOR pošlje shemo za reševanje, Svetu priporoči, naj shemi za reševanje, ki jo je sprejel EOR, nasprotuje zato, ker ne izpolnjuje merila javnega interesa, ali naj odobri bistveno spremembo zneska ESR, ki je določen v shemi za reševanje, ki jo je sprejel EOR, ali tej spremembi nasprotuje. Shema za reševanje lahko začne veljati le, če ji Svet ali Komisija v 24 urah po tem, ko jo je EOR poslal, ne nasprotujeta.

22 Člen 18(9) Uredbe št. 806/2014 določa, da EOR zagotovi, da se sprejmejo potrebni ukrepi za reševanje, da lahko zadevni nacionalni organi za reševanje izvajajo shemo za reševanje. Shema za reševanje se naslovi na zadnjenavedene ter daje navodila tem organom, ki sprejmejo vse potrebne ukrepe za njeno izvedbo v skladu s členom 29, tako da izvajajo pooblastila za reševanje.

23 Po sprejetju ukrepa za reševanje EOR v skladu s členom 20(16) Uredbe št. 806/2014 zagotovi, da neodvisna oseba izvede vrednotenje za namene ocenjevanja, ali bi bili delničarji in upniki deležni boljše obravnave, če bi bil za institucijo v postopku reševanja uveden običajni insolvenčni postopek. V skladu s členom 76(1)(e) Uredbe št. 806/2014 lahko to vrednotenje privede do plačila nadomestila delničarjem ali upnikom, če so v okviru reševanja utrpeli večjo izgubo, kot bi jo utrpeli v primeru prenehanja po običajnem insolvenčnem postopku.

Dejansko stanje spora in dejstva po vložitvi tožbe

24 Tožeče stranke, Antonio Del Valle Ruíz ter druge fizične in pravne osebe, katerih imena so navedena v prilogi, so bile delničarke ali so imele obveznice banke Banco Popular Español SA (v nadaljevanju: Banco Popular), preden je bila v zvezi z njo sprejeta shema za reševanje.

Položaj banke Banco Popular pred sprejetjem sheme za reševanje

25 Skupina Banco Popular, katere matična družba je bila banka Banco Popular, je bila na datum reševanja šesta španska bančna skupina.

26 Leta 2016 je banka Banco Popular povečala kapital za 2,5 milijarde EUR.

27 Izvršna seja EOR je 5. decembra 2016 sprejela načrt reševanja za skupino Banco Popular (v nadaljevanju: načrt reševanja iz leta 2016). V načrtu reševanja iz leta 2016 je bil prednostni instrument za reševanje instrument za reševanje s sredstvi upnikov iz člena 27 Uredbe št. 806/2014.

28 Banka Banco Popular je 3. februarja 2017 objavila svoje letno poročilo za leto 2016, v katerem je napovedala potrebo po izrednih rezervacijah v znesku 5,7 milijarde EUR, ki bo imela za posledico konsolidirane izgube v znesku 3,485 milijarde EUR, ter imenovanje novega predsednika.

29 Družba DBRS Ratings Limited (DBRS) (zdaj DBRS Morningstar) je 10. februarja 2017 znižala oceno banke Banco Popular z negativnimi obeti glede na oslabljen položaj kapitala banke Banco Popular po večjih neto izgubah, kot so bile predvidene v njenem letnem poročilu, navedenem v točki 28 zgoraj, ter prizadevanja banke Banco Popular za zmanjšanje še vedno velikega deleža nedonosnih sredstev.

30 Banka Banco Popular je 3. aprila 2017 objavila rezultate notranjih revizij, pri čemer je navedla, da bodo morda potrebni popravki letnega poročila za leto 2016. Te prilagoditve so bile opravljene v finančnem poročilu banke Banco Popular za prvo četrtletje leta 2017.

31 Predsednik upravnega odbora je na letni skupščini delničarjev 10. aprila 2017 napovedal, da banka zaradi položaja skupine, kar zadeva kapital in raven nedonosnih sredstev, načrtuje bodisi povečanje kapitala bodisi korporacijsko dejanje. Glavni izvršni direktor banke Banco Popular je bil nadomeščen manj kot eno leto po prevzemu položaja.

32 Po objavi z dne 3. aprila 2017 o potrebi po prilagoditvi finančnih rezultatov za leto 2016 je družba DBRS 6. aprila znižala oceno banke Banco Popular, pri čemer je ohranila negativne obete. Družbi Standard & Poor's in Moody's Investors service (v nadaljevanju: Moody's) sta 7. aprila oziroma 21. aprila 2017 prav tako znižali oceno banke Banco Popular z negativnimi obeti.

33 Banka Banco Popular je aprila 2017 sprožila postopek zasebne prodaje s ciljem prodaje močnemu konkurentu, s čimer bi se ponovno vzpostavil njen finančni položaj. Rok za predložitev ponudb morebitnih zainteresiranih kupcev za nakup banke Banco Popular je bil 10. junij 2017, nato pa je bil podaljšan do konca junija 2017.

34 Banka Banco Popular je 5. maja 2017 predstavila svoje finančno poročilo za prvo četrtletje leta 2017, v katerem je objavila izgube v znesku 137 milijonov EUR.

35 Zahteva glede likvidnostnega kritja (*Liquidity Coverage Requirement*) za banko Banco Popular je 12. maja 2017 padla pod najnižji prag 80 %, določen v členu 460(2)(c) Uredbe (EU) št. 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o bonitetnih zahtevah za kreditne institucije in investicijska podjetja ter o spremembi Uredbe (EU) št. 648/2012 (UL 2013, L 176, str. 1).

36 Banka Banco Santander, SA je banko Banco Popular z dopisom z dne 16. maja 2017 obvestila, da ne more predložiti zavezujoče ponudbe v okviru postopka zasebne prodaje.

37 Banka Banco Popular je 16. maja 2017 v sporočilu Comisión nacional del mercado de valores (CNMV, nacionalna komisija za trg vrednostnih papirjev, Španija) o upoštevnem dejstvu navedla, da so potencialni kupci izrazili interes v postopku zasebne prodaje, vendar ni bila podana nobena zavezujoča ponudba.

38 Agencija FITCH je 19. maja 2017 znižala dolgoročno oceno banke Banco Popular.

39 Predsednica EOR, Elke König, je 23. maja 2017 s televizijo Bloomberg opravila intervju, v katerem so ji med drugim postavili vprašanje glede položaja banke Banco Popular.

40 Maja 2017 se je v številnih medijskih člankih poročalo o težavah banke Banco Popular. Kot primer je treba navesti članek z dne 11. maja 2017, objavljen na spletnem mestu *elconfidencial.com* in naslovljen „Saracho odredil nujno prodajo banke Popular družbama JP Morgan in Lazard zaradi tveganja stečaja“ (*Saracho encarga la venta urgente del Popular a JP Morgan y Lazard por riesgo de quiebra*). V tem članku je navedeno, da je predsednik banke družbi JP Morgan in Lazard pooblastil za organizacijo nujne prodaje banke zaradi tveganja stečaja zaradi velikega odliva vlog zasebnih in institucionalnih strank ter da je menil, da je edini način za zagotovitev sposobnosti preživetja banke popolna in takojšnja prodaja celotne skupine. V članku je navedeno, da „bi zaradi nadaljnjega odliva vlog in zaprtja zunanjih virov financiranja za banko obstajalo resno tveganje stečaja in da je bil [njen predsednik] zato prisiljen uporabiti najbolj drastičen ukrep in postopoma opustiti prodajo njenih sredstev, da bi izboljšal kapitalske količnike in izpolnil zahteve ECB“.

41 V članku, ki je bil 15. maja 2017 objavljen na spletnem mestu*elconfidencial.com* in naslovljen „ECB sredi postopka prodaje banke Banco Popular dva meseca izvajala preglede“ (*El BCE inspecciona a Banco Popular durante dos meses en pleno proceso de venta*), se je poročalo, da je do načrta prodaje banke Banco Popular, ki ga je začel njen predsednik, prišlo po pregledu ECB, ki je potrdila primanjkljaj rezervacij. V skladu s tem člankom so inšpektorji ECB ugotovili, da so težave banke Banco Popular povezane s primanjkljajem rezervacij za kritje izpostavljenosti na trgu nepremičnin in da se je treba izogniti občasnim odlivom vlog. Ti inšpektorji so prav tako izrazili svoje nezadovoljstvo v zvezi s predstavitvijo računovodskih izkazov za leto 2016.

42 Agencija Reuters je 31. maja 2017 objavila članek z naslovom „EU opozorjena na tveganje prenehanja banke Banco Popular“ (*EU warned of wind-down risk for Spain's Banco Popular*). V tem članku je med drugim navedeno, da je po navedbah uradnika Unije, ki je ostal anonimen, eden od glavnih nadzornikov bank v Evropi uradnike Unije opozoril, da bi šla banka Banco Popular lahko v stečaj, če ji ne bi uspelo najti kupca. V skladu s tem člankom je ta uradnik navedel tudi, da je predsednica EOR pred kratkim izdala „zgodnje opozorilo“ in izjavila, da EOR s posebno pozornostjo spremlja postopek (banke Banco Popular) zaradi morebitnega posredovanja.

43 EOR je istega dne objavil sporočilo za javnost, v katerem je nasprotoval vsebini tega članka.

44 Banka Banco Popular se je v prvih dneh junija 2017 soočila z množičnim dvigovanjem likvidnih sredstev.

45 Banka Banco Popular je 5. junija 2017 zjutraj pri Banco de España (Banka Španije) vložila prvo prošnjo za nujno likvidnostno pomoč, popoldne pa še drugo prošnjo, ki je vsebovala povišanje zahtevanega zneska zaradi znatnih denarnih tokov. Na podlagi prošnje Banke Španije in po oceni

ECB istega dne v zvezi s prošnjo za nujno likvidnostno pomoč banke Banco Popular Svet ECB ni nasprotoval temu, da se banki Banco Popular odobri nujna likvidnostna pomoč za obdobje do 8. junija 2017. Banka Banco Popular je prejela del te nujne likvidnostne pomoči, nato pa je Banka Španije navedla, da banki Banco Popular ne more zagotoviti dodatne nujne likvidnostne pomoči.

46 Družbi DBRS in Moody's sta 6. junija 2017 znižali oceno banke Banco Popular.

Druga dejstva pred sprejetjem sheme za reševanje

47 EOR je 23. maja 2017 družbo Deloitte kot neodvisnega izvedenca pooblastil za vrednotenje banke Banco Popular v skladu s členom 20 Uredbe št. 806/2014.

48 EOR je 24. maja 2017 od banke Banco Popular na podlagi člena 34 Uredbe št. 806/2014 zahteval informacije, potrebne za izvedbo njenega vrednotenja. Od banke Banco Popular je 2. junija 2017 zahteval tudi, naj predloži informacije o postopku zasebne prodaje in naj zagotovi dostop do varne virtualne podatkovne sobe, ki jo je zadnjenavedena vzpostavila v okviru tega postopka.

49 Izvršna seja EOR je 3. junija 2017 sprejela Sklep SRB/EES/2017/06, naslovljen na Fondo de Reestructuración Ordenada Bancaria (FROB, sklad za urejeno prestrukturiranje bank, Španija), o trženju banke Banco Popular. EOR je odobril takojšnji začetek postopka prodaje banke Banco Popular s strani FROB in zadnjenavedenemu sporočil zahteve v zvezi s prodajo v skladu s členom 39 Direktive 2014/59. EOR je med drugim navedel, da mora FROB stopiti v stik s petimi potencialnimi kupci, ki so bili v okviru postopka zasebne prodaje povabljeni k predložitvi ponudbe.

50 Od petih potencialnih kupcev sta se dva odločila, da ne bosta sodelovala v postopku prodaje, enega pa je ECB izključila iz bonitetnih razlogov.

51 Potencialna kupca, ki sta se odločila, da bosta sodelovala v postopku prodaje, banki Banco Santander in Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, SA (BBVA), sta 4. junija 2017 podpisala sporazum o nerazkrivanju podatkov, 5. junija 2017 pa sta dobila dostop do virtualne podatkovne sobe.

52 EOR je 5. junija 2017 na podlagi člena 20(5)(a) Uredbe št. 806/2014 sprejel prvo vrednotenje (v nadaljevanju: vrednotenje 1), katerega namen je bil prispevati k ugotovitvi, ali so izpolnjeni pogoji za reševanje, kakor so opredeljeni v členu 18(1) Uredbe št. 806/2014.

53 ECB je 6. junija 2017 po posvetovanju z EOR v skladu s členom 18(1), drugi pododstavek, Uredbe št. 806/2014 sprejela oceno o propadu ali verjetnem propadu banke Banco Popular.

54 V tej oceni je ECB navedla, da se je likvidnostni položaj banke Banco Popular v preteklih mesecih močno poslabšal predvsem zaradi znatnega izčrpanja njene depozitne osnove. Banka Banco Popular se je soočila z znatnimi denarnimi odlivi v vseh segmentih strank. ECB je naštela dogodke, ki so privedli do likvidnostnih težav, s katerimi se je morala soočati banka Banco Popular.

55 V zvezi s tem je ugotovila, da je banka Banco Popular februarja 2017 ob predložitvi letnih računovodskih izkazov izrazila potrebo po izrednih rezervacijah za znesek 5,7 milijarde EUR, ki je privedla do izgub v znesku 3,485 milijarde EUR v letu 2016, ter naznanila zamenjavo svojega dolgoletnega predsednika, ki je opravil revizijo strategije banke. Objava dodatnih rezervacij in izgub ob koncu poslovnega leta je povzročila znižanje ocene, ki jo je banki Banco Popular

10. februarja 2017 dodelila družba DBRS, ter vzbudila resno zaskrbljenost strank banke Banco Popular, ki se je izrazila v znatnem in nepričakovanem dvigovanju vlog ter povečanem obisku strank v podružnicah banke.

56 ECB je navedla tudi, da je to, da je banka Banco Popular 3. aprila 2017 objavila *ad hoc* javno izjavo, v kateri so bili navedeni rezultati več notranjih revizij, ki bi lahko pomembno vplivali na računovodske izkaze institucije, ter potrdila, da bo glavni izvršni direktor zamenjan manj kot leto dni po prevzemu dolžnosti, sprožilo nov val dvigovanja vlog. ECB je ugotovila, da je ta val dvigovanja vlog spodbudilo tudi:

– znižanje ocene banke Banco Popular s strani družbe Standard & Poor's 7. aprila 2017;

– obvestilo banke Banco Popular z dne 10. aprila 2017, da ne bo izplačala dividend in da bo morda potrebno povečanje kapitala ali korporacijsko dejanje zaradi negotovega stanja kapitala in potrebne uskladitve s primerljivimi podjetji pri kritju nedonosnih sredstev;

– znižanje ocene banke Banco Popular s strani družbe Moody's 21. aprila 2017;

– razkritje rezultatov prvega četrtletja leta 2017, ki so bili slabši od predvidenih;

– nenehno negativno poročanje medijev, kot sta članka z dne 11. in 15. maja 2017, navedena v točkah 40 in 41 zgoraj, iz katerih izhaja, da je predsednik banke Banco Popular odredil nujno prodajo banke zaradi neposrednega tveganja stečaja ali pomanjkanja likvidnostnih sredstev ter da se je morala banka soočiti s potrebo po znatnih dodatnih rezervacijah zaradi inšpekcijskega pregleda na kraju samem s strani nadzornika.

57 ECB je ugotovila tudi, da so bile vloge, izgubljene od 31. maja 2017, še posebej upoštevne, potem ko je bilo v medijih razkrito, da bi lahko prišlo do prenehanja banke, če postopek prodaje v teku ne bo uspešen v zelo kratkem času.

58 Poleg tega je ECB opozorila, da čeprav je banka Banco Popular v preteklih tednih razvila različne ukrepe, ki ustvarjajo dodatna likvidna sredstva, in jih začela izvajati, obseg realiziranih in še vedno pričakovanih prilivov ni zadostoval, da bi se odpravilo zmanjšanje likvidnostnega položaja banke Banco Popular na datum ocene. Prav tako je navedla, da tudi z uporabo nujne likvidnostne pomoči, ki ji Svet ECB 5. junija 2017 ni nasprotoval, likvidnostni položaj na ta datum ni zadostoval za zagotovitev, da bo banka Banco Popular lahko izpolnila svoje obveznosti najpozneje 7. junija 2017.

59 ECB je menila, da ukrepi, ki jih je banka Banco Popular že sprejela, niso bili dovolj učinkoviti za izboljšanje njenega likvidnostnega položaja. Ugotovila je, da je banka Banco Popular kot alternativni ukrep za zagotovitev, da bo lahko izpolnila svoje obveznosti, ko zapadejo v plačilo, poskusila izvesti korporacijsko dejanje, in sicer svojo prodajo močnejšemu konkurentu. Vendar je ECB menila, da glede na slabšanje likvidnostnega položaja banke Banco Popular, neobstoj dokazov, da je ta zmožna obrniti svoj likvidnostni položaj v bližnji prihodnosti, in dejstvo, da pogajanja do tedaj niso prinesla pozitivnih rezultatov, potrditve take zasebne transakcije ni bilo mogoče predvideti v roku, ki bi banki Banco Popular omogočil, da bi odplačala svoje dolgove ali druge obveznosti, ko zapadejo v plačilo.

60 ECB je ugotovila, da hkrati ni bilo na voljo nadzornih ukrepov ali ukrepov za zgodnje posredovanje, ki bi omogočili takojšnjo ureditev likvidnostnega položaja banke Banco Popular in ji zagotovili dovolj časa, da bi izvedla korporacijsko dejanje ali našla drugo rešitev. Z ukrepi, ki so na voljo ECB kot pristojnemu organu na podlagi prenosa člena 104 Direktive 2013/36/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o dostopu do dejavnosti kreditnih institucij in bonitetnem nadzoru kreditnih institucij in investicijskih podjetij, spremembi Direktive 2002/87/ES in razveljavitvi direktiv 2006/48/ES in 2006/49/ES (UL 2013, L 176, str. 338) ter členov od 27 do 29 Direktive 2014/59 ali člena 16 Uredbe št. 1024/2013 v nacionalno zakonodajo, ni bilo mogoče zagotoviti, da bi banka Banco Popular glede na ugotovljeni obseg in hitrost slabšanja likvidnosti lahko odplačala svoje dolgove ali druge obveznosti, ko zapadejo v plačilo.

61 Nazadnje je ECB ob upoštevanju zlasti čezmernega odliva vlog, hitrosti, s katero je banka izgubila likvidnost, in njene nezmožnosti ustvarjanja drugih likvidnih sredstev menila, da obstajajo objektivni elementi, ki dokazujejo, da banka Banco Popular verjetno ni zmožna v bližnji prihodnosti odplačati svojih dolgov ali drugih obveznosti, ko zapadejo v plačilo. ECB je ugotovila, da je mogoče šteti, da banka Banco Popular propada oziroma da bo verjetno propadla v bližnji prihodnosti v skladu s členom 18(1)(a) in (4)(c) Uredbe št. 806/2014.

62 Upravni odbor banke Banco Popular je 6. junija 2017 ECB obvestil, da je ugotovil, da bo banka verjetno propadla.

63 FROB je istega dne sprejel dopis z informacijami o postopku prodaje, v katerem je bil rok za predložitev ponudb določen na 6. junij 2017 ob polnoči.

64 Prav tako je istega dne banka BBVA, ena od potencialnih kupcev banke Banco Popular, obvestila FROB, da ne bo predložila ponudbe.

65 Družba Deloitte je prav tako 6. junija 2017 EOR predložila drugo vrednotenje (v nadaljevanju: vrednotenje 2), pripravljeno na podlagi člena 20(10) Uredbe št. 806/2014. Namen vrednotenja 2 je bil oceniti vrednost sredstev in obveznosti banke Banco Popular, zagotoviti oceno obravnave, ki bi je bili delničarji in upniki deležni, če bi bil za banko Banco Popular uveden običajni insolvenčni postopek, ter prispevati k odločitvi o sredstvih in lastniških instrumentih, ki se prenesejo, in k temu, kako EOR razume tržne pogoje za namene instrumenta prodaje poslovanja. V tem vrednotenju je bila med drugim ekonomska vrednost banke Banco Popular ocenjena na 1,3 milijarde EUR v najboljšem primeru, na minus 8,2 milijarde EUR v najslabšem primeru in na minus 2 milijardi EUR pri najboljši oceni.

66 Banka Banco Santander je 7. junija 2017 predložila zavezujočo ponudbo.

67 FROB je z dopisom z dne 7. junija 2017 EOR obvestil, da je banka Banco Santander 7. junija ob 3.12 predložila ponudbo in da je bila cena, ki jo je banka Banco Santander ponudila za prodajo delnic banke Banco Popular, 1 EUR. FROB je navedel, da je njegov pripravljalni odbor banko Banco Santander izbral kot uspešnega ponudnika v konkurenčnem postopku prodaje banke Banco Popular in odločil, da EOR predlaga, naj banko Banco Santander opredeli kot kupca v sklepu EOR o sprejetju sheme za reševanje za banko Banco Popular.

Shema za reševanje za banko Banco Popular z dne 7. junija 2017

68 Izvršna seja EOR je 7. junija 2017 sprejela Sklep SRB/EES/2017/08 o shemi za reševanje za banko Banco Popular (v nadaljevanju: shema za reševanje) na podlagi Uredbe št. 806/2014.

69 V skladu s členom 1 sheme za reševanje je EOR, glede na to, da so bili pogoji iz člena 18(1) Uredbe št. 806/2014 izpolnjeni, odločil, da bo za banko Banco Popular uvedel postopek za reševanje od datuma reševanja.

70 EOR je tako menil, prvič, da banka Banco Popular propada ali bo verjetno propadla, drugič, da ni drugih ukrepov, ki bi lahko preprečili propad banke Banco Popular v razumnem času, in tretjič, da je ukrep za reševanje v obliki instrumenta prodaje poslovanja banke Banco Popular potreben zaradi javnega interesa. V zvezi s tem je EOR navedel, da je reševanje potrebno za uresničevanje dveh ciljev iz člena 14(2) Uredbe št. 806/2014, in sicer zagotoviti kontinuiteto kritičnih funkcij banke in izogniti se resnim negativnim vplivom na finančno stabilnost, ter je sorazmerno z njima.

71 V členu 5.1 sheme za reševanje je EOR odločil:

„Instrument za reševanje, ki se uporablja za družbo Banco Popular, pomeni, da se s prenosom delnic na kupca proda poslovanje na podlagi člena 24 Uredbe št. 806/2014. Odpis in konverzija kapitalskih instrumentov se izvedeta neposredno pred uporabo instrumenta prodaje poslovanja.“

72 Člen 6 sheme za reševanje se nanaša na odpis lastniških instrumentov in instrument prodaje poslovanja. V členu 6.1 je EOR navedel ukrepe, ki jih je sprejel na podlagi svojega pooblastila za odpis iz člena 21 Uredbe št. 806/2014.

73 Tako je EOR v členu 6.1 sheme za reševanje odločil:

– najprej, da se odpiše nominalni znesek osnovnega kapitala banke Banco Popular v višini 2.098.429.046 EUR, kar pomeni razveljavitev 100 % delnic banke Banco Popular;

– nato, da se celotna glavnica instrumentov dodatnega temeljnega kapitala, ki jih je izdala banka Banco Popular in so bili ob sprejetju sheme za reševanje v obtoku, konvertira v novo izdane delnice banke Banco Popular, „nove delnice I“;

– dalje, da se nominalna vrednost „novih delnic I“ odpiše na vrednost nič, kar pomeni razveljavitev 100 % teh „novih delnic I“;

– nazadnje, da se celotna glavnica instrumentov dodatnega kapitala, ki jih je izdala banka Banco Popular in so bili ob sprejetju sklepa o reševanju v obtoku, konvertira v novo izdane delnice banke Banco Popular, „nove delnice II“.

74 Člen 6.3 sheme za reševanje določa, da ti ukrepi za odpis in konverzijo temeljijo na vrednotenju 2, ki ga potrjujejo rezultati preglednega in odprtega postopka prodaje, ki ga je izvedel španski organ za reševanje, FROB.

75 EOR je v členu 6.5 sheme za reševanje navedel, da izvaja pooblastila, ki so mu podeljena s členom 24(1)(a) Uredbe št. 806/2014 v zvezi z instrumentom prodaje poslovanja, in odredil, da se „nove delnice II“ prenesejo na banko Banco Santander tako, da so prosto prenosljive in neobremenjene s pravicami tretjih, proti plačilu kupnine v višini 1 EUR. Pojasnjeno je, da je kupec že soglašal s prenosom.

76 EOR je navedel tudi, da je treba prenos „novih delnic II“ izvesti na podlagi zavezujoče ponudbe kupca z dne 7. junija 2017 ter da mora to storiti FROB na podlagi Ley 11/2015 de recuperación y resolución de entidades de crédito y empresas de servicios de inversión (zakon 11/2015 o sanaciji in reševanju kreditnih institucij in investicijskih družb) z dne 18. junija 2015 (BOE št. 146 z dne 19. junija 2015, str. 50797).

77 Shema za reševanje je bila 7. junija 2017 ob 5.13 predložena Komisiji v odobritev.

78 Komisija je 7. junija 2017 ob 6.30 sprejela Sklep (EU) 2017/1246 o odobritvi sheme za reševanje za Banco Popular Español (UL 2017, L 178, str. 15) in o njem uradno obvestila EOR. Shema za reševanje je zato začela veljati na isti dan.

79 V uvodni izjavi 4 Sklepa 2017/1246 je navedeno:

„Komisija se strinja s shemo za reševanje. Zlasti se strinja z razlogi, ki jih je navedel Enotni odbor za reševanje, zakaj je reševanje potrebno zaradi javnega interesa v skladu s členom 5 Uredbe (EU) št. 806/2014.“

80 FROB je istega dne sprejel ukrepe, potrebne za izvajanje sheme za reševanje, v skladu s členom 29 Uredbe št. 806/2014. V tem okviru se je FROB strinjal s prenosom novih delnic banke Banco Popular, ki so posledica konverzije instrumentov dodatnega kapitala („nove delnice II“), na banko Banco Santander.

Dejstva po sprejetju sklepa o reševanju

81 Družba Deloitte je 14. junija 2018 EOR posredovala vrednotenje razlik v obravnavi v skladu s členom 20, od (16) do (18), Uredbe št. 806/2014 za namene ocenjevanja, ali bi bili delničarji in upniki deležni boljše obravnave, če bi bil za banko Banco Popular uveden običajni insolvenčni postopek (v nadaljevanju: vrednotenje 3). Družba Deloitte je 31. julija 2018 EOR poslala dodatek k temu vrednotenju, v katerem je popravila nekatere formalne napake.

82 Banka Banco Santander je 28. septembra 2018 po združitvi s pripojitvijo postala univerzalna pravna naslednica banke Banco Popular.

83 EOR je 17. marca 2020 sprejel Sklep SRB/EES/2020/52 o določitvi, ali je treba delničarjem in upnikom, v zvezi s katerimi so bili izvedeni ukrepi za reševanje v zvezi z banko Banco Popular, dodeliti nadomestilo. V zvezi s tem sklepom je bilo 20. marca 2020 objavljeno sporočilo v Uradnem listu Evropske unije (UL 2020, C 91, str. 2). V tem sklepu je EOR menil, da delničarji in upniki, ki jih je prizadelo reševanje banke Banco Popular, niso upravičeni do nadomestila iz ESR na podlagi člena 76(1)(e) Uredbe št. 806/2014.

Postopek in predlogi strank

84 Tožeče stranke so 4. avgusta 2017 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložile to tožbo.

85 EOR je z vlogo, ki jo je v sodnem tajništvu vložil 31. oktobra 2017, Splošnemu sodišču predlagal, naj v skladu s členom 92(3) Poslovnika Splošnega sodišča odredi pripravljalne ukrepe glede predložitve nekaterih dokumentov, navedenih v prilogi. Splošno sodišče je s sklepom z dne 6. decembra 2017 odločilo, da v tem delu postopka ne ugodi temu predlogu za sprejetje pripravljalnih ukrepov.

86 Banka Banco Santander, Svet, Kraljevina Španija in Evropski parlament so 6. in 21. novembra 2017 oziroma 5. in 13. decembra 2017 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložili predlog za intervencijo v tem postopku v podporo predlogom Komisije in EOR. Predsednik osmega senata Splošnega sodišča je s sklepom z dne 12. aprila 2019 dopustil intervencijo banke Banco Santander, s sklepom z dne 17. aprila 2019 pa je dopustil intervencijo Sveta, Kraljevine Španije in Parlamenta. Kraljevina Španija, Parlament, Svet in banka Banco Santander so vložili svoje intervencijske vloge, tožeče stranke in EOR pa svoja stališča glede teh v predpisanih rokih.

87 Splošno sodišče je 13. februarja 2018 v okviru ukrepov procesnega vodstva iz člena 89 Poslovnika EOR pozval, naj predloži zadnjo nezaupno različico sheme za reševanje in nezaupno različico vrednotenja 2, objavljeni na njegovem spletnem mestu. EOR je dokumenta predložil v predpisanem roku.

88 Splošno sodišče je 6. julija 2018 v okviru ukrepov procesnega vodstva iz člena 89 Poslovnika postavilo pisna vprašanja glavnim strankam. Tožeče stranke in EOR so se na to zahtevo odzvali v predpisanem roku.

89 Tožeče stranke so z dopisom, ki je bil v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložen 9. oktobra 2018, Splošnemu sodišču predlagale, naj z ukrepom procesnega vodstva na podlagi člena 88 Poslovnika Komisiji in EOR naloži predložitev več dokumentov, katerih seznam je priložen k predlogu. Komisija in EOR sta vložila svoja stališča glede tega predloga v predpisanih rokih.

90 Ker se je sestava senatov Splošnega sodišča spremenila, je bil sodnik poročevalec na podlagi člena 27(5) Poslovnika razporejen v tretji senat, ki mu je bila zato dodeljena ta zadeva.

91 Tožeče stranke so z dopisom, ki so ga v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložile 7. oktobra 2019, predložile nov dokaz v skladu s členom 85(3) Poslovnika. Komisija, EOR, Kraljevina Španija, Parlament in Svet so vložili stališča glede tega novega dokaza v predpisanih rokih.

92 Splošno sodišče je na predlog tretjega senata na podlagi člena 28 Poslovnika odločilo, da zadevo predodeli razširjenemu senatu.

93 Splošno sodišče je 15. marca 2021 v okviru ukrepov procesnega vodstva iz člena 89 Poslovnika Komisijo in EOR pozvalo, naj predložita več dokumentov. EOR je z dopisom z dne 30. marca 2021 odgovoril, da so zahtevani dokumenti deloma zaupni in da jih lahko predloži, če Splošno sodišče sprejme pripravljalni ukrep. Komisija je z dopisom z dne 30. marca 2021 odgovorila, da nima zahtevanega dokumenta in da ga zato ne more predložiti.

94 Splošno sodišče je 15. aprila 2021 v okviru ukrepov procesnega vodstva iz člena 89 Poslovnika EOR pozvalo, naj predloži dokument. EOR je v dopisu z dne 20. aprila 2021 navedel, da zahtevani dokument zaupen in da ga lahko predloži, če Splošno sodišče sprejme pripravljalni ukrep.

95 Splošno sodišče je z dopisom z dne 21. maja 2021 na podlagi člena 24, prvi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije na eni strani ter člena 91(b), člena 92(3) in člena 103 Poslovnika na drugi strani EOR odredilo, naj predloži popolne različice sheme za reševanje, vrednotenja 2, ocene ECB z dne 6. junija 2017 glede tega, ali banka Banco Popular propada ali bo verjetno propadla, dopisa, ki ga je banka Banco Popular 6. junija 2017 poslala ECB, vključno s prilogo, in dopisa, ki ga je ECB 18. maja 2017 poslala banki Banco Popular. Splošno sodišče je EOR odredilo tudi, naj predloži nezaupni različici dopisa, ki ga je banka Banco Popular 6. junija 2017 poslala ECB, vključno s prilogo, in dopisa, ki ga je ECB 18. maja 2017 poslala banki Banco Popular.

96 Splošno sodišče je s sklepom z dne 16. junija 2021 iz spisa izločilo zaupne različice dokumentov, ki jih je predložil EOR v skladu s sklepom z dne 21. maja 2021, ter tožečim strankam, Komisiji, Kraljevini Španiji, Parlamentu, Svetu in banki Banco Santander posredovalo dopis, ki ga je banka Banco Popular 6. junija 2017 poslala ECB, brez priloge.

97 Ker sta bila dva člana tretjega razširjenega senata zadržana, je predsednik Splošnega sodišča za dopolnitev senata določil dva druga sodnika.

98 Stranke so na obravnavi 21. junija 2021 ustno podale navedbe in odgovorile na ustna vprašanja Splošnega sodišča.

99 Tožeče stranke Splošnemu sodišču predlagajo, naj:

– razveljavi shemo za reševanje in Sklep 2017/1246 (v nadaljevanju skupaj: izpodbijana sklepa);

– plačilo stroškov naloži EOR in Komisiji.

100 EOR in Komisija Splošnemu sodišču predlagata, naj:

– tožbo zavrne;

– plačilo stroškov naloži tožečim strankam.

101 Banka Banco Santander, Kraljevina Španija in Svet Splošnemu sodišču predlagajo, naj:

– tožbo zavrne;

– plačilo stroškov naloži tožečim strankam.

102 Parlament Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– tožbo zavrne v delu, v katerem temelji na ugovoru nezakonitosti Uredbe št. 806/2014;

– plačilo stroškov naloži tožečim strankam.

Pravo

103 Tožeče stranke v podporo tožbi navajajo devet tožbenih razlogov. Prvi tožbeni razlog se nanaša na ugovor nezakonitosti, ker naj bi bila s členom 18 Uredbe št. 806/2014 kršena pravica do izjave in pravica do učinkovitega pravnega sredstva iz členov 41 in 47 Listine Evropske unije o temeljnih

pravicah (v nadaljevanju: Listina) ter načelo sorazmernosti. Drugi tožbeni razlog se nanaša na kršitev členov 41 in 47 Listine. Tretji tožbeni razlog se nanaša na kršitev lastninske pravice. Četrti tožbeni razlog se nanaša na kršitev člena 20 Uredbe št. 806/2014. Peti tožbeni razlog se nanaša na kršitev člena 18(1)(a) in (b) Uredbe št. 806/2014. Šesti tožbeni razlog se nanaša na kršitev člena 21(1) Uredbe št. 806/2014. Sedmi tožbeni razlog se nanaša na kršitev obveznosti obrazložitve. Osmi tožbeni razlog se nanaša na kršitev načela sorazmernosti in načela varstva legitimnih pričakovanj. Deveti tožbeni razlog se nanaša na ugovor nezakonitosti, ker naj bi bila s členoma 18 in 22 Uredbe št. 806/2014 kršena načela v zvezi s prenosom pristojnosti.

104 Uvodoma je treba navesti, da tožeče stranke glede obsega nadzora, ki ga izvaja Splošno sodišče, na podlagi sodbe z dne 18. julija 2013, Komisija in drugi/Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, EU:C:2013:518), trdijo, da mora Splošno sodišče opraviti celovito presojo in med drugim preveriti vsebinsko resničnost zatrjevanih dejstev glede na ustrezne informacije in dokaze ter oceniti njihovo dokazno vrednost glede na okoliščine obravnavane zadeve in ob upoštevanju pripomb, ki jih je predložila zadevna oseba. Ta zahteva naj bi bila še strožja, kadar tožeče stranke, kot v obravnavani zadevi, niso bile zaslišane med postopkom reševanja.

105 EOR trdi, da je obseg sodnega nadzora Splošnega sodišča tisti, ki ga podpira sodna praksa, ki se uporablja za pravni akt, ki temelji na določbah, ki zadevnemu organu podeljujejo diskrecijsko pravico in se nanašajo na gospodarska in posebej tehnična vprašanja.

106 V zvezi s tem je treba navesti, da se je s sodno prakso omejil obseg nadzora, ki ga izvaja Splošno sodišče, tako v primerih, v katerih izpodbijani akt temelji na presoji zelo zapletenih znanstvenih in tehničnih dejstev, kot tudi v primerih, ki vključujejo zapletene gospodarske ocene.

107 Po eni strani se mora nadzor sodišča Unije v zvezi s primeri, v katerih imajo organi Unije široko diskrecijsko pravico, zlasti glede presoje zelo zapletenih znanstvenih in tehničnih dejstev za določitev narave in obsega ukrepov, ki jih sprejmejo, omejiti na preučitev, ali se pri izvajanju take pravice ni zgodila očitna napaka ali zloraba pooblastila, oziroma tudi na to, ali ti organi niso očitno prekoračili mej svoje diskrecijske pravice. V takem kontekstu sodišče Unije ne sme s svojo presojo znanstvenih in tehničnih dejstev nadomestiti presoje organov Unije, ki jim je Pogodba DEU edinim podelila to nalogo (sodbi z dne 21. julija 2011, Etimine, C-15/10, EU:C:2011:504, točka 60, ter z dne 7. marca 2013, Bilbaína de Alquitranes in drugi/ECHA, T-93/10, EU:T:2013:106, točka 76; glej tudi sodbo z dne 11. maja 2017, Deza/ECHA, T-115/15, EU:T:2017:329, točka 163 in navedena sodna praksa).

108 Po drugi strani je nadzor, ki ga sodišča Unije izvajajo nad zapleteno gospodarsko presojo organov Unije, omejen, in sicer nujno omejen na preverjanje spoštovanja postopkovnih pravil in obrazložitve, pravilnosti dejanskega stanja ter morebitnega obstoja očitnih napak v presoji in zlorabe pooblastil. V okviru tega nadzora torej sodišče Unije gospodarske presoje pristojnega organa Unije ne sme nadomestiti s svojo (glej v tem smislu sodbe z dne 11. julija 1985, Remia in drugi/Komisija 42/84, EU:C:1985:327, točka 34; z dne 10. decembra 2020, Comune di Milano/Komisija, C-160/19 P, EU:C:2020:1012, točka 100 in navedena sodna praksa, ter z dne 16. januarja 2020, Iberpotash/Komisija, T-257/18, EU:T:2020:1, točka 96 in navedena sodna praksa).

109 Ker odločitve, ki jih mora sprejeti EOR v okviru postopka reševanja, temeljijo na zelo zapletenih gospodarskih in tehničnih presojah, je treba šteti, da se načela, ki izhajajo iz sodne prakse, navedene v točkah 107 in 108 zgoraj, uporabljajo za nadzor, ki ga mora izvesti sodišče.

110 Vendar, čeprav je EOR priznana diskrecijska pravica na gospodarskem in tehničnem področju, to ne pomeni, da sodišče Unije ne sme izvajati nadzora nad tem, kako ta razlaga gospodarske podatke, na katerih temelji njegova odločitev. Kot je razsodilo Sodišče, mora namreč sodišče Unije tudi v primeru zapletenih presoj preveriti ne le vsebinsko pravilnost navedenih dokazov, njihovo zanesljivost in doslednost, ampak tudi, ali ti dokazi vsebujejo vse upoštevne podatke, ki jih je treba upoštevati pri presoji zapletenega položaja, ter ali je na njihovi podlagi mogoče utemeljiti zaključke, ki iz njih izhajajo (glej sodbe z dne 22. novembra 2007, Španija/Lenzing, C-525/04 P, EU:C:2007:698, točka 57 in navedena sodna praksa; z dne 26. marca 2019, Komisija/Italija, C-621/16 P, EU:C:2019:251, točka 104 in navedena sodna praksa, ter z dne 10. decembra 2020, Comune di Milano/Komisija, C-160/19 P, EU:C:2020:1012, točka 115 in navedena sodna praksa).

111 V zvezi s tem morajo biti dokazi, ki jih predložijo tožeče stranke za ugotovitev, ali je EOR storil očitno napako pri presoji dejanskega stanja, ki je taka, da upravičuje razglasitev ničnosti sheme za reševanje, zadostni, da se presoja v tej shemi ne zdi verodostojna (glej po analogiji sodbe z dne 14. junija 2018, Lubrizol France/Svet, C-223/17 P, neobjavljena, EU:C:2018:442, točka 39; z dne 12. decembra 1996, AIUFFASS in AKT/Komisija, T-380/94, EU:T:1996:195, točka 59, ter z dne 13. decembra 2018, Comune di Milano/Komisija, T-167/13, EU:T:2018:940, točka 108 in navedena sodna praksa).

112 Splošno sodišče meni, da je treba najprej preučiti ugovor nezakonitosti, naveden v prvem in devetem tožbenem razlogu, nato četrti, peti in šesti tožbeni razlog ter nazadnje drugi, tretji, sedmi in osmi tožbeni razlog.

Prvi tožbeni razlog: ugovor nezakonitosti, ker naj bi bila s členom 18 Uredbe št. 806/2014 kršena pravica do izjave in pravica do učinkovitega pravnega sredstva iz členov 41 in 47 Listine ter načelo sorazmernosti

113 Tožeče stranke na podlagi člena 277 PDEU zatrjujejo nezakonitost člena 18 Uredbe št. 806/2014. Ta tožbeni razlog je razdeljen na tri dele in se nanaša na to, da so s postopkom iz tega člena kršeni, prvič, pravica do izjave, določena v členu 41(2)(a) Listine, drugič, pravica do učinkovitega pravnega sredstva, določena v členu 47 Listine, in, tretjič, načelo sorazmernosti.

114 V skladu z ustaljeno sodno prakso je člen 277 PDEU izraz splošnega načela, ki vsaki stranki zagotavlja pravico do izpodbijanja veljavnosti aktov, ki so pravna podlaga izpodbijanega akta, da se doseže razglasitev ničnosti akta, ki se nanjo neposredno in posamično nanaša, če ta stranka na podlagi člena 263 PDEU nima pravice vložiti direktne tožbe proti tem aktom, ki posegajo v njen pravni položaj, ne da bi imela možnost zanje predlagati razglasitev ničnosti (glej sodbo z dne 17. decembra 2020, BP/FRA, C-601/19 P, neobjavljena, EU:C:2020:1048, točka 26 in navedena sodna praksa).

115 Ker cilj člena 277 PDEU ni omogočiti stranki, da s katerim koli pravnim sredstvom izpodbija uporabo katerega koli splošnega akta, se mora akt, katerega nezakonitost se uveljavlja, neposredno ali posredno uporabljati za zadevo, ki je predmet tožbe (glej sodbo z dne 8. septembra 2020, Komisija in Svet/Carreras Sequeros in drugi, C-119/19 P in C-126/19 P, EU:C:2020:676, točka 68 in navedena sodna praksa).

116 Tako je Sodišče v primeru ničnostnih tožb, vloženih zoper posamične odločbe, priznalo, da so lahko določbe splošnega akta, ki so podlaga za navedene odločbe ali imajo neposredno pravno povezavo s takimi odločbami, utemeljeno predmet ugovora nezakonitosti. Nasprotno pa je

Sodišče razsodilo, da ugovor nezakonitosti zoper splošni akt, za katerega izpodbijana posamična odločba ni izvedbeni ukrep, ni dopusten (glej sodbo z dne 8. septembra 2020, Komisija in Svet/Carreras Sequeros in drugi, C-119/19 P in C-126/19 P, EU:C:2020:676, točki 69 in 70 ter navedena sodna praksa).

Prvi del: kršitev pravice do izjave na podlagi člena 18 Uredbe št. 806/2014

117 Tožeče stranke trdijo, da se s postopkom reševanja, določenem v členu 18 Uredbe št. 806/2014, ne spoštuje pravica do izjave iz člena 41(2)(a) Listine, ker ne določa možnosti, da delničarji in upniki subjekta, katerih pravice so bile kršene, predstavijo svoja stališča, preden se sprejme shema za reševanje.

118 EOR in Parlament trdita, da bi bila v primeru, če bi imeli delničarji institucije v postopku reševanja pravico do izjave iz člena 41(2)(a) Listine, ta pravica priznana tudi brez izrecne določbe v Uredbi št. 806/2014. Neobstoj izrecne določbe v členu 18 Uredbe št. 806/2014, ki bi določala zaslišanje delničarjev, naj ne bi povzročil nezakonitosti te uredbe, ker nobena določba takega zaslišanja ne prepoveduje.

119 Navesti je treba, da člen 41(2)(a) Listine določa, da pravica do dobrega upravljanja vključuje pravico vsake osebe, da se izjasni pred sprejetjem kakršnega koli posamičnega ukrepa, ki jo prizadene.

120 Pravica do izjave zagotavlja, da ima vsaka oseba možnost, da koristno in učinkovito poda svoje stališče v upravnem postopku, in to pred sprejetjem vsake odločbe, ki bi lahko negativno vplivala na njene interese. Poleg tega je treba pojasniti, da ima pravica do izjave dvojen cilj. Na eni strani je namenjena čim natančnejši in pravilnejši preučitvi spisa in ugotavljanju dejstev, na drugi strani pa omogoča zagotovitev učinkovitega varstva zadevne osebe. Natančneje, namen pravice do izjave je zagotoviti, da se vsaka odločba, ki posega v položaj, sprejme ob polnem poznavanju dejstev, njen cilj pa je zlasti omogočiti pristojnemu organu, da popravi napako, ali zadevni osebi, da navede elemente v zvezi s svojim osebnim položajem, ki govorijo v prid sprejetju ali nesprejetju odločbe ali taki ali drugačni vsebini odločbe (glej sodbo z dne 4. junija 2020, ESZD/De Loecker, C-187/19 P, EU:C:2020:444, točki 68 in 69 ter navedena sodna praksa).

121 Navesti je treba, da je Sodišče potrdilo pomen pravice do izjave in njen zelo širok obseg v pravnem redu Unije, pri čemer je menilo, da se mora ta pravica uporabljati v vsakem postopku, v katerem je lahko izdan akt, ki posega v položaj. V skladu s sodno prakso Sodišča se spoštovanje pravice do izjave zahteva, tudi če se z ureditvijo, ki se uporablja, taka formalnost ne zahteva izrecno (glej sodbe z dne 22. novembra 2012, M., C-277/11, EU:C:2012:744, točki 85 in 86 ter navedena sodna praksa; z dne 18. junija 2020, Komisija/RQ, C-831/18 P, EU:C:2020:481, točka 67 in navedena sodna praksa, ter z dne 7. novembra 2019, ADDE/Parlament, T-48/17, EU:T:2019:780, točka 89 in navedena sodna praksa).

122 Uporaba načela pravice do obrambe, ki vključuje pravico do izjave, zato glede na to, da gre za temeljno in splošno načelo prava Unije, ne more biti niti izključena niti omejena z določbo zakonodaje in njeno spoštovanje je treba zagotavljati tako ob popolnem neobstoju posebne ureditve kot ob ureditvi, ki sama navedenega načela ne bi upoštevala (glej sodbo z dne 18. junija 2014, Španija/Komisija, T-260/11, EU:T:2014:555, točka 62 in navedena sodna praksa).

123 Pravica do izjave se namreč kot načelo in temeljna pravica pravnega reda Unije uporabi, če namerava uprava sprejeti akt, ki posega v položaj, torej akt, ki lahko neugodno vpliva na interese posameznika ali zadevne države članice, saj njena uporaba ni odvisna od obstoja izrecnega pravila v zvezi s tem, ki bi ga določala sekundarna zakonodaja (sodba z dne 18. junija 2014, Španija/Komisija, T-260/11, EU:T:2014:555, točka 64).

124 V zvezi s tem je treba najprej ugotoviti, da Uredba št. 806/2014 v skladu z uvodno izjavo 121 spoštuje temeljne pravice ter pravice, svoboščine in načela, priznane zlasti v Listini, vključno s pravico do obrambe, ter da jo je treba izvajati v skladu s temi pravicami in načeli. Po drugi strani pa nobena določba Uredbe št. 806/2014 izrecno ne izključuje ali omejuje pravice do izjave delničarjev in upnikov zadevnega subjekta med postopkom reševanja.

125 Zato v nasprotju s trditvijo tožečih strank neobstoja posebne določbe v členu 18 Uredbe št. 806/2014, ki bi določala zaslišanje delničarjev subjekta, zoper katerega je sprejet ukrep za reševanje, pred sprejetjem odločitve, ni mogoče razlagati kot absolutno zanikanje pravice do izjave v vseh okoliščinah, kar bi posegalo v bistveno vsebino te pravice. Tožeče stranke napačno trdijo, da naj bi člen 18 Uredbe št. 806/2014 omogočal izključitev pravice do izjave v vseh primerih, in ne le v nujnih primerih.

126 Poleg tega je treba ugotoviti, kot so to storili Komisija, Svet in Parlament, da je cilj ukrepa za reševanje, ki ga sprejme EOR po postopku iz člena 18 Uredbe št. 806/2014, reševanje subjekta. Subjekt, ki je predmet reševanja, je treba obravnavati kot osebo, v zvezi s katero se sprejme posamičen ukrep in ki ji člen 41(2)(a) Listine zagotavlja pravico do izjave.

127 Tako je treba upoštevati, da delničarji in upniki tega subjekta niso naslovniki ukrepa za reševanje, ki ni posamična odločitev, sprejeta zoper njih.

128 Vendar je treba navesti, da lahko v skladu s členom 21(1) Uredbe št. 806/2014 EOR izvaja pooblastilo za odpis ali konverzijo lastniških instrumentov subjekta, za katerega velja ukrep za reševanje, z ukrepanjem v skladu s postopkom iz člena 18 te uredbe.

129 Tako lahko postopek iz člena 18 Uredbe, tudi če ni posamičen postopek, ki se začne proti delničarjem in upnikom zadevnega subjekta, privede do sprejetja ukrepa za reševanje, ki bi lahko neugodno vplival na njihove interese.

130 Toda v sodni praksi Sodišča, navedeni v točki 121 zgoraj, je bila sprejeta široka razlaga pravice do izjave, ki je zagotovljena vsem osebam med postopkom, ki lahko privede do sprejetja akta, ki posega v njihov položaj. Zato ni mogoče izključiti, da se lahko delničarji institucije, zoper katero je sprejet ukrep za reševanje, sklicujejo na pravico do izjave v okviru postopka reševanja.

131 Vendar lahko za uveljavljanje pravice do izjave veljajo omejitve v skladu s členom 52(1) Listine, ki določa:

„Kakršno koli omejevanje uresničevanja pravic in svoboščin, ki jih priznava ta listina, mora biti predpisano z zakonom in spoštovati bistveno vsebino teh pravic in svoboščin. Ob upoštevanju načela sorazmernosti so omejitve dovoljene samo, če so potrebne in če dejansko ustrezajo ciljem splošnega interesa, ki jih priznava Unija, ali če so potrebne zaradi zaščite pravic in svoboščin drugih.“

132 Zato je treba preučiti, ali to, da Uredba št. 806/2014 ne vsebuje določbe, ki bi izrecno določala zaslišanje delničarjev in upnikov zadevnega subjekta v okviru postopka iz člena 18 te uredbe, pomeni omejitev uresničevanja pravice do izjave, ki je v skladu s členom 52(1) Listine.

133 Sodišče je že odločilo, da temeljne pravice, kakršna je spoštovanje pravice do obrambe, niso absolutne, ampak so lahko predmet omejitev, če te omejitve dejansko ustrezajo ciljem v splošnem interesu, ki jim sledi zadevni ukrep, in če glede na uresničevani cilj ne pomenijo pretiranega in nesprejemljivega posega, ki bi okrnil bistvo tako zagotovljenih pravic (glej sodbi z dne 10. septembra 2013, G. in R., C-383/13 PPU, EU:C:2013:533, točka 33 in navedena sodna praksa, ter z dne 20. decembra 2017, Prequ'Italia, C-276/16, EU:C:2017:1010, točka 50 in navedena sodna praksa).

134 V zvezi s tem EOR, Kraljevina Španija, Parlament in Svet trdijo, da naj bi bila omejitev pravice delničarjev do izjave po eni strani utemeljena s ciljem zagotavljanja stabilnosti finančnih trgov, po drugi strani pa s potrebo po zagotavljanju učinkovitosti odločitev o reševanju, ki jih je treba sprejeti hitro.

135 Na prvem mestu je treba poudariti, da je v več uvodnih izjavah Uredbe št. 806/2014, med drugim v uvodnih izjavah 12, 58 in 61, navedeno, da je stabilnost finančnih trgov eden od ciljev mehanizmov za reševanje, uvedenih s to uredbo.

136 Poleg tega je v skladu s členom 18(5) Uredbe št. 806/2014 ukrep za reševanje v javnem interesu, če je potreben za uresničitev enega ali več ciljev reševanja iz člena 14 te uredbe in je sorazmeren z njimi ter če s prenehanjem subjekta v skladu z običajnim insolvenčnim postopkom teh ciljev reševanja ne bi bilo mogoče doseči v enaki meri. Med cilji reševanja iz člena 14 Uredbe št. 806/2014 je med drugim cilj „izogniti se resnim negativnim vplivom na finančno stabilnost zlasti s preprečevanjem širjenja negativnega vpliva, tudi na tržne infrastrukture, in ohranjanjem tržne discipline“, ter cilj „zaščititi javna sredstva s čim večjim zmanjšanjem odvisnosti od izredne javne finančne podpore“.

137 V zvezi s tem je Sodišče ugotovilo, da imajo finančne storitve osrednjo vlogo v gospodarstvu Unije. Banke in kreditne institucije so za podjetja, dejavna na različnih trgih, bistven vir financiranja. Poleg tega so banke pogosto med seboj povezane in veliko jih posluje na mednarodni ravni. Zato obstaja tveganje, da se propad ene ali več bank hitro razširi na druge banke, bodisi v zadevni državi članici bodisi v drugih državah članicah. To pa lahko povzroči prelivanje negativnih učinkov v druge sektorje gospodarstva (sodbe z dne 19. julija 2016, Kotnik in drugi, C-526/14, EU:C:2016:570, točka 50; z dne 20. septembra 2016, Ledra Advertising in drugi/Komisija in ECB, od C-8/15 P do C-10/15 P, EU:C:2016:701, točka 72, ter z dne 25. marca 2021, Balgarska narodna banka, C-501/18, EU:C:2021:249, točka 108).

138 Sodišče je razsodilo, da cilj zagotovitve stabilnosti finančnega sistema ob izogibanju čezmernemu javnemu trošenju in čim manjšem izkrivljanju konkurence pomeni tak prevladujoč javni interes (sodba z dne 19. julija 2016, Kotnik in drugi, C-526/14, EU:C:2016:570, točka 69).

139 Poleg tega je Evropsko sodišče za človekove pravice (v nadaljevanju: ESČP) v sodbi z dne 1. aprila 2004, Camberrow MM5 AD proti Bolgariji (CE:ECHR:2004:0401DEC005035799, točka 6), menilo, da imajo države na gospodarsko občutljivih področjih, kot je stabilnost bančnega sistema, široko polje proste presoje in da zato nemožnost delničarja, da sodeluje v postopku, ki vodi do prodaje banke, ni nesorazmerna glede na legitimne cilje zaščite pravic upnikov in dobrega upravljanja stanja insolventnosti banke.

140 Omeniti je treba tudi sodbo z dne 8. novembra 2016, Dowling in drugi (C-41/15, EU:C:2016:836), ki je bila izdana na podlagi predloga za sprejetje predhodne odločbe o razlagi členov 8, 25 in 29 Druge direktive Sveta 77/91/EGS z dne 13. decembra 1976 o uskladitvi zaščitnih ukrepov za

varovanje interesov družbenikov in tretjih oseb, ki jih države članice zahtevajo od gospodarskih družb v skladu [s členom 54, drugi odstavek, PDEU] glede ustanavljanja delniških družb ter ohranjanja in spreminjanja njihovega kapitala, zato da se oblikujejo zaščitni ukrepi z enakim učinkom v vsej Skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 1, str. 8). Ta zadeva se je nanašala na izreden ukrep nacionalnih organov, s katerim naj bi se s povečanjem kapitala preprečil propad družbe, ki bi po navedbah predložitvenega sodišča ogrožal finančno stabilnost Unije. Sodišče je presodilo, da zaščita, ki jo Druga direktiva 77/91 zagotavlja delničarjem in upnikom delniške družbe, kar zadeva njen kapital, ne vključuje takega nacionalnega ukrepa, sprejetega v položaju, v katerem obstajajo resne motnje v gospodarstvu in finančnem sistemu države članice, s katerim naj bi se odpravila sistemska nevarnost za finančno stabilnost Unije, ki je posledica nezadostnosti lastnih sredstev zadevne družbe (sodba z dne 8. novembra 2016, Dowling in drugi, C-41/15, EU:C:2016:836, točka 50). Sodišče je dodalo, da določbe Druge direktive 77/91 torej ne nasprotujejo izrednemu ukrepu v zvezi s kapitalom delniške družbe, ki so ga nacionalni organi sprejeli v položaju, v katerem obstajajo resne motnje v gospodarstvu in finančnem sistemu države članice, brez soglasja skupščine delničarjev te družbe ter s ciljem preprečiti sistemsko tveganje in zagotoviti finančno stabilnost Unije (glej sodbo z dne 8. novembra 2016, Dowling in drugi, C-41/15, EU:C:2016:836, točka 51 in navedena sodna praksa).

141 Ti preudarki se po analogiji uporabljajo tudi za položaj nekdanjih delničarjev banke, ki je bila v postopku reševanja v skladu z Uredbo št. 806/2014.

142 Poleg tega je treba navesti, da je del cilja v splošnem interesu zaščite stabilnosti finančnih trgov tudi drug cilj reševanja iz člena 14(2)(a) Uredbe št. 806/2014, in sicer zagotoviti kontinuiteto kritičnih funkcij subjekta, zoper katerega je sprejet ukrep za reševanje.

143 V skladu s členom 2(1), točka 35, Direktive 2014/59 so kritične funkcije institucije opredeljene kot „aktivnosti, storitve ali dejavnosti, katerih prenehanje bo v eni ali več državah članicah verjetno povzročilo motnje ključnih storitev v realnem gospodarstvu ali težave s finančno stabilnostjo zaradi velikosti, tržnega deleža, zunanje in notranje medsebojne povezanosti, kompleksnosti ali čezmejnih dejavnosti institucije ali skupine, zlasti v zvezi z nadomestljivostjo teh aktivnosti, storitev ali dejavnosti“.

144 V zvezi s tem člen 6(1) Delegirane uredbe Komisije (EU) 2016/778 z dne 2. februarja 2016 o dopolnitvi Direktive 2014/59 v zvezi z okoliščinami in pogoji, pod katerimi se lahko plačilo izrednih naknadnih prispevkov deloma ali v celoti odloži, ter o merilih za določitev aktivnosti, storitev in dejavnosti, kar zadeva kritične funkcije, ter merilih za določitev poslovnih področij in z njimi povezanih storitev, kar zadeva glavna poslovna področja (UL 2016, L 131, str. 41) določa merila za določitev kritičnih funkcij. To je funkcija, ki jo institucija zagotavlja tretjim osebam, ki niso pridružene instituciji ali skupini, in katere nenadna motnja bi verjetno bistveno negativno vplivala na tretje osebe, povzročila širjenje negativnih vplivov ali ogrozila splošno zaupanje udeležencev na trgu zaradi sistemskega pomena funkcije za tretje osebe in sistemskega pomena institucije ali skupine pri zagotavljanju funkcije.

145 Tako je namen cilja zagotavljanja kontinuitete kritičnih funkcij subjekta, na katerega se nanaša ukrep za reševanje, določen v členu 14(2)(a) Uredbe št. 806/2014, preprečiti prekinitev teh funkcij, ki bi lahko povzročila motnje ne le na zadevnem trgu, ampak tudi za celotno finančno stabilnost Unije.

146 Ker je namen ukrepa za reševanje ohraniti ali ponovno vzpostaviti finančni položaj kreditne institucije, med drugim zato, ker je alternativa njenemu prenehanju, je zato treba zanj šteti, da dejansko ustreza cilju v splošnem interesu, ki ga priznava Unija (glej po analogiji sodbo z dne 25. marca 2021, Balgarska Narodna Banka, C-501/18, EU:C:2021:249, točka 108).

147 Iz zgoraj navedenega izhaja, da se s postopkom reševanja, uvedenim z Uredbo št. 806/2014 in opisanim v njenem členu 18, uresničuje cilj v splošnem interesu v smislu člena 52(1) Listine, in sicer cilj zagotavljanja stabilnosti finančnih trgov, ki lahko upraviči omejitev pravice do izjave.

148 Na drugem mestu, iz več uvodnih izjav Uredbe št. 806/2014 izhaja, da je treba ukrep za reševanje, kadar je potreben, sprejeti hitro. Gre med drugim za uvodne izjave 26, 31, 53 in zlasti uvodno izjavo 56 te uredbe, v kateri je navedeno, da je treba za čim večje zmanjšanje motenj na finančnih trgih in v gospodarstvu postopek reševanja izvesti hitro.

149 V zvezi s tem je Sodišče menilo, da je cilj Uredbe št. 806/2014 v skladu z njeno uvodno izjavo 8 vzpostaviti učinkovitejše mehanizme za reševanje, ki morajo biti bistveno sredstvo za preprečevanje škode, ki so jo v preteklosti povzročili propadi bank, in da tak cilj predpostavlja hitro odločitev, kot ponazarjajo kratki roki iz člena 18 navedene uredbe, da finančna stabilnost ne bi bila ogrožena (sodba z dne 6. maja 2021, ABLV Bank in drugi/ECB, C-551/19 P in C-552/19 P, EU:C:2021:369, točka 55).

150 Tako člen 18(1) Uredbe št. 806/2014 med drugim določa, da kadar ECB meni, da subjekt propada ali bo verjetno propadel, o svoji oceni nemudoma obvesti Komisijo in EOR. V skladu z odstavkom 2 istega člena, če EOR sam opravi oceno, se ta nemudoma sporoči ECB. Če so izpolnjeni pogoji iz odstavka 1, EOR sprejme shemo za reševanje, ki jo v skladu s členom 18(7) Uredbe št. 806/2014 takoj po sprejetju pošlje Komisiji. Komisija ima nato na voljo 24 ur, da shemo za reševanje podpre ali ji nasprotuje.

151 Iz tega izhaja, da ko subjekt izpolni pogoje za sprejetje ukrepa za reševanje, in sicer, prvič, da propada ali bo verjetno propadel, drugič, da ne obstaja razumna verjetnost, da bi lahko kakršni koli alternativni ukrepi zasebnega sektorja ali nadzorna dejavnost preprečila propad tega subjekta v razumnem času, in tretjič, da je njegovo reševanje potrebno za doseganje enega ali več ciljev iz člena 14 Uredbe št. 806/2014, člen 18 iste uredbe določa, da je treba odločitev sprejeti v zelo kratkem času.

152 Namen tega hitrega sprejemanja odločitev je zlasti zagotoviti kontinuiteto izvajanja kritičnih funkcij zadevnega subjekta in preprečiti posledice propada subjekta za finančno stabilnost. Hitrost odločitve je torej pogoj za njeno učinkovitost.

153 Tako je Sodišče že razsodilo, da nujnost, ki zahteva takojšnje ukrepanje pristojnega organa, upravičuje omejitev pravice do izjave oseb, na katere se nanašajo ukrepi, sprejeti na področju okoljske odgovornosti (glej v tem smislu sodbo z dne 9. marca 2010, ERG in drugi, C-379/08 in C-380/08, EU:C:2010:127, točka 67) in na področju kmetijstva (glej v tem smislu sodbo z dne 15. junija 2006, Dokter in drugi, C-28/05, EU:C:2006:408, točka 76).

154 Poleg tega je Sodišče na področju ukrepov zamrznitve sredstev razsodilo, da bi sporočitev razlogov, na katerih temelji prvotna vključitev imena osebe ali subjekta na seznam oseb, za katere veljajo omejevalni ukrepi, pred vključitvijo na ta seznam lahko ogrozila učinkovitost ukrepov zamrznitve sredstev in gospodarskih virov, ki jih zahteva pravo Unije. Za dosego cilja, ki mu sledi uredba, ki se uporablja, morajo imeti taki ukrepi po svoji naravi učinek presenečenja in se izvesti

s takojšnjim učinkom (glej v tem smislu sodbe z dne 3. septembra 2008, Kadi in Al Barakaat International Foundation/Svet in Komisija, C-402/05 P in C-415/05 P, EU:C:2008:461, točke od 338 do 340; z dne 21. decembra 2011, Francija/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, točka 61, ter z dne 12. februarja 2020, Amisi Kumba/Svet, T-163/18, EU:T:2020:57, točka 51).

155 Tudi iz razlogov, povezanih s ciljem prava Unije in učinkovitostjo ukrepov, ki jih določa, organom Unije ni treba opraviti zaslišanja tožečih strank pred prvotno vključitvijo njihovih imen na seznam oseb, za katere veljajo omejevalni ukrepi (glej v tem smislu sodbi z dne 3. septembra 2008, Kadi in Al Barakaat International Foundation/Svet in Komisija, C-402/05 P in C-415/05 P, EU:C:2008:461, točka 341, ter z dne 25. aprila 2013, Gbagbo/Svet, T-119/11, neobjavljena, EU:T:2013:216, točka 103).

156 To še toliko bolj velja v primerih, v katerih se omejitev pravice do izjave ne nanaša na subjekt v postopku reševanja, temveč na njegove delničarje ali upnike.

157 Navesti je treba tudi, da je ESČP v sodbi z dne 1. aprila 2004, Camberrow MM5 AD proti Bolgariji (EC:ECHR:2004:0401DEC005035799), ugotovilo, da je bila prodaja banke v stečaju kot delujočega podjetja izvedena zaradi hitrejšega in zanesljivejšega poplačila njenih upnikov, ki so več let čakali na svoje terjatve, ter hitrega zaključka stečajnega postopka. Zato je bila potreba po enostavnosti in hitrosti postopka prodaje banke ključnega pomena. Če bi zakon določal, da se mora stečajno sodišče posvetovati z vsemi delničarji in upniki banke, bi to povzročilo znatno upočasnitev postopka in posledično dodatno zamudo pri plačilu dolgovanih zneskov upnikom in zaključku stečajnega postopka.

158 ESČP je v sodbi z dne 24. novembra 2005, Capital Bank AD proti Bolgariji (CE:ECHR:2005:1124JUD004942999, točka 136), razsodilo, da lahko na gospodarsko občutljivem področju, kot je stabilnost bančnega sistema, in v nekaterih primerih obstaja nujna potreba po ukrepanju z največjo skrbnostjo in brez predhodnega obvestila, da se prepreči nepopravljiva škoda banki, njenim vlagateljem in drugim upnikom ali bančnemu in finančnemu sistemu kot celoti.

159 Poleg tega dejstvo, da bi ukrep za reševanje lahko povzročil poseg v lastninsko pravico delničarjev in upnikov zadevnega subjekta, ne more upravičiti obveznosti, da se jim pred njegovim sprejetjem zagotovi pravica do izjave.

160 V zvezi s tem je Splošno sodišče v točki 282 sodbe z dne 13. julija 2018, K. Chrysostomides & Co. in drugi/Svet in drugi (T-680/13, EU:T:2018:486), že poudarilo, da je treba v postopkih, ki se uporabijo, zadevni osebi nuditi ustrezno priložnost, da predstavi svojo zadevo pristojnim organom. Da se zagotovi spoštovanje tega pogoja, ki je zahteva, neločljivo povezana s členom 1 Protokola št. 1 h Konvenciji o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, podpisani 4. novembra 1950 v Rimu (v nadaljevanju: EKČP), je treba postopke, ki se uporabijo, upoštevati na splošno (glej v tem smislu sodbe z dne 3. septembra 2008, Kadi in Al Barakaat International Foundation/Svet in Komisija, C-402/05 P in C-415/05 P, EU:C:2008:461, točka 368 in navedena sodna praksa; z dne 25. aprila 2013, Gbagbo/Svet, T-119/11, neobjavljena, EU:T:2013:216, točka 119, ter ESČP, 20. julij 2004, Bäck proti Finski, CE:ECHR:2004:0720JUD003759897, točka 56). Navedene zahteve torej ni mogoče razlagati tako, da je treba zadevni osebi v vseh okoliščinah omogočiti, da uveljavlja svoje stališče pri pristojnih organih pred sprejetjem ukrepov, ki posegajo v njeno lastninsko pravico (glej v tem smislu sodbo ESČP z dne 19. septembra 2006, Maupas in drugi proti Franciji, CE:ECHR:2006:0919JUD001384402, točki 20 in 21).

161 Splošno sodišče je menilo, da to velja zlasti v primerih, ko zadevni ukrepi, tako kot pri ukrepu za reševanje, niso sankcija in so sprejeti v posebno nujnem kontekstu. V zvezi z zadnjenavedenim je Splošno sodišče ugotovilo, da je šlo za preprečitev neposrednega tveganja zloma zadevnih bank, da bi se ohranila stabilnost finančnega sistema države članice in bi se tako preprečilo širjenje negativnih vplivov na druge države članice euroobmočja. Izvedba postopka predhodnega posvetovanja, v okviru katerega bi lahko na tisoče vlagateljev in delničarjev zadevnih bank učinkovito uveljavljalo svoja stališča pred sprejetjem škodljivih shem, bi neizogibno zakasnila izvedbo ukrepov za preprečitev takega zloma. Uresničitev cilja, da se ohrani stabilnost finančnega sistema te države članice in s tem prepreči širjenje negativnih vplivov na druge države članice euroobmočja, bi bila zelo ogrožena (glej sodbo z dne 13. julija 2018, K. Chrysostomides loni Co. in drugi/Svet in drugi, T-680/13, EU:T:2018:486, točka 282 in navedena sodna praksa).

162 To presojo je potrdilo Sodišče, ki je menilo, da je Splošno sodišče svoje razlogovanje pravilno oprlo na sodbo ESČP z dne 21. julija 2016, Mamatas in drugi proti Grčiji (CE:ECHR:2016:0721JUD006306614), iz katere izhaja, da zahteve, da mora biti vsako omejevanje lastninske pravice določeno z zakonom, ni mogoče razlagati tako, da je bilo treba zadevnim osebam omogočiti, da se predhodno posvetujejo o sprejetju tega zakona, zlasti kadar bi tako predhodno posvetovanje neizogibno zakasnilo izvedbo ukrepov za preprečitev zloma zadevnih bank (sodba z dne 16. decembra 2020, Svet in drugi/K. Chrysostomides & Co. in drugi, C-597/18 P, C-598/18 P, C-603/18 P in C-604/18 P, EU:C:2020:1028, točka 159).

163 Poleg tega je treba upoštevati, da je namen potrebe po hitrem ukrepanju, ne da bi se delničarji in upniki subjekta obvestili, da se bo začel postopek reševanja v zvezi z njim, preprečitev poslabšanja položaja tega subjekta, ki bi ogrozilo učinkovitost ukrepa za reševanje. Obvestitev delničarjev ali imetnikov obveznic banke, da bo ta lahko predmet postopka reševanja in da se je zanjo torej štelo, da propada ali bo verjetno propadla, bi jih lahko spodbudila k prodaji svojih vrednostnih papirjev na trgih in povzročila množičen dvig vlog, kar bi povzročilo poslabšanje finančnega položaja banke in otežilo ali celo onemogočilo sprejetje rešitve, ki bi lahko preprečila njeno prenehanje.

164 V zvezi s tem je iz uvodne izjave 116 Uredbe št. 806/2014 razvidno, da je treba za vse informacije o odločitvah, preden so te sprejete, in sicer glede izpolnjevanja pogojev za reševanje, uporabe posameznega instrumenta ali drugih ukrepov v okviru postopka, domnevati, da bodo vplivale na javne in zasebne interese, na katere se ukrep nanaša.

165 Zato je treba ugotoviti, da bi uvedba posvetovanja z delničarji in upniki zadevnega subjekta pred sprejetjem ukrepa za reševanje v Uredbi št. 806/2014 povzročila znatno upočasnitev postopka in ogrozila uresničitev ciljev ukrepa in njegovo učinkovitost.

166 EOR poleg tega trdi, da imajo lahko govorice o institucijah ali finančnih trgih obsežne posledice in da mora torej zagotoviti zaupnost postopkov. Če bi zaslišanje oseb, ki bi jih ukrep za reševanje lahko prizadel, pomenilo razkritje informacij o prihodnjih ukrepih, je zaradi sistemskega pomena teh informacij mogoče pričakovati negativne posledice za finančno stabilnost.

167 Trditev tožečih strank, da je drugi cilj v splošnem interesu, na katerega se sklicuje EOR, varstvo zaupnosti, temelji na napačnem razumevanju argumenta EOR. S to trditvijo EOR namreč trdi, da je zaupnost postopka potrebno sredstvo za zaščito splošnega interesa zagotavljanja stabilnosti finančnega sistema.

168 Poleg tega tožeče stranke trdijo, da bi bilo mogoče vse pomisleke glede razkritja odpraviti s strogimi pravili na področju zaupnosti.

169 Ta trditev izhaja iz napačnega razumevanja cilja, ki se mu sledi z varstvom zaupnosti postopka. Informacije, ki se ne bi smele razkriti, med drugim delničarjem, se namreč nanašajo na izvajanje postopka reševanja. Gre za upoštevanje tveganja, da bi bili delničarji, ki bi bili o tem postopku obveščeni pred sprejetjem odločitve, lahko spodbujeni k prenosu svojih deležev, kar bi poslabšalo položaj subjekta in povzročilo tveganje stečaja, v primeru sistemsko pomembnih bank pa tveganje širjenja negativnih vplivov na celotni trg.

170 Poleg tega, kot ugotavlja Komisija, bi moral organ za reševanje, ker identiteta delničarjev subjekta ni znana, javno zaprositi za njihovo mnenje, kar bi povzročilo tveganje bančne panike. Kot poudarja tudi Svet, bi bilo glede na to, da se z delnicami in obveznicami na trgih trguje neprekinjeno, v praksi nemogoče ugotoviti, na katere posamezne in institucionalne vlagatelje se je treba obrniti.

171 Zato izjave delničarjev o zaupnosti, če je zadnjenavedene mogoče identificirati, ne morejo odpraviti tveganja, ki ga za finančno stabilnost predstavlja razširjanje informacij o tem, da je subjekt v postopku reševanja.

172 Tožeče stranke so na obravnavi trdile, da bi bilo zaslišanje delničarjev v pripravljalni fazi ukrepa za reševanje, preden se šteje, da subjekt propada ali bo verjetno propadel, mogoče, saj te faze ni omejevala nujnost.

173 Ugotoviti je treba, da se postopek reševanja iz člena 18 Uredbe št. 806/2014 začne, ko so izpolnjeni določeni pogoji, in da faze načrtovanja reševanja ne spadajo na področje uporabe tega postopka. Zato s trditvijo tožečih strank ni mogoče podvomiti o zakonitosti postopka iz člena 18 Uredbe št. 806/2014. Vsekakor preudarki, navedeni v točkah 169 in 170 zgoraj, nasprotujejo posvetovanju z delničarji zadevnega subjekta ne le po začetku postopka iz člena 18 Uredbe št. 806/2014, ampak tudi v pripravljalni fazi ukrepa.

174 Iz vsega zgoraj navedenega je razvidno, da bi zaslišanje delničarjev in upnikov subjekta, za katerega velja ukrep za reševanje, pred sprejetjem tega ukrepa ogrozilo cilje stabilnosti finančnih trgov in kontinuitete kritičnih funkcij subjekta ter zahteve po hitrosti in učinkovitosti postopka reševanja.

175 Zato neobstoj določbe o zaslišanju delničarjev in upnikov zadevnega subjekta v okviru postopka iz člena 18 Uredbe št. 806/2014 pomeni omejitev pravice do izjave, ki je upravičena in potrebna za izpolnitev cilja v splošnem interesu ter s katero se spoštuje načelo sorazmernosti v skladu s členom 52(1) Listine.

176 Te ugotovitve ni mogoče ovreči z drugimi trditvami tožečih strank.

177 Prvič, tožeče stranke se sklicujejo na delovni dokument služb Komisije SWD/2012/166 final z dne 6. junija 2012 z naslovom „Ocena učinka, priložena k dokumentu Predlog direktive Evropskega parlamenta in Sveta o vzpostavitvi okvira za sanacijo ter reševanje kreditnih institucij in investicijskih podjetij ter o spremembi direktiv Sveta 77/91/EGS, 82/891/EGS ter direktiv 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EU in Uredbe (EU) št. 1093/2010“ (v nadaljevanju: ocena učinka), v kateri naj bi Komisija priznala, da imajo delničarji pravico „izraziti svoje nasprotovanje ukrepom prestrukturiranja“.

178 V zvezi s tem zadostuje ugotoviti, kot je to storil EOR, da se odlomek iz ocene učinka, ki ga navajajo tožeče stranke, izrecno nanaša na pravico do poštenega sojenja in pravico do učinkovitega pravnega sredstva, ki sta določeni v členih 6 in 13 EKČP. Ta odlomek se torej nanaša na pravico delničarjev do učinkovitega pravnega sredstva zoper že sprejeti ukrep, vendar ga ni mogoče razlagati tako, da se nanaša na pravico do izjave pred sprejetjem sklepa o reševanju.

179 Drugič, tožeče stranke se sklicujejo na sodbo ESČP z dne 24. novembra 2005, Capital Bank AD proti Bolgariji (CE:ECHR:2005:1124JUD004942999). Trdijo, da je v tej zadevi nacionalni organ banki odvzel dovoljenje za opravljanje bančnih storitev, ne da bi jo o tem predhodno obvestil in ji dal možnost vložitve pravnega sredstva. ESČP je glede na pomembno mesto, ki ga ima pravica do poštenega sojenja v demokratični družbi, sklenilo, da odločitev bolgarskega sodišča, da spoštuje odločbo bolgarske nacionalne banke, ne da bi jo podvrglo kakršni koli kritiki ali razpravi, povezana z neobstojem kakršnih koli sredstev za skrben nadzor te odločbe v postopku neposredne revizije, ni bila upravičena.

180 Kot poudarjajo tožeče stranke same, je temeljni element sodbe ESČP z dne 24. novembra 2005, Capital Bank AD proti Bolgariji (EC:ECHR:2005:1124JUD004942999), in sodbe ESČP z dne 19. junija 2008, Ismeta Bačić proti Hrvaški (EC:ECHR:2008:0619JUD004359506), trditev, da se člen 6(1) EKČP uporablja za stečajni postopek.

181 Kot ugotavljata Komisija in EOR, se je sodba ESČP z dne 24. novembra 2005, Capital Bank AD proti Bolgariji (EC:ECHR:2005:1124JUD004942999), nanašala na kršitev pravice do poštenega sojenja iz člena 6(1) EKČP, ker v bolgarskem pravu zoper odločbo bolgarske nacionalne banke o odvzemu licence banki ni bilo določeno pravno sredstvo in se je nanašala le na procesne pravice zadevne finančne institucije, in ne na pravice delničarjev in upnikov. Ta sodba se ni nanašala na pravico do izjave pred sprejetjem odločbe in zato ni upoštevna.

182 Tretjič, tožeče stranke se sklicujejo tudi na zakonodajo nekaterih držav članic, ki upnikom in delničarjem omogoča, da med insolvenčnim postopkom predložijo stališča.

183 Zadostuje ugotoviti, kot je to storil EOR, da nacionalni insolvenčni postopki niso primerljivi s postopkom reševanja v skladu z Uredbo št. 806/2014. V okviru nacionalnih insolvenčnih postopkov se upniki zaslišijo po začetku insolvenčnega postopka. Kot ugotavlja EOR, se torej z začetkom insolvenčnega postopka škoda za delničarje in upnike že pokaže in je razkritje insolventnosti ne more poslabšati. Nasprotno pa ima lahko glede postopka reševanja razkritje informacij upnikom zadevnega subjekta v zvezi z morebitnim reševanjem resne negativne učinke.

184 Poleg tega, kot navaja EOR, je ESČP v svoji odločbi z dne 1. aprila 2004, Camberrow MM5 AD proti Bolgariji (EC:ECHR:2004:0401DEC005035799), menilo, da bi obveznost posvetovanja z delničarji in upniki v stečajnem postopku povzročila zamudo v postopku ter da nemožnost sodelovanja večinskega delničarja v postopku ni bila nesorazmerna glede na legitimne cilje zaščite pravic upnikov banke in ohranitve pravilnega upravljanja stečajne mase banke.

185 Iz vsega zgoraj navedenega izhaja, da je treba ugovor nezakonitosti člena 18 Uredbe št. 806/2014 v delu, v katerem naj bi bila s postopkom, ki ga določa, kršena pravica do izjave, ker ne določa zaslišanja delničarjev in upnikov zadevnega subjekta, zavrniti.

186 Zato je treba prvi del zavrniti.

Drugi del: kršitev pravice do učinkovitega pravnega sredstva s členom 18 Uredbe št. 806/2014

187 Tožeče stranke trdijo, da se s postopkom iz člena 18 Uredbe št. 806/2014 ne spoštuje pravica do učinkovitega pravnega sredstva, saj v tem postopku ni sodnega nadzora. Z obstojem ničnostne tožbe pred Splošnim sodiščem ni mogoče odpraviti kršitve pravice do učinkovitega pravnega sredstva, saj ni pristojno, da bi zadevni instituciji naložilo sprejetje ukrepov za preklic aktov za izvajanje reševanja.

188 Tožeče stranke v bistvu trdijo, da je s členom 18 Uredbe št. 806/2014 kršena pravica do učinkovitega pravnega sredstva v delu, v katerem pred sprejetjem sheme za reševanje ne določa posredovanja sodišča.

189 Opozoriti je treba, da člen 47 Listine, ki pomeni potrditev načela učinkovitega sodnega varstva, v prvem odstavku postavlja zahtevo, da mora imeti vsakdo, ki so mu kršene pravice in svoboščine, zagotovljene s pravom Unije, pravico do učinkovitega pravnega sredstva pred sodiščem v skladu s pogoji, določenimi v tem členu. Obstoj učinkovitega sodnega nadzora, namenjenega zagotovitvi spoštovanja določb prava Unije, je neločljivo povezan z obstojem pravne države (glej sodbo z dne 6. marca 2020, Bank Refah Kargaran/Svet, C-134/19, EU:C:2020:793, točka 36 in navedena sodna praksa).

190 Zadostuje ugotovitev, da trditev tožečih strank temelji na napačni razlagi obsega pravice do učinkovitega pravnega sredstva iz člena 47 Listine. Člen 47 Listine namreč zagotavlja pravico do učinkovitega pravnega sredstva zoper akt, ki posega v položaj, in ne pred njegovim sprejetjem.

191 Po sprejetju ukrepa za reševanje je pravica do učinkovitega pravnega sredstva zagotovljena z možnostjo vložitve ničnostne tožbe na podlagi člena 263 PDEU zoper odločitve, ki jih je sprejel EOR v skladu s členom 86 Uredbe št. 806/2014, in zoper odločitve Komisije ter z možnostjo vložitve odškodninske tožbe.

192 Splošno sodišče lahko v okviru ničnostne tožbe zoper ukrep za reševanje preuči skladnost postopka, ki ga je uporabil EOR v skladu z zahtevami iz člena 18 Uredbe št. 806/2014. Tožeče stranke zato ne morejo utemeljeno trditi, da postopek iz člena 18 Uredbe št. 806/2014 ni predmet nikakršnega sodnega nadzora.

193 Poleg tega tožeče stranke trdijo, da z obstojem ničnostne tožbe pred Splošnim sodiščem ni mogoče odpraviti kršitve pravice do učinkovitega pravnega sredstva, saj ni pristojno, da bi zadevni instituciji naložilo sprejetje ukrepov za preklic aktov za izvajanje reševanja.

194 Navesti je treba, da namen člena 47 Listine ni spremeniti sistema sodnega nadzora, določenega s Pogodbami, in zlasti pravila v zvezi z dopustnostjo tožb, vloženih neposredno pri sodišču Unije, kakor je razvidno tudi iz pojasnil k temu členu 47, ki jih je treba v skladu s členom 6(1), tretji pododstavek, PEU in členom 52(7) Listine upoštevati kot vodilo pri njeni razlagi (glej sodbi z dne 3. oktobra 2013, Inuit Tapiriit Kanatami in drugi/Parlament in Svet, C-583/11 P, EU:C:2013:625, točka 97 in navedena sodna praksa, ter z dne 25. februarja 2021, VodafoneZiggo Group/Komisija, C-689/19 P, EU:C:2021:142, točka 136 in navedena sodna praksa).

195 Zadostuje opozoriti, da čeprav sodišče Unije nima pristojnosti za izdajo odredbe v zvezi z EOR, mora zadnjenavedeni na podlagi člena 86(4) Uredbe št. 806/2014 in člena 266 PDEU sprejeti ukrepe, potrebne za izvršitev sodbe Sodišča Evropske unije.

196 Zato je treba ugotoviti, da dejstvo, da člen 18 Uredbe št. 806/2014 ne določa posredovanja sodnega organa v postopku, ki vodi do sprejetja sklepa o reševanju, ne pomeni kršitve člena 47 Listine.

197 Nazadnje, tožeče stranke se napačno opirajo na sodno prakso v zvezi z omejevalnimi ukrepi, v skladu s katero je spoštovanje obveznosti sporočanja razlogov za odločitev nujno, da se naslovnikom takih ukrepov omogoči, da v najboljših možnih pogojih branijo svoje pravice, in da se spoštuje pravica do učinkovitega sodnega varstva.

198 V nasprotju z omejevalnimi ukrepi, s katerimi se osebi naloži posamičen ukrep ekonomske in finančne sankcije (zamrznitev sredstev), shema za reševanje namreč ni posamičen ukrep zoper delničarje subjekta, na katerega se nanaša. Zato se sodna praksa, na katero se sklicujejo tožeče stranke in v skladu s katero je treba osebi, za katero velja omejevalni ukrep, kot naslovniku takega sklepa sporočiti razloge zanjo, v obravnavani zadevi ne uporablja.

199 Iz tega izhaja, da je treba ugovor nezakonitosti člena 18 Uredbe št. 806/2014 v delu, v katerem naj bi bila z njim kršena pravica do učinkovitega pravnega sredstva, zavrniti in zato zavrniti drugi del.

Tretji del: kršitev načela sorazmernosti s členom 18 Uredbe št. 806/2014

200 Tožeče stranke trdijo, da ker se s postopkom reševanja iz člena 18 Uredbe št. 806/2014 zaradi razlogov, navedenih v prvih dveh delih tega tožbenega razloga, ne spoštuje pravica do izjave in pravica do učinkovitega pravnega sredstva, ta postopek ni v skladu z načelom sorazmernosti, saj presega tisto, kar je potrebno za dosego ciljev iz uvodne izjave 122 Uredbe št. 806/2014, in sicer „vzpostavit[ev] učinkovitega in uspešnega enotnega evropskega okvira za reševanje subjektov in zagotavljanja skladne uporabe pravil za reševanje“.

201 Po eni strani je dovolj opozoriti, da je bilo v prvem delu ugotovljeno, da je neizvedba zaslišanja delničarjev in upnikov zadevnega subjekta v okviru postopka reševanja upravičena s ciljem v splošnem interesu in potrebna, pri čemer se spoštuje načelo sorazmernosti v skladu s členom 52(1) Listine. Po drugi strani iz analize drugega dela izhaja, da tožeče stranke niso dokazale, da je s postopkom, določenim v členu 18 Uredbe št. 806/2014, kršena pravica do učinkovitega pravnega sredstva.

202 Ker sta bila prva dva dela zavrnjena, je treba zavrniti tudi tretji del.

203 Iz vsega zgoraj navedenega izhaja, da je treba ugovor nezakonitosti člena 18 Uredbe št. 806/2014, naveden v prvem tožbenem razlogu, zavrniti kot neutemeljen.

Deveti tožbeni razlog: ugovor nezakonitosti, ker so s členoma 18 in 22 Uredbe št. 806/2014 kršena načela v zvezi s prenosom pooblastila

204 Tožeče stranke zatrjujejo nezakonitost členov 18 in 22 Uredbe št. 806/2014 na podlagi člena 277 PDEU, ker naj bi bila s tema členoma kršena načela v zvezi s prenosom pooblastila iz sodbe z dne 13. junija 1958, Meroni/Visoka oblast (9/56, EU:C:1958:7).

205 Tožeče stranke trdijo, da odločitev EOR v zvezi s tem, ali so pogoji, našteti v členu 18 Uredbe št. 806/2014, izpolnjeni, vključuje široko diskrecijsko pravico. EOR naj bi opravil zapletene gospodarske presoje in s tem sodeloval pri izvajanju resnične ekonomske politike. EOR naj bi imel široko diskrecijsko pravico pri odločanju o instrumentu za reševanje, ki ga je treba sprejeti

na podlagi člena 18(6) in člena 22 Uredbe št. 806/2014. Trdijo, da določbe člena 18(7) Uredbe št. 806/2014, v skladu s katerimi Komisija odobri shemo za reševanje v 24 urah, pomenijo izogibanje načelom iz sodbe z dne 13. junija 1958, Meroni/Visoka oblast (9/56, EU:C:1958:7). Ob upoštevanju določenega roka naj bi EOR odločal o politiki reševanja, Komisija pa bi opravljala le funkcijo odobritve.

206 Komisija, EOR, Svet in Parlament v bistvu trdijo, da je postopek, določen z Uredbo št. 806/2014, v skladu s sodbo z dne 13. junija 1958, Meroni/Visoka oblast (9/56, EU:C:1958:7). Zakonodajalec Unije na EOR ni prenesel diskrecijskih pravic, saj naj bi imela shema za reševanje, ki jo sprejme EOR, zavezujoče pravne učinke le, če jo Komisija ali Svet odobrita. Ker je pristojnost za odločanje o vprašanjih, ki vključujejo diskrecijske presoje, pridržana Komisiji ali Svetu, naj bi zadnjenavedena tako prevzela pravno in politično odgovornost za določanje politike Unije na področju reševanja.

207 Navesti je treba, da Pogodbi ne vsebujeta nobene določbe o prenosu pooblastil na organ ali agencijo Unije. To je zato, ker ni nobene navedbe agencij ne v členu 290 PDEU, ki določa prenos sprejemanja prava v zakonodajnih aktih na Komisijo, ne v členu 291 PDEU, ki podeljuje izvedbena pooblastila državam članicam, Komisiji in v nekaterih omejenih primerih Svetu (sklepni predlogi generalnega pravobranilca N. Jääskinena v zadevi Združeno kraljestvo/Parlament in Svet, C-270/12, EU:C:2013:562, točka 75).

208 Zato so načela v zvezi s prenosom pooblastil določena v sodni praksi, zlasti v sodbi z dne 13. junija 1958, Meroni/Visoka oblast (9/56, EU:C:1958:7). Dalje, v sodbi z dne 22. januarja 2014, Združeno kraljestvo/Parlament in Svet (C-270/12, EU:C:2014:18), so bila ta načela uporabljena v primeru, v katerem je zakonodajalec Unije na agencijo prenesel avtonomna pooblastila.

209 V točki 41 sodbe z dne 22. januarja 2014, Združeno kraljestvo/Parlament in Svet (C-270/12, EU:C:2014:18), je Sodišče navedlo, da je sodbi z dne 13. junija 1958, Meroni/Visoka oblast (9/56, EU:C:1958:7), v bistvu poudarilo, da se posledice, ki izhajajo iz prenosa pooblastil, zelo razlikujejo glede na to, ali gre za jasno razmejena izvedbena pooblastila, nad uporabo katerih je zato mogoč strog nadzor glede na objektivna merila, ki jih določi organ, ki pooblastila prenese, ali pa gre za „diskrecijsko pravico s širokim poljem proste presoje, ki bi lahko bila uporabljena tako, da bi dejansko omogočila izvajanje gospodarske politike“.

210 Sodišče je dodalo, da je v sodbi z dne 13. junija 1958, Meroni/Visoka oblast (9/56, EU:C:1958:7), navedlo tudi, da prenos prve vrste ne more občutno spremeniti posledic, ki jih povzroči izvajanje pooblastil, na katero se ta prenos nanaša, medtem ko pride pri prenosu druge vrste s tem, da izbire organa, na katerega so pooblastila prenesena, nadomestijo izbire organa, ki je pooblastila prenesel, do „resničnega premika odgovornosti“ (sodba z dne 22. januarja 2014, Združeno kraljestvo/Parlament in Svet, C-270/12, EU:C:2014:18, točka 42).

211 Uvodoma je treba ugotoviti, da je postopek za sprejetje ukrepov za reševanje, ki ga je zakonodajalec uvedel z Uredbo št. 806/2014, sledil ugotovitvam pravne službe Sveta v mnenju z dne 7. oktobra 2013 v zvezi s predlogom uredbe Komisije, katere namen je bil oceniti združljivost postopka, prvotno predvidenega v predlogu uredbe, z načeli glede prenosa pooblastil, kot so bila razložena v sodbi z dne 13. junija 1958, Meroni/Visoka oblast (9/56, EU:C:1958:7).

212 V predlogu uredbe, ki je bil obravnavan v tem mnenju, je bila delitev pristojnosti med Komisijo in EOR prvotno drugačna od tiste, ki je bila nazadnje določena v Uredbi št. 806/2014. Komisija je bila med drugim pristojna za uvedbo postopka reševanja subjekta, vzpostavitev okvira za uporabo

instrumentov za reševanje ter odločanje o tem, ali in kako naj se uporabijo pooblastila za odpis in konverzijo lastniških instrumentov, EOR pa je bil v skladu z okvirom, ki ga je določila Komisija, pristojen za sprejemanje sklepov, naslovljenih na nacionalne organe za reševanje.

213 Pravna služba Sveta je v mnenju ugotovila, da nekateri ukrepi, ki bi jih EOR lahko vključil v sklep o reševanju, niso dovolj natančno opredeljeni. Pravna služba Sveta je menila, da sta splošna sistematika in struktura predloga uredbe, v kateri Komisija sprejme osnovni sklep o reševanju, EOR pa mora ukrepati v okviru meril, ki jih določi Komisija, v skladu s pravom Unije, kot je bilo razloženo v sodbi z dne 13. junija 1958, Meroni/Visoka oblast (9/56, EU:C:1958:7). Vendar je menil, da se zdijo pooblastila EOR za izvajanje instrumentov za reševanje in sklepov v določeni meri diskrecijske narave in presegajo izvajanje zgolj tehničnih pooblastil. Sklenil je, da bi bilo zato morda treba v uredbo vključiti druge določbe, da se ustrezno opredeli uporaba instrumentov za reševanje s strani EOR, ali pa v izvajanje teh pooblastil vključiti institucijo Unije z izvedbenimi pooblastili.

214 Zakonodajalec Unije je ob upoštevanju tega mnenja pravne službe Sveta spremenil mehanizem za sprejetje ukrepov za reševanje. Ker sprejetje ukrepa za reševanje vključuje diskrecijsko pravico, je zakonodajalec to pristojnost pridržal instituciji, in ne EOR.

215 To je razvidno zlasti iz uvodnih izjav 24 in 26 Uredbe št. 806/2014, v katerih je navedeno:

„(24) Ker lahko politiko Unije za reševanje oblikujejo le institucije Unije in ker pri sprejetju posamezne sheme za reševanje obstaja določena raven diskrecije, je treba zagotoviti ustrezno vključenost Sveta in Komisije kot institucij, ki lahko v skladu s členom 291 [PDEU] izvajata izvedbena pooblastila. Oceno diskrecijskih vidikov odločitev o reševanju, ki jih sprejme [EOR], bi morala opraviti Komisija. Glede na znaten vpliv odločitev o reševanju na finančno stabilnost držav članic in Unije kot take ter fiskalno suverenost držav članic je pomembno, da se izvedbeno pooblastilo za sprejemanje nekaterih odločitev v zvezi z reševanjem prenese na Svet. Zato bi moral Svet na predlog Komisije izvajati dejanski nadzor nad oceno [EOR] o tem, ali obstaja javni interes, in oceniti vse bistvene spremembe zneska iz sklada, ki se uporabi pri posameznem ukrepu za reševanje. […]

(26) […] Če [EOR] meni, da so izpolnjena vsa merila za sprožitev reševanja, bi moral sprejeti shemo za reševanje. Postopek v zvezi s sprejetjem sheme za reševanje, ki vključuje Svet in Komisijo, krepi potrebno operativno neodvisnost [EOR], hkrati pa upošteva načelo prenosa pooblastil agencijam v skladu z razlago Sodišča Evropske unije […] Zato je v tej uredbi določeno, da začne shema za reševanje, ki jo sprejme [EOR], veljati le, če ji v roku 24 ur po tem, ko jo [EOR] sprejme, Svet ali Komisija ne nasprotuje ali če jo Komisija odobri. Razlogi, zaradi katerih je Svetu dovoljeno, da na predlog Komisije nasprotuje shemi za reševanje, ki jo sprejme [EOR], bi morali biti strogo omejeni na to, ali obstaja javni interes in ali Komisija bistveno spremeni znesek uporabe sklada, ki ga predlaga odbor. […] Komisija bi morala v svoji vlogi opazovalke na sejah odbora ves čas preverjati, ali shema za reševanje, ki jo sprejme odbor, v celoti upošteva to uredbo, zagotavlja ustrezno ravnotežje med različnimi cilji in interesi, ki so v igri, upošteva javni interes in ohranja celovitost notranjega trga. Glede na to, da mora biti postopek odločanja pri ukrepih za reševanje zelo hiter, bi morala Svet in Komisija tesno sodelovati, Svet pa ne bi smel podvajati pripravljalnega dela, ki ga je že začela Komisija. […]“.

216 V nasprotju s trditvijo tožečih strank z Uredbo št. 806/2014, zlasti njeno uvodno izjavo 26, ni priznano, da se s podelitvijo pooblastil EOR postavljajo vprašanja v zvezi s prenosom pooblastil. Nasprotno, glede na to, da odločitev, da se za subjekt uporabi ukrep za reševanje, sprejet na podlagi Uredbe št. 806/2014, vključuje izvajanje diskrecijske pravice, ki pomeni izbiro ekonomske politike, je zakonodajalec v členu 18(7) te uredbe določil poseben mehanizem za sprejetje.

217 Tako v zvezi s postopkom reševanja člen 18(7) Uredbe št. 806/2014 določa, da Komisija bodisi odobri shemo za reševanje bodisi ji nasprotuje glede diskrecijskih vidikov in da shema reševanja lahko začne veljati le, če ji Svet ali Komisija v 24 urah po tem, ko jo je EOR poslal, ne nasprotuje.

218 Zato mora v skladu s členom 18(7) Uredbe št. 806/2014 institucija Unije, in sicer Komisija ali Svet, odobriti shemo za reševanje glede njenih diskrecijskih vidikov, da bi ta imela pravne učinke. Zakonodajalec Unije je tako instituciji zaupal pravno in politično odgovornost za določitev politike Unije na področju reševanja, s čimer se je izognil „resničnemu premiku odgovornosti“, ne da bi na EOR prenesel avtonomno pooblastilo v smislu sodbe z dne 13. junija 1958, Meroni/Visoka oblast (9/56, EU:C:1958:7).

219 Kot trdijo Komisija, Parlament in Svet, evropski zakonodajalec z uvedbo postopka za sprejetje ukrepa za reševanje iz Uredbe št. 806/2014 in s tem, da je odločitev glede diskrecijskih vidikov takega ukrepa izrecno pridržal institucijam Unije, ni prenesel avtonomnih pooblastil na EOR.

220 Glede na te preudarke je treba preučiti trditve tožečih strank v zvezi s pooblastili, ki so bila EOR dodeljena s členoma 18 in 22 Uredbe št. 806/2014.

221 Prvič, tožeče stranke trdijo, da je s pogojem iz člena 18(1)(c) Uredbe št. 806/2014, v skladu s katerim mora biti ukrep za reševanje potreben zaradi javnega interesa, EOR podeljena široka diskrecijska pravica, saj se s tem pogojem od EOR zahteva, da odloča o navzkrižjih med različnimi javnimi interesi in izvaja zapletene gospodarske presoje ter pri tem sodeluje pri izvajanju prave ekonomske politike.

222 V zvezi s tem je treba opozoriti, da člen 18(7), tretji pododstavek, Uredbe št. 806/2014 izrecno določa, da lahko Komisija nasprotuje shemi za reševanje, če ta ne izpolnjuje merila javnega interesa.

223 Izpolnjevanje pogoja iz člena 18(1)(c) Uredbe št. 806/2014 je pogoj za odločitev, da se za institucijo začne postopek reševanja, pregled nujnosti ukrepa glede na javni interes pa vključuje izvajanje diskrecijske pravice, ki vključuje široko polje proste presoje. Zato je zakonodajalec Unije nalogo nadzora izpolnjevanja tega pogoja prenesel na Komisijo in po možnosti na Svet.

224 Drugič, tožeče stranke trdijo, da ima EOR v skladu s členom 18(6) in členom 22 Uredbe št. 806/2014 široko diskrecijsko pravico pri odločanju o instrumentu za reševanje, ki ga je treba sprejeti. EOR naj bi vodili cilji iz člena 14 Uredbe št. 806/2014, ki naj bi zajemali subjektivna merila.

225 Opozoriti je treba, da Komisija v skladu s členom 18(7), tretji pododstavek, Uredbe št. 806/2014 presodi, ali shema za reševanje izpolnjuje merilo javnega interesa iz odstavka 1(c) tega člena. V zvezi s tem člen 18(5) Uredbe št. 806/2014 določa, da se „[z]a namene točke (c) odstavka 1 tega člena […] šteje, da je ukrep za reševanje v javnem interesu, če je potreben za uresničitev enega ali več ciljev reševanja iz člena 14 in je sorazmeren z njimi ter če s prenehanjem subjekta v skladu z običajnim insolvenčnim postopkom teh ciljev reševanja ne bi bilo mogoče doseči v enaki meri“.

226 Prav tako je treba navesti, da člen 14(1) Uredbe št. 806/2014 določa:

„[EOR], Svet, Komisija in kadar je ustrezno, nacionalni organi za reševanje, pri ukrepanju v okviru postopka za reševanje iz člena 18 v skladu s svojimi odgovornostmi upoštevajo cilje reševanja ter izberejo instrumente za reševanje in pooblastila za reševanje, ki so po njihovem mnenju najustreznejši za doseganje ciljev reševanja glede na okoliščine primera.“

227 Tako cilji iz člena 14 Uredbe št. 806/2014 ne veljajo le za EOR, ampak tudi za Komisijo, ko mora odobriti izbiro instrumenta za reševanje. Iz tega izhaja tudi, da mora Komisija v okviru ocenjevanja skladnosti z merilom javnega interesa presoditi, ali je izbira instrumenta za reševanje ustrezna in sorazmerna s cilji reševanja.

228 Zato EOR nima samostojne pristojnosti niti za odločanje o tem, da za subjekt uvede ukrep za reševanje v skladu s členom 18 Uredbe št. 806/2014, niti za odločanje o tem, kateri instrument za reševanje naj se uporabi v skladu s členom 22 te uredbe. V nasprotju s trditvijo tožečih strank te določbe ne pomenijo prenosa diskrecijskih pravic na EOR.

229 Tožeče stranke prav tako trdijo, da določbe člena 18(7) Uredbe št. 806/2014, v skladu s katerimi Komisija odobri shemo za reševanje v 24 urah, pomenijo izogibanje načelom iz sodbe z dne 13. junija 1958, Meroni/Visoka oblast (9/56, EU:C:1958:7). Ob upoštevanju določenega roka naj bi EOR odločal o politiki reševanja, Komisija pa bi opravljala le funkcijo odobritve.

230 Ugotoviti je treba, da v skladu s členom 30 Uredbe št. 806/2014 EOR Komisijo obvesti o vseh ukrepih, ki jih sprejme za pripravo na reševanje, da EOR, Svet in Komisija tesno sodelujejo, zlasti pri načrtovanju reševanja, zgodnjem posredovanju in fazah reševanja ter drug drugemu zagotavljajo vse informacije, potrebne za opravljanje njihovih nalog. Poleg tega člen 43(3) Uredbe št. 806/2014 določa, da Komisija imenuje predstavnika, ki ima pravico, da kot stalni opazovalec sodeluje na izvršnih in plenarnih sejah EOR, ter da ima njen predstavnik pravico sodelovati v razpravah in ima dostop do vseh dokumentov.

231 Iz teh določb izhaja, da je Komisija obveščena o pripravljalnih fazah sprejetja ukrepa za reševanje in vključena vanje. V nasprotju s trditvijo tožečih strank Komisija sheme za reševanje ne odkrije šele po tem, ko jo EOR sprejme, temveč ima med njeno pripravo dovolj časa, da oceni njene diskrecijske vidike.

232 Tožeče stranke torej ne morejo trditi, da Komisijo dejstvo, da ima na voljo le 24 ur za odobritev sheme za reševanje, privede le do njene potrditve. Ker ima status opazovalca, ki ji omogoča spremljanje dela v različnih fazah pred sprejetjem sheme za reševanje, njena odobritev ni zgolj formalnost.

233 Poleg tega okoliščine, ki so privedle do sprejetja sklepa Komisije v obravnavani zadevi in jih navajajo tožeče stranke, niso upoštevne za presojo zakonitosti izpodbijanih določb Uredbe št. 806/2014.

234 Iz vsega zgoraj navedenega torej izhaja, da je treba ugovor nezakonitosti členov 18 in 22 Uredbe št. 806/2014, naveden v devetem tožbenem razlogu, zavrniti kot neutemeljen.

235 Poleg tega je treba ugotoviti, da tožeče stranke v repliki dodajajo trditve, s katerimi podredno zahtevajo ugotovitev, da tudi če je Uredba št. 806/2014 v skladu z načeli v zvezi s prenosom pooblastil iz sodbe z dne 13. junija 1958, Meroni/Visoka oblast (9/56, EU:C:1958:7), to načelo

v obravnavani zadevi ni bilo spoštovano. V bistvu trdijo, da Komisija Sklepa 2017/1246 ni sprejela na podlagi informacij v zvezi z diskrecijskimi vidiki sheme za reševanje in da shema za reševanje zaradi neobstoja pravne odobritve temelji na napačni uporabi prava ali očitni napaki pri presoji.

236 Komisija in EOR trdita, da tožeče stranke s temi trditvami, ki so jih prvič navedle v repliki, navajajo nov tožbeni razlog, ki je nedopusten.

237 Tožeče stranke so na obravnavi potrdile, da je ta trditev nov tožbeni razlog.

238 Člen 84(1) Poslovnika določa, da navajanje novih razlogov med postopkom ni dovoljeno, razen če ti izhajajo iz pravnih in dejanskih okoliščin, ki so se pojavile med postopkom.

239 Tožeče stranke v utemeljitev predložitve teh novih trditev v repliki trdijo, da iz dokumentov, predloženih „od datuma“, izhaja, da je Komisija le odobrila sheme za reševanje brez razprave. Tožeče stranke se opirajo na okoliščine obravnavane zadeve, in sicer na dejstvo, da je bila shema za reševanje Komisiji posredovana 7. junija 2017 ob 5.13 in da jo je Komisija odobrila istega dne ob 6.30, to je 77 minut pozneje. Trdijo, da iz tega izhaja, da Komisija ni mogla opraviti ocene, ki se zahteva s členom 18(7) Uredbe št. 806/2014.

240 V zvezi s tem je treba najprej navesti, da tožeče stranke ne navajajo, kateri naj bi bili ti novi dokumenti, in ne pojasnjujejo, na kateri datum naj bi bili predloženi. Poleg tega je treba tako kot Komisija ugotoviti, da so tožeče stranke navedene dejanske okoliščine poznale že od vložitve tožbe in so navedene v tožbi. Tako se tožeče stranke po eni strani v zvezi s posredovanjem sheme za reševanje Komisiji 7. junija 2017 ob 5.13 sklicujejo na sklep Komisije, ki je priložen k tožbi. Po drugi strani pa v zvezi z dejstvom, da je shema za reševanje začela veljati istega dne ob 6.30, zadostuje ugotovitev, da je ta element vključen v različico sheme za reševanje, ki je bila priložena k tožbi.

241 Iz tega izhaja, da ta novi tožbeni razlog ne temelji na pravnih in dejanskih okoliščinah, ki so se pojavile med postopkom, in ga je zato treba v skladu s členom 84(1) Poslovnika zavreči kot nedopustnega.

242 Vsekakor je bila Komisija, kot je razvidno iz točk od 230 do 232 zgoraj, v skladu s svojimi obveznostmi na podlagi Uredbe št. 806/2014 in zaradi svojega statusa opazovalca vključena v pripravljalne faze za sprejetje sheme za reševanje. Tožeče stranke torej ne morejo trditi, da je bilo posredovanje Komisije omejeno na čas, ki je pretekel med tem, ko je EOR 7. junija 2017 predložil shemo za reševanje ob 5.13, in njeno odobritvijo.

Četrti tožbeni razlog: kršitev člena 20 Uredbe št. 806/2014

243 Tožeče stranke trdijo, da sta EOR in Komisija kršila člen 20 Uredbe št. 806/2014, ker nista zagotovila, da se pred izpodbijanimi sklepi opravi neodvisno začasno vrednotenje, ki je „pošteno, preudarno in realno“, in ker nista zagotovila izvedbe naknadnega dokončnega vrednotenja. Opirajo se na različici vrednotenj 1 in 2, ki ju je EOR na svojem spletnem mestu objavil 31. oktobra 2018.

244 Člen 20(1) Uredbe št. 806/2014 določa:

„Preden se [EOR] odloči za ukrep za reševanje ali za izvajanje pooblastila za odpis ali konverzijo zadevnih kapitalskih instrumentov, zagotovi, da oseba, neodvisna od vseh javnih organov, vključno

z [EOR] in nacionalnim organom za reševanje, in od subjekta iz člena 2, opravi pošteno, preudarno in realno vrednotenje sredstev in obveznosti zadevnega subjekta.“

245 Ta tožbeni razlog je v bistvu razdeljen na tri očitke, ki se nanašajo na vrednotenje 1, vrednotenje 2 in neobstoj naknadnega dokončnega vrednotenja.

246 Uvodoma je treba opozoriti, da vrednotenje banke Banco Popular, izvedeno pred sprejetjem sheme za reševanje, vključuje dve poročili, ki sta priloženi k shemi za reševanje.

247 Vrednotenje 1 z dne 5. junija 2017 je v skladu s členom 20(5)(a) Uredbe št. 806/2014 pripravil EOR in je bilo namenjeno predložitvi elementov za ugotavljanje, ali so izpolnjeni pogoji za začetek postopka reševanja, kot so opredeljeni v členu 18(1) Uredbe št. 806/2014.

248 Vrednotenje 2 z dne 6. junija 2017 je v skladu s členom 20(10) Uredbe št. 806/2014 pripravila družba Deloitte kot neodvisni izvedenec.

249 V shemi za reševanje je navedeno, da je bil zaradi nujnosti namen vrednotenja 2, izvedenega v skladu s členom 20(10) Uredbe št. 806/2014, oceniti vrednost sredstev in obveznosti banke Banco Popular, da bi zagotovili oceno obravnave, ki bi je bili deležni delničarji in upniki, če bi bil za banko Banco Popular uveden običajni insolvenčni postopek, ter zagotoviti elemente za sprejetje odločitve o delnicah in lastniških instrumentih, ki jih je treba prenesti, ter EOR omogočiti, da določi tržne pogoji za namene instrumenta za prodajo poslovanja.

250 Družba Deloitte je v vrednotenju 2 navedla, da se je oprla na zahteve iz člena 36 Direktive 2014/59 (ki ustreza členu 20 Uredbe št. 806/2014) in na poglavje 3 končnega osnutka regulativnih tehničnih standardov št. 2017/05 in 2017/06 Evropskega bančnega organa (EBA) z dne 23. maja 2017 o vrednotenju za namene reševanja in vrednotenju za namene ugotavljanja razlike v obravnavi po reševanju v skladu z Direktivo 2014/59 (v nadaljevanju: tehnični standardi EBA).

251 Člen 36(15) Direktive 2014/59 EBA omogoča, da pripravi osnutke regulativnih tehničnih standardov, da se določijo merila, na podlagi katerih je treba izvesti vrednotenja v postopku reševanja.

252 Poglavje 3 tehničnih standardov EBA se nanaša na osnutek regulativnih tehničnih standardov št. 2017/05 o vrednotenju za namene reševanja (v nadaljevanju: regulativni tehnični standardi) in med drugim v skladu s členom 36(15) Direktive 2014/59 vsebuje osnutek delegirane uredbe Komisije o dopolnitvi Direktive 2014/59 glede regulativnih tehničnih standardov, ki določajo merila za metodologijo, ki se uporablja za ocenjevanje vrednosti sredstev in obveznosti institucij ali subjektov.

253 Poleg tega je treba navesti, da na dan sprejetja sheme za reševanje regulativni tehnični standardi niso bili zavezujoči, saj člen 5(2), drugi pododstavek, Uredbe št. 806/2014 določa, da za EOR, Svet in Komisijo veljajo zavezujoči regulativni in izvedbeni tehnični standardi, ki jih je pripravil EBA, ko jih je Komisija sprejela. Ti regulativni tehnični standardi so bili vključeni v Delegirano uredbo Komisije (EU) 2018/345 z dne 14. novembra 2017 o dopolnitvi Direktive 2014/59 glede regulativnih tehničnih standardov, ki določajo merila v zvezi z metodologijo za ocenjevanje vrednosti sredstev in obveznosti institucij ali subjektov (UL 2018, L 67, str. 8).

254 V členu 6.3 sheme za reševanje je EOR navedel, da se je pri odločanju o odpisu in konverziji lastniških instrumentov banke Banco Popular oprl na vrednotenje 2, kot je bilo dopolnjeno in potrjeno z rezultati postopka prodaje, ki ga je izvedel FROB.

255 Ker vrednotenje 2 vsebuje zapletene tehnične in gospodarske presoje, je treba EOR dati široko diskrecijsko pravico, ker je menil, da je vrednotenje 2 veljavna podlaga za odločanje o ukrepih za reševanje.

256 Zato je na podlagi sodne prakse, navedene v točkah od 106 do 111 zgoraj, nadzor, ki ga izvaja Splošno sodišče, omejen na nadzor, s katerim se preverja neobstoj očitne napake pri presoji EOR, ko je menil, da je vrednotenje 2 v skladu z zahtevami iz člena 20 Uredbe št. 806/2014. Tožeče stranke morajo predložiti zadostne dokaze, da se vrednotenje 2 ne zdi verodostojno.

Prvi očitek: vrednotenje 1

257 Tožeče stranke trdijo, da vrednotenja 1 ni izvedla neodvisna oseba, kot to zahteva člen 20(1) Uredbe št. 806/2014. Čeprav člen 20(3) Uredbe št. 806/2014 določa, da lahko tako vrednotenje opravi EOR, naj bi bilo to dovoljeno le, če neodvisno vrednotenje ni mogoče. Družbi Deloitte je bila 23. maja 2017 zaupana priprava vrednotenja 2, zato bi lahko izvedla vrednotenje 1. EOR naj ne bi dokazal, da je bila začasnost vrednotenja 1 upravičena z zadostno nujnostjo.

258 Komisija uvodoma trdi, da je ta očitek nedopusten, ker pomeni nov tožbeni razlog, ki je bil prvič naveden v repliki, čeprav temelji na elementih, ki so bili na voljo ob vložitvi tožbe. To, da je EOR sam izvedel vrednotenje 1, je razvidno iz sheme za reševanje, ki je priložena k tožbi.

259 Res je, da v skladu s členom 84 Poslovnika navajanje novih razlogov med postopkom ni dovoljeno, razen če ti izhajajo iz pravnih ali dejanskih okoliščin, ki so se pojavile med postopkom.

260 Vendar je treba tožbeni razlog, ki pomeni neposredno ali posredno razširitev razloga, predhodno navedenega v tožbi, in ki je z njim v tesni zvezi, razglasiti za dopusten. Poleg tega argumentov, katerih vsebina je tesno povezana z razlogom, navedenim v tožbi, ni mogoče šteti za nove razloge, njihova predložitev pa je dovoljena v fazi replike ali obravnave (glej sodbi z dne 22. marca 2018, Stavytskyi/Svet, T-242/16, neobjavljena, EU:T:2018:166, točka 123 in navedena sodna praksa, ter z dne 8. novembra 2018, „Pro NGO!“/Komisija, T-454/17, EU:T:2018:755, točka 70 in navedena sodna praksa). Da bi bilo novo trditev mogoče šteti za razširitev predhodno navedenega tožbenega razloga ali očitka, mora biti dovolj tesno povezana s tožbenimi razlogi ali očitki, predhodno navedenimi v tožbi, da bi se lahko štelo, da izhaja iz običajnega razvoja razprave v postopku pred sodiščem (glej sodbo z dne 8. julija 2020, VQ/ECB, T-203/18, EU:T:2020:313, točka 56 in navedena sodna praksa).

261 Tožeče stranke pa so v tožbi sicer na kratko trdile, da EOR in Komisija nista opravila neodvisnega vrednotenja. Zato je ta očitek tesno povezan s tožbenim razlogom, navedenim v tožbi, in ne gre za nov tožbeni razlog.

262 Vendar je treba, kot upravičeno trdi EOR, trditve tožečih strank, katerih namen je podvomiti o veljavnosti vrednotenja 1, šteti za brezpredmetne.

263 Vrednotenje 1, katerega namen je bil v skladu z regulativnimi tehničnimi standardi ugotoviti, ali je banka Banco Popular propadala ali bo verjetno propadla, da bi se ugotovilo, ali so bili izpolnjeni pogoji za začetek postopka reševanja ali odpis ali konverzijo konverzijskih lastniških instrumentov, je namreč postalo zastarelo po oceni, ki jo je ECB opravila 6. junija 2017 v zvezi s propadom ali verjetnim propadom banke Banco Popular.

264 V vrednotenju 1 je EOR navedel, da je bil referenčni datum ocenjevanja 31. marec 2017. Vendar je treba opozoriti, da se je ECB pri ugotovitvi, da je banka Banco Popular 6. junija 2017 propadala ali bo verjetno propadla, oprla na znatne dvige vlog banke Banco Popular od aprila in maja 2017 naprej ter na njeno nezmožnost ustvarjanja novih likvidnih sredstev. Zato ugotovitve vrednotenja 1 na dan reševanja niso bile več upoštevne.

265 Iz tega izhaja, da je treba trditve tožečih strank, s katerimi EOR očitajo, da je sam izvedel vrednotenje 1, in trditve, navedene v repliki, s katerimi podredno trdijo, da vrednotenje 1 ne vsebuje „poštene, preudarne in realne“ ocene vrednosti sredstev in obveznosti banke Banco Popular pred reševanjem, zavrniti kot brezpredmetne.

266 Vsekakor lahko EOR, kot poudarjajo tožeče stranke same, v skladu s členom 20(3) Uredbe št. 806/2014 v povezavi z odstavkom 10 istega člena, če neodvisno vrednotenje v skladu z odstavkom 1 zaradi nujnosti ni mogoče, izvede začasno vrednotenje sredstev in obveznosti subjekta.

267 Navesti je treba, da je EOR v nasprotju s trditvami tožečih strank v vrednotenju 1 utemeljil razloge, iz katerih je bilo treba nujno izvesti to vrednotenje. Med drugim je navedel, da se je zaradi hitrega poslabšanja količnikov likvidnosti banke Banco Popular zaradi znatnega dvigovanja vlog v preteklih dneh, v posvetovanju z ECB odločil, da na podlagi razpoložljivih javnih in nadzornih informacij izvede izredno začasno vrednotenje.

268 Vendar zadostuje navesti, da tožeče stranke ne navajajo nobene trditve, s katero bi izpodbijale te presoje.

269 Zato je treba prvi očitek zavrniti kot brezpredmeten.

Drugi očitek: vrednotenje 2

270 Na prvem mestu, tožeče stranke trdijo, da bi moral biti namen vrednotenja 2 EOR zagotoviti smernice glede izbire ukrepa za reševanje, ki ga je treba sprejeti. Vendar je EOR že izbral ustrezen ukrep za reševanje, zato je družbi Deloitte naročil pripravo poročila, ki je privedlo do te ugotovitve. Temeljna pomanjkljivost vrednotenja 2 naj bi bila, da temelji na predpostavki, da je ukrep za reševanje potreben in da je EOR uporabil instrument prodaje poslovanja. Vrednotenje 2 naj ne bi bilo v skladu s členom 20(5)(b) Uredbe št. 806/2014 in regulativnimi tehničnimi standardi. Družba Deloitte naj ne bi upoštevala načrta reševanja iz leta 2016 in naj ne bi predvidela drugih ukrepov za reševanje, razen instrumenta prodaje poslovanja. S tem naj bi bila kršena zahteva za predložitev ločenih vrednotenj, ki odražajo raznolike ukrepe za reševanje.

271 Uvodoma je treba navesti, da se v skladu s členom 20 Uredbe št. 806/2014 za namene reševanja izvede začasno vrednotenje. Zato tožeče stranke ne morejo utemeljeno trditi, da je dejstvo, da vrednotenje 2 temelji na predpostavki, da je potreben ukrep za reševanje, temeljna napaka vrednotenja 2.

272 Tožeče stranke v bistvu trdijo, da družba Deloitte v vrednotenju 2 ni predvidela nobenega drugega ukrepa za reševanje kot instrument prodaje poslovanja, kar naj bi bilo v nasprotju s členom 20(5)(b) Uredbe št. 806/2014 in regulativnimi tehničnimi standardi.

273 Opozoriti je treba, da je družba Deloitte navedla, da bo po posvetovanju z EOR vrednotenje 2 izvedeno ob upoštevanju dejstva, da bo uporabljen instrument prodaje poslovanja.

274 Tako kot Komisija in EOR je treba ugotoviti, da odločitev o tem, kateri instrument za reševanje bo uporabljen, sprejme organ za reševanje in ne neodvisni cenilec. V zvezi s tem je EOR v členu 5.3 sheme za reševanje pojasnil razloge, iz katerih uporaba drugih instrumentov za reševanje iz člena 22 Uredbe št. 806/2014 ne bi izpolnila ciljev reševanja v enaki meri.

275 Člen 20(5)(b) Uredbe št. 806/2014, ki določa, da če so izpolnjeni pogoji za začetek postopka reševanja, je namen vrednotenja prispevati k odločitvi o ustreznem ukrepu za reševanje v zvezi s subjektom, je treba razlagati tako, da mora vrednotenje EOR zagotoviti tehnične in gospodarske elemente za izvajanje instrumenta za reševanje, ki ga izbere zadnjenavedeni.

276 Iz te določbe ne izhaja, da bi moral cenilec sam opredeliti instrument za reševanje, ki se uporabi.

277 Po eni strani so namreč v členu 20(5) Uredbe št. 806/2014 cilji vrednotenja opredeljeni glede na uporabljeni instrument za reševanje. Zlasti člen 20(5)(f) Uredbe št. 806/2014 določa cilje vrednotenja, kadar se uporabi instrument prodaje poslovanja, ki se razlikujejo od ciljev iz člena 20(5)(d) in (e) iste uredbe, ki se nanašajo na primere, v katerih se uporabi bodisi instrument za reševanje s sredstvi upnikov ali instrument premostitvene institucije ali izločitve sredstev.

278 Iz tega izhaja, da člen 20(5) Uredbe št. 806/2014 izrecno določa primer, v katerem se vrednotenje opravi z namenom uporabe opredeljenega instrumenta za reševanje.

279 Po drugi strani je v uvodni izjavi 6 regulativnih tehničnih standardov v zvezi z metodologijo, ki jo je treba uporabiti pri vrednotenju, določeno, da je treba najustreznejšo podlago za vrednotenje (vrednost ob posedovanju ali vrednost ob odtujitvi) izbrati glede na posebne ukrepe za reševanje, ki jih je predvidel organ za reševanje. V členu 11(4) regulativnih tehničnih standardov, ki je povzet v členu 11(4) Delegirane uredbe 2018/345, je navedena metoda vrednotenja, ki jo mora cenilec uporabiti glede na predvideni instrument za reševanje.

280 Tožeče stranke se opirajo na odlomek iz tehničnih standardov EBA, ki je v uvodnem delu z naslovom „ozadje in utemeljitev“, v skladu s katerim je „namen meril iz regulativnih tehničnih standardov zagotoviti smernice za različna vrednotenja, s katerimi se upošteva vpliv na pričakovane denarne tokove, ki izhajajo iz dovolj raznovrstnih ukrepov, ki jih lahko sprejme organ za reševanje, med drugim vključno z vsako strategijo reševanja, opisano v načrtu reševanja subjekta“.

281 Ta odlomek se ne bi smel razlagati tako, da je treba z vrednotenjem v vsakem posameznem primeru preučiti več možnih ukrepov za reševanje. V njem je navedeno le, da je namen regulativnih tehničnih standardov določiti elemente in dejavnike, ki jih mora cenilec upoštevati pri vrednotenju v skladu z ukrepi za reševanje, ki jih je predvidel organ.

282 V zvezi s tem iz člena 10(1) regulativnih tehničnih standardov, povzetega v členu 10(1) Delegirane uredbe 2018/345, izhaja, da cenilec oceni učinek vsakega ukrepa za reševanje, ki bi ga lahko sprejel organ za reševanje, na vrednotenje, da bi prispeval k odločitvam, in da se organ za reševanje lahko

brez poseganja v neodvisnost cenilca z njim posvetuje, da bi opredelil vrsto ukrepov za reševanje, ki jih obravnava. V skladu s členom 10(2) regulativnih tehničnih standardov, ki je povzet v členu 10(2) Delegirane uredbe 2018/345, cenilec predloži ločena vrednotenja, pri katerih upošteva učinek dovolj raznolike vrste ukrepov za reševanje le, kadar je to ustrezno in po posvetovanju z organom za reševanje.

283 Tako je družba Deloitte na podlagi regulativnih tehničnih standardov po posvetovanju z EOR lahko menila, da je mogoče vrednotenje 2 izvesti ob upoštevanju instrumenta za reševanje, ki ga je predvidel EOR, in sicer instrumenta prodaje poslovanja.

284 Zato tožeče stranke ne morejo trditi, da bi bilo treba pri vrednotenju 2 upoštevati uporabo drugih instrumentov za reševanje, kot so tisti, ki jih je predvidel EOR.

285 Poleg tega ni mogoče šteti, da je to, da je EOR menil, da je bil instrument prodaje poslovanja najprimernejši za doseganje ciljev reševanja, in da je družbi Deloitte naročil izvedbo vrednotenja, ki je ustrezalo ciljem tega instrumenta, vplivalo na neodvisnost družbe Deloitte.

286 V zvezi s trditvijo tožečih strank, da družba Deloitte ni upoštevala načrta reševanja iz leta 2016, zadostuje ugotoviti, da je EOR v uvodnih izjavah od 44 do 46 sheme za reševanje navedel razloge, iz katerih rešitev, predvidena v načrtu reševanja iz leta 2016, ni bila uporabna za položaj banke Banco Popular na dan reševanja. EOR je navedel, da je ta načrt izhajal iz predpostavke, da bo propad banke Banco Popular temeljil na poslabšanju njenega kapitalskega položaja, in da glede na to, da je bil propad banke Banco Popular posledica poslabšanja njenega likvidnostnega položaja, z instrumentom za reševanje s sredstvi upnikov, predviden v načrtu reševanja iz leta 2016, ne bi bilo mogoče ponovno vzpostaviti tega položaja ter s tem njene finančne stabilnosti in dolgoročne sposobnosti preživetja.

287 Ker je bilo vrednotenje 2 izvedeno glede na instrument prodaje poslovanja, ni bilo treba upoštevati načrta reševanja iz leta 2016, ki je temeljil na predpostavki, da bo uporabljen drug instrument za reševanje.

288 Iz zgoraj navedenega izhaja, da EOR ni storil očitne napake pri presoji, ko je menil, da je bilo vrednotenje 2 v skladu s členom 20(5)(b) Uredbe št. 806/2014 in regulativnimi tehničnimi standardi.

289 Na drugem mestu, tožeče stranke menijo, da tudi če bi se lahko v vrednotenju 2 presoja omejila na en sam instrument za reševanje, nikakor ne bi bilo „pošteno, preudarno in realno“ v smislu člena 20(1) Uredbe št. 806/2014. Vrednotenje 2 naj bi vsebovalo številne pridržke glede časa in razpoložljivih informacij.

290 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da je družba Deloitte v dopisu, ki je spremljal sporočilo o vrednotenju 2, poslano EOR, navedla, da je bila glede na težek likvidnostni položaj banke Banco Popular pozvana, naj vrednotenje opravi v izjemno kratkem roku. Glavno delo je bilo omejeno na 12 dni od dneva, ko je dobila dostop do dokumentacije, medtem ko bi tak projekt običajno trajal šest tednov. Družba Deloitte je ugotovila, da so bile v razpoložljivih informacijah številne vrzeli in nedoslednosti. Družba Deloitte je navedla, da je treba vrednotenje šteti za zelo negotovo in začasno v skladu s členom 36 Direktive 2014/59 ter da je bil v vrednotenje vključen blažilnik za dodatne izgube v skladu s členom 36(9) Direktive 2014/59, ki ustreza členu 20(10) Uredbe št. 806/2014.

291 Tožeče stranke trdijo, da iz dokazov ni razvidno, da je obstajala zadostna nujnost za utemeljitev začasnega vrednotenja na podlagi člena 20(10) Uredbe št. 806/2014.

292 V zvezi s tem zadostuje ugotovitev, da je nujnost v shemi reševanja utemeljena zlasti s hitrim poslabšanjem likvidnostnega položaja banke Banco Popular. Tožeče stranke ne navajajo nobenih trditev, s katerimi bi izpodbijale te presoje EOR.

293 V nasprotju s trditvijo tožečih strank dejstvo, da je EOR 23. maja 2017 stopil v stik z družbo Deloitte, da izvede vrednotenje 2, ne pomeni, da je imela družba Deloitte dovolj časa za izvedbo dokončnega vrednotenja banke Banco Popular. Ugotoviti je treba, da je imela družba Deloitte glede na to, da je ECB 6. junija 2017 banko Banco Popular razglasila za banko, ki propada ali bo verjetno propadla, za izvedbo vrednotenja 2 na voljo le dvanajst dni. Vendar je treba po eni strani upoštevati velikost in pomen banke Banco Popular. Kot navaja EOR, je imela Banco Popular skupno bilanco stanja 130 milijard EUR in je imela veliko količino sredstev, ki jih je bilo težko ovrednotiti, kot so nedonosna sredstva ali davčna ali neopredmetena sredstva. Po drugi strani pa nekatere informacije niso bile na voljo v ustreznih rokih.

294 Člen 20(10) Uredbe št. 806/2014 izrecno določa primer, ko zaradi nujnosti položaja ni mogoče izpolniti zahtev iz odstavkov 7 in 9 tega člena, in sicer med drugim primer, ko vrednotenja ni mogoče dopolniti z nekaterimi informacijami iz računovodskih obračunov in evidenc. Poleg tega je s to določbo priznan obstoj negotovosti, ki so neločljivo povezane z vsakim začasnim vrednotenjem, s tem, da ta v drugem pododstavku določa, da vključuje blažilnik za dodatne izgube.

295 Iz člena 20(13) Uredbe št. 806/2014 je tudi razvidno, da se je EOR ob upoštevanju nujnosti položaja za sprejetje sheme za reševanje lahko oprl na vrednotenje 2, izvedeno na podlagi člena 20(10) Uredbe št. 806/2014.

296 Tako je družba Deloitte v skladu s členom 20(10) Uredbe št. 806/2014 navedla le, da se je morala glede na kratek čas, ki je bil na voljo za izvedbo vrednotenja, opreti na nepopolne informacije, in pojasnila, da je treba vrednotenje, ki ga je izvedla, obravnavati kot začasno vrednotenje v skladu s členom 36(9) Direktive 2014/59.

297 Zato dejstvo, da je družba Deloitte navedla, da so bile nekatere informacije glede na razpoložljivi čas nepopolne, ne zadostuje za to, da bi bila možnost uporabe vrednotenja 2 za sprejetje sheme za reševanje vprašljiva.

298 Poleg tega so negotovosti, neločljivo povezane z vrednotenjem 2, poudarjene v regulativnih tehničnih standardih, iz katerih izhaja, da mora cenilec pri ocenjevanju in diskontiranju denarnih tokov, ki jih subjekt lahko pričakuje iz obstoječih sredstev in obveznosti, uporabiti poštene, preudarne in realne predpostavke ter upoštevati različne dejavnike in okoliščine.

299 Zlasti v zvezi z ocenami vrednosti ob odtujitvi člen 12(5) regulativnih tehničnih standardov, ki je povzet v členu 12(5) Delegirane uredbe 2018/345, določa:

„Cenilec določi vrednost ob odtujitvi na podlagi denarnih tokov, neto stroškov odtujitve in neto pričakovane vrednosti vseh izdanih jamstev, ki jih lahko subjekt razumno pričakuje v trenutno prevladujočih tržnih razmerah, z redno prodajo ali prenosom sredstev ali obveznosti. Če je ustrezno, lahko cenilec ob upoštevanju ukrepov, ki bodo sprejeti v okviru sheme za reševanje, vrednost ob odtujitvi določi z znižanjem opazovane tržne cene te prodaje ali prenosa v višini morebitnega popusta za pospešeno prodajo. Kadar sredstva nimajo likvidnega trga, cenilec vrednost ob odtujitvi določi ob

upoštevanju opazovanih cen na trgih, na katerih se trguje s podobnimi sredstvi, ali modelnih izračunov, pri čemer uporabi opazovane tržne parametre in ustrezno upošteva popuste za nelikvidnost.“

300 V členu 12(6) regulativnih tehničnih standardov, ki je povzet v členu 12(6) Delegirane uredbe 2018/345, so navedeni različni dejavniki, ki jih mora upoštevati cenilec in ki lahko vplivajo na vrednosti ob odtujitvi in obdobja odtujitve.

301 Iz tega izhaja, da je vrednotenje 2 temeljilo na predpostavkah in je bilo odvisno od številnih dejavnikov. Tako se je družba Deloitte v skladu z regulativnimi tehničnimi standardi pri določanju vrednosti ob odtujitvi banke Banco Popular na datum reševanja v okviru vrednotenja 2 oprla na morebitne ocene in vrednotenja ter svoj rezultat predstavila v obliki razpona vrednosti.

302 Zato je treba ugotoviti, da so glede na časovne omejitve in razpoložljive informacije določene negotovosti in približki neločljivo povezani z vsakim začasnim vrednotenjem, izvedenim v skladu s členom 20(10) Uredbe št. 806/2014, in da pridržki družbe Deloitte ne pomenijo, da vrednotenje 2 ni bilo „pošteno, preudarno in realno“ v smislu člena 20(1) Uredbe št. 806/2014.

303 Na tretjem mestu, tožeče stranke trdijo, da bi moral EOR v obsegu razpona med najslabšim in najboljšim scenarijem iz vrednotenja 2 opozoriti, da ta ocena ni zanesljiva. Neto sredstva banke Banco Popular naj bi 31. marca 2017 znašala 10,78 milijarde EUR, kar naj bi bilo težko uskladiti s tem razponom.

304 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je družba Deloitte v vrednotenju 2 navedla, da je bil rezultat njene ocene v razponu od 1,3 milijarde EUR do minus 8,2 milijarde EUR, pri čemer je bila najboljša ocena v tem razponu minus 2 milijardi EUR.

305 Prvič, navesti je treba, da tožeče stranke zgolj izpodbijajo zanesljivost tega razpona, ne da bi navedle posebne trditve, s katerimi bi izpodbijale podrobna pravila za njegov izračun ali ugotovile, katere napake naj bi bile storjene pri oceni vsakega razreda sredstev.

306 Primerjava, ki so jo tožeče stranke opravile s položajem neto sredstev banke Banco Popular 31. marca 2017, ni upoštevna, ker ta ustreza knjigovodski vrednosti banke Banco Popular na datum pred reševanjem. Tako se po eni strani s to vrednostjo ne upošteva dejstvo, da se je položaj banke Banco Popular po tem datumu znatno poslabšal. Po drugi strani odraža knjigovodsko vrednost banke Banco Popular, in ne njene vrednosti ob odtujitvi, ki ustreza ekonomski vrednosti banke Banco Popular za potencialnega kupca, ki jo je bilo treba oceniti pri vrednotenju 2.

307 Drugič, navesti je treba, da je obseg razpona utemeljen z metodologijo, uporabljeno pri vrednotenju 2.

308 V zvezi s tem je družba Deloitte glede metodologije, uporabljene pri vrednotenju 2, navedla, da je uporabila pristop po posameznih razredih in prilagodila knjigovodske vrednosti vsakega razreda sredstev in obveznosti, da bi ocenila izgube ali dobičke in druge prilagoditve, ki bi jih potencialni kupec uporabil pri vrednosti. Pripravila je razpon ocene za vsako skupino sredstev in obveznosti.

309 Ta metodologija je v skladu s členom 2(3) regulativnih tehničnih standardov, povzetem v členu 2(3) Delegirane uredbe 2018/345, v skladu s katerim:

„Cenilec zagotovi najboljšo oceno vrednosti danega sredstva, obveznosti ali njune kombinacije. Po potrebi rezultate vrednotenj zagotovi tudi v obliki razponov vrednosti.“

310 Tako je seštevanje najnižjih vrednosti za vsak razred sredstev in obveznosti dalo najnižjo oceno razpona, seštevanje najvišjih vrednosti pa najvišjo oceno razpona. S to metodo je torej pojasnjen obseg razpona, uporabljenega v vrednotenju 2.

311 Poleg tega, kot poudarja EOR, je glede na obseg celotne bilance stanja banke Banco Popular, ki presega 130 milijard EUR, razlika med obema vrednostma v razponu pomenila le približno 7 % bilance stanja. Ta razlika tako odraža stopnjo negotovosti, ki je neločljivo povezana s postopkom vrednotenja.

312 Iz navedenega izhaja, da EOR s tem, da je menil, da je bilo vrednotenje 2 „pošteno, preudarno in realno“ v skladu s členom 20(10) Uredbe št. 806/2014, ni storil očitne napake pri presoji.

313 Zato je treba drugi očitek zavrniti.

Tretji očitek: neobstoj naknadnega dokončnega vrednotenja

314 Tožeče stranke EOR očitajo, da ni izvedel naknadnega dokončnega vrednotenja „takoj, ko je to [razumno] mogoče“, s čimer je bil kršen člen 20(11) Uredbe št. 806/2014, čeprav ni bilo neodvisnega vrednotenja 1, vrednotenji 1 in 2 sta bili začasni, nista zanesljivi in čeprav je bilo izrecno navedeno, da bodo sledila naknadna dokončna vrednotenja. Tožeče stranke trdijo, da so bile o tem, da naknadno dokončno vrednotenje ne bo izvedeno, obveščene z odgovorom EOR na vprašanje, ki ga je postavilo Splošno sodišče v tem postopku.

315 EOR je namreč 30. julija 2018 v odgovoru na vprašanja Splošnega sodišča v okviru ukrepa procesnega vodstva navedel, da vrednotenju 2 ne bo sledilo naknadno dokončno vrednotenje. Menil je, da je zaradi posebnosti tega primera prišel do ugotovitve, da naknadno dokončno vrednotenje ne bi imelo niti nobenega praktičnega namena v skladu s členom 20(11) Uredbe št. 806/2014 niti ne bi privedlo do odločbe o pobotu v skladu s členom 20(12) iste uredbe.

316 Ugotoviti je treba, da se naknadno dokončno vrednotenje iz člena 20(11) Uredbe št. 806/2014 po definiciji izvede po sprejetju sheme za reševanje in sklepa Komisije.

317 Poleg tega, kot je navedeno v točki 295 zgoraj, je v skladu s členom 20(13) Uredbe št. 806/2014 začasno vrednotenje, kakršno je vrednotenje 2, veljavna podlaga za sprejetje sheme za reševanje.

318 Zadostuje ugotovitev, da se v skladu z ustaljeno sodno prakso zakonitost akta Unije presoja glede na dejanske in pravne okoliščine, ki so obstajale ob sprejetju akta (glej sodbo z dne 3. septembra 2015, Inuit Tapiriit Kanatami in drugi/Komisija, C-398/13 P, EU:C:2015:535, točka 22 in navedena sodna praksa). Iz tega sledi, da pri presoji zakonitosti tega akta okoliščin, ki so nastale po sprejetju akta Unije, ni mogoče upoštevati (glej sodbo z dne 17. decembra 2014, Si.mobil/Komisija, T-201/11, EU:T:2014:1096, točka 64 in navedena sodna praksa).

319 Iz tega izhaja, da to, ali se naknadno dokončno vrednotenje izvede ali ne, kar očitno sledi sprejetju sheme za reševanje, ne more vplivati veljavnost izpodbijanih sklepov. Zato je treba tretji očitek zavrniti kot brezpredmeten.

320 Iz vsega zgoraj navedenega sledi, da je treba četrti tožbeni razlog zavrniti.

Peti tožbeni razlog: kršitev člena 18(1)(a) in (b) Uredbe št. 806/2014

321 Tožeče stranke trdijo, da sta EOR in Komisija s tem, da sta menila, da so pogoji iz člena 18(1)(a) in (b) Uredbe št. 806/2014 izpolnjeni, kršila te določbe.

322 Člen 18(1) Uredbe št. 806/2014 določa, da EOR sprejme shemo za reševanje le, če meni, da so izpolnjeni naslednji pogoji:

„(a) subjekt propada ali bo verjetno propadel;

(b) ob upoštevanju časovnega razporeda in drugih relevantnih okoliščin ne obstaja razumna verjetnost, da bi lahko kakršni koli alternativni ukrepi zasebnega sektorja, vključno z ukrepi v okviru institucionalne sheme za zaščito vlog, ali nadzorna dejavnost, vključno z ukrepi zgodnjega posredovanja, odpisom ali konverzijo zadevnih kapitalskih instrumentov v skladu s členom 21, sprejeta v zvezi s subjektom, preprečila propad tega subjekta v razumnem času;

(c) ukrep za reševanje je potreben zaradi javnega interesa v skladu z odstavkom 5.“

323 Ta tožbeni razlog je razdeljen na dva dela, ki ustrezata dvema pogojema iz člena 18(1)(a) in (b) Uredbe št. 806/2014.

Prvi del: kršitev člena 18(1)(a) Uredbe št. 806/2014

324 Tožeče stranke trdijo, da elementi iz sheme za reševanje ne zadostujejo za dokaz, da je bil pogoj iz člena 18(1) (a) Uredbe št. 806/2014 izpolnjen. Trdijo, da se je banka Banco Popular na dan reševanja soočala z začasnim likvidnostnimi težavami, ki jih je povzročilo dvigovanje vlog, in ne s težavami solventnosti. Iz sheme za reševanje naj bi izhajalo, da je ugotovitev ECB, da je bil ta pogoj izpolnjen, temeljila na dejstvu, da se je likvidnostni položaj banke Banco Popular hitro poslabšal. Po mnenju izvedenca, na katero se sklicujejo tožeče stranke, začasna likvidnostna kriza ne zadostuje za ugotovitev, da je banka Banco Popular propadala ali bi verjetno propadla.

325 Prvič, opozoriti je treba, da je ECB 6. junija 2017 po posvetovanju z EOR v skladu s členom 18(1), drugi pododstavek, Uredbe št. 806/2014 izvedla oceno o propadu ali verjetnem propadu banke Banco Popular. V tej oceni je ECB ob upoštevanju zlasti čezmernega odliva vlog, hitrosti, s katero je banka izgubila likvidnost, in njene nezmožnosti ustvarjanja drugih likvidnih sredstev menila, da obstajajo objektivni elementi, ki kažejo na to, da banka Banco Popular v bližnji prihodnosti verjetno ne bo zmožna plačevati svojih dolgov ali drugih obveznosti, ko zapadejo v plačilo. ECB je ugotovila, da je mogoče šteti, da banka Banco Popular propada oziroma da bo verjetno propadla v bližnji prihodnosti v skladu s členom 18(1)(a) in (4)(c) Uredbe št. 806/2014.

326 V zvezi s tem izvleček iz dopisa predsednice nadzornega odbora ECB z dne 25. julija 2017, naslovljenega na člana Parlamenta, ki ga tožeče stranke navajajo v tožbi, zgolj potrjuje, da je ECB ugotovila, da banka Banco Popular propada ali bo verjetno propadla, zaradi njenega likvidnostnega položaja, in ne njene insolventnosti v bilanci stanja. V tem dopisu je pojasnjeno:

„Odločitev ECB, da je bila banka v položaju propada ali verjetnega propada, je bila sprejeta na podlagi nezadostnih likvidnih sredstev. Na ta datum objektivni elementi niso bili zadostni, da bi ECB ugotovila, da je banka propadala ali bi verjetno propadla na podlagi njenega kapitalskega

položaja. ECB seveda ni pozorno spremljala le likvidnostnega položaja, ampak tudi kapitalski položaj banke. Njene strukturne težave (visoka raven nedonosnih sredstev, nizko kritje in nizka donosnost) se odražajo v ustreznih zahtevah glede ravni kapitala, ki jih je določila ECB.“

327 Drugič, upravni odbor banke Banco Popular je z dopisom z dne 6. junija 2017 ECB obvestil, da je ugotovil, da banka verjetno propada.

328 Banka Banco Popular se v dopisu ECB z dne 6. junija 2017 sklicuje na obvestilo ECB v skladu s členom 414 Uredbe št. 575/2013 o kršitvi minimalnih zahtev glede likvidnostnega kritja in napotuje na oceno upravnega odbora, navedeno v prilogi, v skladu s katero banka Banco Popular propada, ter na informacije in analize, na katere se je zadnjenavedeni oprl pri sprejemanju te ugotovitve.

329 V tem dopisu je navedeno:

„V skladu s členom 21.4 španskega zakona 11/2015 in s členoma 45 in 46 Delegirane uredbe Komisije [(EU) 2016/1075 z dne 23. marca 2016 o dopolnitvi Direktive 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta glede regulativnih tehničnih standardov, ki določajo vsebino načrtov sanacije, načrtov reševanja in načrtov reševanja skupine, minimalna merila, ki naj bi jih pristojni organ ocenil v zvezi z načrti sanacije in načrti sanacije skupine, pogoje za finančno podporo v skupini, zahteve o neodvisnih ocenjevalcih vrednosti, pogodbeno priznavanje pooblastil za odpis in konverzijo, postopke in vsebino zahtev v zvezi z obveščanjem in obvestilom o mirovanju ter operativno delovanje kolegijev za reševanje (UL 2016, L 184, str. 1)] banka Banco Popular obvešča, da je upravni odbor ocenil, da banka verjetno propada.“

330 Tretjič, EOR je v členu 2 sheme za reševanje opozoril na ugotovitev ocenjevanja ECB in v členu 2.2 ugotovil, da je v skladu z oceno ECB pogoj iz člena 18(1)(a) Uredbe št. 806/2014 izpolnjen.

331 V obravnavani zadevi je bil torej propad ali verjetni propad banke Banco Popular ugotovljen na podlagi člena 18(4)(c) Uredbe št. 806/2014, v skladu s katerim se za namene odstavka 1(a) istega člena šteje, da je propad subjekta dokazan ali verjeten, če je v naslednjem položaju:

„subjekt ni zmožen plačevati svojih dolgov ali drugih obveznosti, ko zapadejo v plačilo, ali obstajajo objektivni elementi, ki potrjujejo ugotovitev, da bo v bližnji prihodnosti do tega prišlo“.

332 Na prvem mestu je treba navesti, da se niti ECB niti EOR nista oprla na položaj iz člena 18(4)(b) Uredbe št. 806/2014, v skladu s katerim se šteje, da subjekt propada ali bo verjetno propadel, kadar so „sredstva subjekta […] manjša od njegovih obveznosti ali obstajajo objektivni elementi, ki potrjujejo ugotovitev, da bodo manjša v bližnji prihodnosti“.

333 Tako insolventnost subjekta ni pogoj za ugotovitev, da subjekt propada ali bo verjetno propadel, na podlagi člena 18(4)(c) Uredbe št. 806/2014 in zato ni pogoj za sprejetje sheme za reševanje.

334 V zvezi s tem iz uvodne izjave 57 Uredbe št. 806/2014 izhaja:

„Odločitev, da se subjekt začne reševati, bi bilo treba sprejeti, preden je iz bilance stanja finančnega subjekta razvidna insolventnost in preden se ves kapital izčrpa. Reševanje bi bilo treba začeti po ugotovitvi, da subjekt propada ali bo verjetno propadel in da propada v razumnem obdobju ne bi preprečili nobeni alternativni ukrepi zasebnega sektorja.“

335 Zato v nasprotju s trditvami tožečih strank insolventnost banke Banco Popular ni bila pogoj, da bi se lahko štelo, da je bila v položaju propada ali verjetnega propada v smislu člena 18(1)(a) Uredbe št. 806/2014. Dejstvo, da je subjekt solventen glede na svojo bilanco stanja, namreč ne pomeni, da ima na voljo zadostna denarna sredstva, torej sredstva, ki so na voljo za poravnavo dolgov ali drugih obveznosti, ko zapadejo v plačilo.

336 Na drugem mestu je treba navesti, da je EOR v uvodni izjavi 23 sheme za reševanje ob sklicevanju na oceno, ki jo je izvedla ECB, ugotovil, da se je likvidnostni položaj banke Banco Popular od oktobra 2016 zaradi dvigov vlog v vseh segmentih strank znatno poslabšal. Ugotovil je, da banka ni imela dovolj možnosti za ponovno vzpostavitev svojega likvidnostnega položaja, da bi si zagotovila stabilen položaj za izpolnjevanje obveznosti, ko zapadejo v plačilo.

337 V shemi za reševanje je EOR navedel različne dogodke, ki so od februarja 2017 povzročili hitro poslabšanje likvidnostnega položaja banke Banco Popular. EOR se sklicuje zlasti na objavo letnega poročila banke Banco Popular za leto 2016 februarja 2017, v katerem so bili objavljeni konsolidirana izguba v višini 3,485 milijarde EUR, potreba po izrednih rezervacijah v višini 5,7 milijarde EUR in imenovanje novega predsednika, ter na objavo finančnega poročila za prvo četrtletje leta 2017 maja 2017, v katerem so bili objavljeni rezultati, ki so bili slabši od pričakovanj trga. EOR je navedel, da so različne bonitetne agencije februarja, aprila in junija 2017 znižale ocene banke Banco Popular. Ugotovil je tudi, da so se zaradi nenehnega negativnega poročanja medijev o finančnih rezultatih in domnevno neposredni nevarnosti stečaja ali nelikvidnosti banke Banco Popular povečali dvigi vlog.

338 Poleg tega je EOR v shemi za reševanje navedel, da je 12. maja 2017 likvidnostno kritje banke Banco Popular padlo pod spodnjo mejo 80 %, določeno v členu 460(2)(c) Uredbe št. 575/2013, in da banka Banco Popular do dneva sheme za reševanje ni ponovno zagotovila skladnosti s to mejo.

339 Člen 412(1) Uredbe št. 575/2013 zahtevo glede likvidnostnega kritja opredeljuje tako:

„Institucije imajo likvidna sredstva, katerih vsota vrednosti krije likvidnostne odlive, zmanjšane za likvidnostne prilive v stresnih pogojih, s čimer se zagotovi, da institucije vzdržujejo zadostne ravni likvidnostnih blažilnikov za pokritje vsakega morebitnega neravnotežja med likvidnostnimi prilivi in odlivi v zelo stresnih pogojih za obdobje tridesetih dni. Institucije lahko v stresnih razmerah uporabijo svoja likvidna sredstva, da bi krile svoje neto likvidnostne odlive.“

340 Iz teh elementov izhaja, da v nasprotju s trditvijo tožečih strank likvidnostnih težav banke Banco Popular na dan ocene, ki jo je opravila ECB, ni bilo mogoče šteti za zgolj začasne. To potrjuje tudi dejstvo, da je banka na isti dan sama obvestila ECB, da zaradi likvidnostnih težav propada.

341 Poleg tega, kot ugotavlja EOR, so ti različni elementi navedeni v smernicah EBA z dne 6. avgusta 2015 o razlagi različnih situacij, v katerih se šteje, da institucija propada ali bo verjetno propadla v skladu s členom 32(6) Direktive 2014/59 (EBA/GL/2015/07) (v nadaljevanju: smernice EBA).

342 Namen teh smernic, ki se uporabljajo od 1. januarja 2016, je zagotoviti niz objektivnih elementov za ugotavljanje, ali subjekt propada ali bo verjetno propadel v skladu z okoliščinami iz člena 32(4), od (a) do (c), Direktive 2014/59. Besedilo člena 32(4)(c) Direktive 2014/59 je enako besedilu člena 18(4)(c) Uredbe št. 806/2014.

343 Člen 5(2), drugi pododstavek, Uredbe št. 806/2014 določa, da si EOR, Svet in Komisija na vsak način prizadevajo za spoštovanje smernic in priporočil EBA, ki se nanašajo na takšne naloge, kakršne morajo opravljati ti organi.

344 V skladu s smernicami EBA je treba za institucijo šteti, da propada ali bo verjetno propadla v smislu člena 32(4)(c) Direktive 2014/59, če krši regulativne zahteve glede likvidnosti, če ni zmožna plačevati svojih dolgov ali drugih obveznosti, ko zapadejo v plačilo, ali če obstajajo objektivni elementi, ki potrjujejo ugotovitev, da bo v bližnji prihodnosti do tega prišlo.

345 Med elementi, ki jih je treba upoštevati, so v smernicah EBA med drugim navedeni, prvič, pomembni neugodni dogodki, ki vplivajo na razvoj likvidnostnega položaja institucije in vzdržnost njenega profila financiranja ter na njeno zmožnost izpolnjevanja minimalnih likvidnostnih zahtev iz Uredbe št. 575/2013 in dodatnih zahtev iz člena 105 te uredbe ali nacionalnih minimalnih likvidnostnih zahtev; drugič, pomemben neugoden razvoj dogodkov sedanjih in prihodnjih obveznosti institucije, pri oceni katerega je treba po potrebi upoštevati pričakovane in izredne likvidnostne odlive, vključno z znaki morebitnih množičnih dvigov na bankah; tretjič, dogodki, ki lahko resno škodujejo ugledu institucije, zlasti pomembno znižanje bonitetnih ocen s strani ene ali več bonitetnih agencij, ki vodi do znatnih odlivov ali nezmožnosti obnovitve financiranja ali aktiviranja pogodbenih sprožilnih dejavnikov na podlagi zunanjih ocen.

346 Na podlagi različnih elementov, ki sta jih ECB in EOR upoštevala v skladu s smernicami EBA in ki jih tožeče stranke poleg tega ne izpodbijajo, je bilo ugotovljeno, da je banka Banco Popular na dan sprejetja sheme za reševanje propadala ali bi verjetno propadla v smislu člena 18(4)(c) Uredbe št. 806/2014.

347 Na tretjem mestu tožeče stranke ne morejo trditi, da zaradi zavrnitve EOR in Komisije, da bi jim omogočila dostop do dokumentov, na katere sta se oprla, niso mogle koristno navesti trditev, s katerimi bi izpodbijale izpolnitev pogoja iz člena 18(1)(a) Uredbe št. 806/2014.

348 Ugotoviti je namreč treba, da sta napotilo ECB na oceno v shemi za reševanje in zlasti sklicevanje na člen 18(4)(c) Uredbe št. 806/2014 navedena v različici sheme za reševanje, ki je priložena k tožbi. Poleg tega je bila nezaupna različica ocene ECB na voljo na njenem spletnem mestu 14. avgusta 2017, to je pred vložitvijo replike.

349 Tako so bili, kot navaja EOR, objektivni elementi, na katerih temeljijo ocene, da je banka Banco Popular zaradi likvidnostnega položaja propadala ali bi verjetno propadla, vključeni v shemo za reševanje in oceno ECB, ki sta bili na voljo tožečim strankam, vsaj pred vložitvijo replike.

350 Poleg tega, kot trdi EOR in kot je banka Banco Santander navedla na obravnavi, je imela ena od tožečih strank kot član upravnega odbora banke Banco Popular neposreden dostop do informacij v zvezi z razvojem finančnega položaja banke Banco Popular.

351 Iz tega izhaja, da EOR in Komisija s tem, da sta menila, da je pogoj iz člena 18(1)(a) Uredbe št. 806/2014 izpolnjen, nista storila očitne napake pri presoji.

352 Zato je treba prvi del zavrniti.

Drugi del: kršitev člena 18(1)(b) Uredbe št. 806/2014

353 Tožeče stranke trdijo, da elementi iz sheme za reševanje ne zadostujejo za dokaz, da je bil pogoj iz člena 18(1)(b) Uredbe št. 806/2014 izpolnjen. Po njihovem mnenju bi morala EOR in Komisija poleg reševanja preučiti še druge ukrepe zasebnega sektorja ali nadzorne ukrepe.

354 V členu 3 sheme za reševanje je EOR ob upoštevanju ocene ECB ugotovil, da ni alternativnih ukrepov, ki bi lahko preprečili propad banke Banco Popular v razumnem času, in da je pogoj iz člena 18(1)(b) Uredbe št. 806/2014 izpolnjen.

355 Natančneje, v členu 3.2 sheme za reševanje je EOR navedel, da ni bilo razumne verjetnosti, da bi drugi ukrepi zasebnega sektorja lahko preprečili propad banke Banco Popular. Neobstoj takih ukrepov je mogoče izpeljati med drugim iz naslednjih okoliščin:

– banka je v dopisu, ki ga je 6. junija 2017 poslala ECB, sama priznala, da verjetno propada;

– postopek zasebne prodaje ni prinesel pozitivnega rezultata v roku, ki bi banki omogočil, da poravna svoje dolgove ali druge obveznosti, ko zapadejo v plačilo;

– malo verjetno je bilo, da bi banka v potrebnih rokih lahko zbrala dovolj dodatnih likvidnih sredstev niti s transakcijami na trgu ali operacijami centralne banke niti z ukrepi, predvidenimi v rezervnem skladu in programih za oživitev;

– nujna likvidnostna pomoč ne bi bila zadostna zaradi hitrosti poslabšanja likvidnostnega položaja.

356 EOR je v členu 3.3 sheme za reševanje menil, da ni bilo razumne verjetnosti, da bi nadzorni ukrepi, vključno z ukrepi za zgodnje posredovanje, lahko preprečili propad banke Banco Popular. EOR je ugotovil, da je ECB v svoji oceni, ali banka Banco Popular propada ali bo verjetno propadla, potrdila, da ne obstajajo nobeni nadzorni ukrepi ali ukrepi za zgodnje posredovanje, s katerimi bi lahko banka takoj ponovno vzpostavila svoj likvidnostni položaj in imela dovolj časa za izvedbo korporacijskega dejanja ali druge rešitve. Z ukrepi, ki jih ima ECB kot pristojni organ na voljo na podlagi prenosa člena 104 Direktive 2013/36 in členov od 27 do 29 Direktive 2014/59 v nacionalno zakonodajo ali v skladu s členom 16 Uredbe št. 1024/2013, zaradi ugotovljenega obsega in hitrosti poslabšanja likvidnostnega položaja ni bilo mogoče zagotoviti, da bi banka lahko poravnala svoje obveznosti in druge dolgove, ko zapadejo v plačilo.

357 EOR je v členu 3.4 sheme za reševanje menil, da prav tako ni bilo razumne verjetnosti, da bi izvajanje pooblastila za odpis in konverzijo lastniških instrumentov v skladu s členom 21 Uredbe št. 806/2014 preprečilo propad banke Banco Popular v razumnem času. Natančneje, EOR je menil, da glede na to, da je banka Banco Popular zaradi likvidnostnega položaja propadala ali bi verjetno propadla, odpis in konverzija kapitala ne bi bila dovolj za ponovno vzpostavitev likvidnostnega položaja banke.

358 Tožeče stranke v tožbi trdijo, da elementi iz različice sheme za reševanje, ki jo je objavil EOR, med drugim člena 3.1 in 3.4, v veliki meri redigirani in zato ne zadostujejo za dokaz, da je pogoj iz člena 18(1)(b) Uredbe št. 806/2014 izpolnjen.

359 V zvezi s tem zadostuje ugotovitev, da so te točke v manj redigiranih različicah sheme za reševanje, ki sta bili na spletnem mestu EOR objavljeni 2. februarja in 31. oktobra 2018, torej pred vložitvijo replike, navedene v celoti.

360 Tožeče stranke v repliki trdijo, da zaradi zavrnitve EOR in Komisije, da bi jim omogočila dostop do dokumentov, na katere sta se oprla, ne morejo koristno odgovoriti na trditve, navedene v odgovorih na tožbo. Vendar tožeče stranke ne pojasnijo, na katere trditve ne morejo odgovoriti.

361 Na prvem mestu tožeče stranke trdijo, da je EOR neobstoj kakršnega koli drugega ukrepa zasebnega sektorja zgolj „izpeljal“ iz nekaterih dejavnikov, kar naj ne bi zadostovalo za izpolnitev zahtev iz člena 18(1)(b) Uredbe št. 806/2014. Prvi dejavnik naj bi bil dopis banke Banco Popular z dne 6. junija 2017, poslan ECB, v katerem je menila, da je bo verjetno propadla. Na ta dopis naj se ne bi bilo mogoče sklicevati v podporo pogoju iz člena 18(1)(b) Uredbe št. 806/2014. Drugi dejavnik naj bi bila trditev, da postopek zasebni prodaje ni bil končan v roku, ki bi banki Banco Popular omogočil poravnavo dolgov in drugih obveznosti, ko zapadejo v plačilo. Ta postopek pa naj ne bi bil uspešen zaradi EOR, saj naj bi izjave njegove predsednice prispevale k likvidnostnim težavam banke Banco Popular.

362 V zvezi z dopisom banke Banco Popular z dne 6. junija 2017, poslanim ECB, navedenim v točkah 328 in 329 zgoraj, tožeče stranke v opisu vsebine tega dopisa v odgovoru na intervencijske vloge, priznavajo, da je upravni odbor banke Banco Popular prišel do zaključka, da se banka sooča z resnimi likvidnostnimi težavami in da bo verjetno propadla.

363 Upoštevati je treba, da je upravni odbor s tem, da je ECB obvestil, da banka Banco Popular verjetno propada, nujno priznal, da ni več nobene rešitve, s katero bi se bilo mogoče izogniti temu položaju. V nasprotju s trditvami tožečih strank je torej vsebina tega dopisa upoštevna za presojo, ali je bil pogoj iz člena 18(1)(b) Uredbe št. 806/2014 izpolnjen.

364 Kar zadeva ugotovitev iz sheme za reševanje, da postopek zasebne prodaje ni prinesel pozitivnega rezultata v roku, ki bi banki omogočil, da poravna svoje dolgove ali druge obveznosti, ko zapadejo v plačilo, je tudi to upoštevno dejstvo, na podlagi katerega je EOR lahko ugotovil, da ta prodaja ni bila ukrep zasebnega sektorja, s katerim bi bilo mogoče preprečiti propad banke Banco Popular v smislu člena 18(1)(b) Uredbe št. 806/2014.

365 Glede trditve tožečih strank, da ta zasebna prodaja ni bila uspešna zaradi EOR in med drugim izjav njegove predsednice, zadostuje ugotovitev, da temelji zgolj na neutemeljeni trditvi in da je vsekakor brezpredmetna. EOR bi moral namreč na podlagi člena 18(1)(b) Uredbe št. 806/2014 ugotoviti neobstoj zasebnih rešitev namesto reševanja, in je objektivno navedel, da postopek zasebne prodaje, ki ga je začela banka Banco Popular, ni bil uspešen. Razlogi, iz katerih ta zasebna rešitev ni bila mogoča, v zvezi s tem niso bili upoštevni.

366 Poleg tega je v nasprotju s trditvijo tožečih strank iz členov od 3.1 do 3.4 sheme za reševanje razvidno, da se EOR pri ugotovitvi, da ni mogoče uporabiti katerega koli drugega ukrepa zasebnega sektorja, ni oprl le na ta elementa. EOR je prav tako ugotovil, da je bilo malo verjetno, da bi banka v potrebnih rokih lahko zbrala dovolj dodatnih likvidnih sredstev s transakcijami na trgu ali operacijami centralne banke niti z ukrepi, predvidenimi v rezervnem skladu in programih za oživitev, ter da nujna likvidnostna pomoč ne bi bila zadostna zaradi hitrosti poslabšanja likvidnostnega položaja.

367 Tožeče stranke na drugem mestu trdijo, da EOR ni predložil nobenega dokaza v podporo trditvi iz sheme za reševanje, da ni obstajala razumna verjetnost, da bi nadzorni ukrepi, vključno z ukrepi za zgodnje posredovanje, lahko preprečili propad banke Banco Popular. EOR naj ne bi upošteval možnosti nujne likvidnostne pomoči, ki bi zagotovila dovolj časa za dokončanje postopka zasebne prodaje ali za zagotovitev, da ne obstajajo drugi ukrepi zasebnega sektorja, kot sta prodaja sredstev ali povečanje kapitala. V skladu z izvedenskim poročilom, priloženim k tožbi, je imela banka Banco Popular dovolj jamstev, da je upravičila dodelitev nujne likvidnostne pomoči, reševanju pa bi se bilo mogoče izogniti.

368 Tožeče stranke trdijo, da je iz dveh dopisov Banke Španije z dne 5. junija 2017, poslanih ECB, razvidno, da je banka Banco Popular dala poroštvo, ki upravičuje dodelitev celotnega zneska zahtevane nujne likvidnostne pomoči. Banka Španije naj bi navedla, da je ta nujna likvidnostna pomoč zadostovala za zadovoljitev kratkoročnih likvidnostnih potreb banke Banco Popular. ECB naj bi odobrila predložitev zahtevane nujne likvidnostne pomoči, njen znesek pa naj bi banki Banco Popular omogočil, da konča postopek prodaje ali program povečanja kapitala. Tožeče stranke navajajo, da ne vedo, zakaj nujna likvidnostna pomoč, ki sta jo odobrili Banka Španije in ECB, ni bila dodeljena. Poudarjajo, da je Banka Španija šele po tem, ko je ECB razglasila, da banka Banco Popular propada ali bo verjetno propadla, preklicala odobritev te nujne likvidnostne pomoči.

369 Navesti je treba, da je ECB 6. junija 2017 v svoji oceni o propadu ali verjetnem propadu banke Banco Popular ugotovila, da čeprav je banka Banco Popular v preteklih tednih razvila različne ukrepe, ki ustvarjajo dodatna likvidna sredstva, in jih začela izvajati, obseg realiziranih in še vedno pričakovanih prilivov ni zadostoval, da bi se odpravilo zmanjšanje likvidnostnega položaja banke Banco Popular na datum ocene. ECB je navedla, da tudi z uporabo nujne likvidnostne pomoči, ki ji Svet ECB 5. junija 2017 ni nasprotoval, likvidnostni položaj na ta datum ni zadostoval za zagotovitev, da bo banka Banco Popular sposobna izpolniti svoje obveznosti najpozneje 7. junija 2017.

370 V uvodni izjavi 26(c) sheme za reševanje je EOR ugotovil, da je banka Banco Popular 5. junija 2017 prejela prvo nujno likvidnostno pomoč, potem ko ECB ni nasprotovala, vendar ji Banka Španije ni mogla zagotoviti dodatne nujne likvidnostne pomoči.

371 V zvezi s tem je treba navesti, da je Banka Španije v dopisu z dne 5. junija 2017 ECB zaprosila za soglasje, da se banki Banco Popular dodeli nujna likvidnostna pomoč, da bi se soočila s hudo likvidnostno krizo, v kateri se je znašla zadnjenavedena. Vendar je Banka Španije istega dne na ECB naslovila nov dopis, ki je vseboval prošnjo za povišanje nujne likvidnostne pomoči v korist banke Banco Popular, saj jo je zadnjenavedena obvestila o izjemno velikih likvidnostnih tokovih. Ta dopisa, ki sta bila ECB poslana istega dne, razkrivata hitrost, s katero se je poslabšal likvidnostni položaj banke Banco Popular.

372 EOR je tako v členu 3.2(d) sheme za reševanje ugotovil, da bi bila nujna likvidnostna pomoč zaradi hitrega poslabšanja likvidnostnega položaja banke Banco Popular nezadostna.

373 Ugotoviti je treba, da sta ECB in upravni odbor banke Banco Popular dan po tej prvi nujni likvidnostni pomoči, to je 6. junija 2017, zaradi obsega in hitrosti dvigov likvidnih sredstev sklenila, da banka ne bo več sposobna poravnati svojih dolgov ali drugih obveznosti, ko zapadejo v plačilo 7. junija 2017. Ker je bilo ugotovljeno, da banka Banco Popular propada, dodatna nujna likvidnostna pomoč ni bila več mogoča.

374 Poleg tega je treba navesti, da EOR nima nobene vloge pri zagotavljanju nujne likvidnostne pomoči, za kar so pristojne nacionalne centralne banke.

375 Zato je lahko EOR v shemi za reševanje le ugotovil, da je ECB po eni strani v svoji oceni, da banka Banco Popular propada ali bo verjetno propadla, menila, da nujna likvidnostna pomoč, ki jo je odobrila, ne bi rešila likvidnostne krize banke Banco Popular, in da po drugi strani Banka Španije banki Banco Popular ni odobrila nobene dodatne nujne likvidnostne pomoči.

376 EOR torej ni mogel upoštevati rešitve, ki ni spadala v njegovo pristojnost in ki ni bila več mogoča od trenutka, ko sta ECB in banka Banco Popular sama menili, da banka propada ali bo verjetno propadla.

377 Iz tega izhaja, da tožeče stranke EOR ne morejo očitati, da ni upošteval možnosti nujne likvidnostne pomoči, ki bi zagotovila dovolj časa za sprejetje ukrepa zasebnega sektorja, dokončanje postopka zasebne prodaje ali za zagotovitev, da ne obstajajo drugi ukrepi zasebnega sektorja.

378 Glede trditve tožečih strank, da niso vedele, zakaj Banka Španije ni odobrila dodatne nujne likvidnostne pomoči, zadostuje ugotovitev, da je brezpredmetna. Ker se je namreč EOR lahko le seznanil s tem, da je Banka Španije zavrnila dodatno nujno likvidnostno pomoč banki Banco Popular, razlogi za to zavrnitev niso upoštevni za presojo zakonitosti izpodbijanih sklepov.

379 Iz tega izhaja, da ni upoštevno niti izvedensko poročilo z dne 3. avgusta 2017, priloženo k tožbi, ki vsebuje analizo sheme za reševanje, saj naj bi po mnenju tožečih strank dokazovalo, da je imela banka Banco Popular zadostna jamstva, da bi bila lahko upravičena do nujne likvidnostne pomoči.

380 Zato v nasprotju s trditvijo tožečih strank nujna likvidnostna pomoč ni bila ukrep, alternativen reševanju.

381 Tožeče stranke na tretjem mestu trdijo, so obstajale zasebne rešitve, s katerimi bi bilo mogoče rešiti likvidnostne težave banke Banco Popular in ki bi jih bilo mogoče izvesti v razumnem času. Naštele so številne ukrepe in navedle, da bi jih bilo mogoče izvesti, če bi Banka Španije odobrila celotno zahtevano nujno likvidnostno pomoč.

382 Kot poudarja banka Banco Santander, te rešitve temeljijo na napačni predpostavki, da bi lahko banka Banco Popular 6. junija 2017 prejela dodatno nujno likvidnostno pomoč.

383 Ugotoviti je treba, da ker je bilo ugotovljeno, da se je EOR v okviru sheme za reševanje lahko le seznanil z dejstvom, da Banka Španije banki Banco Popular ni mogla zagotoviti dodatne nujne likvidnostne pomoči, tožeče stranke niso dokazale izvedljivosti zasebnih rešitev, na katere se sklicujejo.

384 Tožeče stranke nikakor niso dokazale, da bi bilo mogoče rešitve, na katere se sklicujejo, izvesti v dovolj kratkem času, da bi banka Banco Popular lahko rešila svoje likvidnostne težave in da 6. junija 2017 ne bi bilo razglašeno, da propada ali bo verjetno propadla.

385 Prvič, tožeče stranke trdijo, da so delničarji banke Banco Popular na letni skupščini 10. aprila 2017 odobrili pooblastilo upravnemu odboru, da odobri povečanje kapitala v višini 50 % osnovnega kapitala banke. Opirajo se tudi na dokumente iz priloge k tožbi, zlasti na izjavi dveh od njih, A. Del Valle Ruiz in C. Ruiz Sacristán, v skladu s katerimi so bile pomembne zainteresirane

stranke pripravljene vložiti znatne zneske kapitala, da bi banki Banco Popular pomagale premagati likvidnostne težave v kratkem času. S tem kapitalskim vložkom bi se povrnilo zaupanje v banko in omogočilo več časa za izvedbo postopka zasebne prodaje.

386 Navajajo tudi, da je maja 2017 banka Deutsche Bank ocenila, da banka Banco Popular potrebuje kapitalski vložek v višini 4 milijard EUR in da so bili A. Del Valle Ruiz in drugi vlagatelji pripravljeni prispevati 50 % tega zneska, da je banka Barclays Bank 3. junija 2017 banki Banco Popular predlagala, naj sodeluje pri tem povečanju kapitala, in da je banka Deutsche Bank 5. junija 2017 banko Banco Popular obvestila, da je zainteresirana za sodelovanje pri tem povečanju kapitala v višini 2 milijard EUR. Poleg tega se je družba Pacific Investment Management Company LLC (PIMCO) konec maja 2017 zavezala, da bo v primeru povečanja kapitala zagotovila do 300 milijonov EUR.

387 Zadostuje ugotovitev, da je iz izjav A. Del Valle Ruiza in C. Ruiza Sacristána, priloženih k tožbi, razvidno, da je bil načrt povečanja kapitala s strani delničarjev banke Banco Popular na datum reševanja šele v pripravljalni fazi. Tožeče stranke se tako v tožbi sklicujejo na izvleček iz izjave A. Del Valle Ruiza, v kateri navaja, da se je 2. junija 2017 z drugim vlagateljem pogovarjal o organizaciji sestanka z investicijsko banko o tem, kako najbolje strukturirati povečanje kapitala, in da je bil ta sestanek predviden za 5. junij 2017.

388 Kar zadeva dopisa bank Barclays Bank in Deutsche Bank, ta ne vsebujeta nobene trdne zaveze teh bank, da bosta izvedli povečanje kapitala banke Banco Popular, temveč odražata zgolj razprave o morebitnem prihodnjem povečanju kapitala. Iz teh dopisov je razvidno, da je bilo na dan, ko sta bila poslana, načrtovano povečanje kapitala banke Banco Popular šele v zelo zgodnji fazi priprave.

389 Tako se banka Barclays Bank v dopisu banki Banco Popular z dne 3. junija 2017, izvleček katerega je priložen k repliki, sklicuje le na nedavne razprave o povečanju kapitala, katerega namen bi bil, da bi banka Banco Popular pokrila potrebe po dodatnih rezervacijah in dosegla bistveno višjo raven kapitala, da bi ublažila izzive, ki izhajajo iz posebne izpostavljenosti na trgu nepremičnin in drugih nedonosnih sredstev, s katerimi se je morala soočati. Tako v izvlečku tega dopisa po eni strani nič ne kaže na to, da je bila banka Barclays Bank pripravljena sodelovati pri tem povečanju kapitala, po drugi strani pa zadnjenavedena ne navaja likvidnostne krize, s katero se je soočala banka Banco Popular, in ne predlaga nobene rešitve za njeno odpravo.

390 Tožeče stranke so z dopisom, ki so ga v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložile 7. oktobra 2019, kot nov dokaz v skladu s členom 85(3) Poslovnika, predložile celotno različico tega dopisa.

391 V skladu s členom 85(3) Poslovnika lahko glavne stranke predložijo dokaze ali podajo dokazne predloge še pred koncem ustnega dela postopka, če upravičijo zamudo pri njihovi predložitvi oziroma podaji.

392 Tožeče stranke v dopisu z dne 7. oktobra 2019 prepozno predložitev tega dokumenta utemeljujejo z dejstvom, da je bil razkrit v medijih in je zdaj javno dostopen, vendar na dan vložitve njihovih stališč o intervencijskih vlogah 30. septembra 2019 še ni bil.

393 Vendar je treba navesti, da tožeče stranke ne pojasnjujejo, kdaj naj bi bil ta dokument razkrit v medijih. V zvezi s tem je EOR v stališčih o tej predložitvi novega dokaza navedel, da je bila neredigirana različica tega dopisa objavljena na spletnem mestu *Diario16* 9. aprila 2019.

394 Iz tega izhaja, da je bila v nasprotju s trditvami tožečih strank neredigirana različica dopisa banke Barclays Bank javno dostopna pred vložitvijo njihovih stališč o intervencijskih vlogah. Iz tega izhaja, da tožeče stranke niso upravičile prepozne predložitve tega dokumenta in da ga je treba zavreči kot nedopustnega, ne da bi bilo treba preučiti njegovo dokazno vrednost.

395 Vsekakor je treba ugotoviti, da z vsebino tega dopisa ni mogoče podpreti trditve tožečih strank, da je povečanje kapitala pomenilo izvedljivo alternativo, in ni dokazano, da je banka Barclays Bank nameravala finančno sodelovati pri prihodnjem povečanju kapitala banke Banco Popular. Banka Barclays Bank je namreč v tem dopisu ponovno potrdila svojo podporo banki Banco Popular in navedla, da ji lahko pomaga pri tej pomembni transakciji. Banka Barclays Bank je izrazila interes, da bi prevzela vlogo globalnega koordinatorja ali knjigovodje za 50 % transakcije po tržnih pogojih. Dodala je pravne zadržke, ki so bili potrjeni v spremnem elektronskem sporočilu, v katerem je bilo navedeno, da bi „vsaka zaveza ali ponudba v zvezi s tako vlogo pomenila ločeno pogodbo ali ločene pogodbe, ki bi jih sklenili banka Banco Popular in [banka], če bi bili tržni pogoji zadovoljivi, če bi bil predhodni pregled uspešen, če bi se stranki takrat dogovorili o pogojih in cenah […] ter pridobili vsa potrebna notranja soglasja“. Banka Barclays Bank je poudarila, da dopis ni bil ponudba za sklenitev posla ali kakršnega koli financiranja in ni bil namenjen vzpostavitvi pravnega razmerja med njo in banko Banco Popular.

396 Banka Deutsche Bank v dopisu banki Banco Popular z dne 5. junija 2017, ki je priložen k repliki, le navaja svoj interes za zagotovitev 50 % morebitnega povečanja kapitala v višini 4 milijard EUR. V dopisu je navedeno le, da „seveda obstajajo določeni pogoji, vendar dopis temelji na našem prepričanju, da bi bilo v okoliščinah, za katere menimo, da jih je mogoče realistično izpolniti, mogoče doseči povečanje [kapitala], ki bi stabiliziralo banko“. Zato tega dopisa ni mogoče razlagati tako, da vsebuje trdno zavezo banke Deutsche Bank, in se ne nanaša na rešitev likvidnostne krize banke Banco Popular.

397 Kar zadeva trditev tožečih strank o udeležbi družbe PIMCO pri povečanju kapitala, se opira na citat iz članka v časopisu *El Mundo* z dne 11. decembra 2017. Zadostuje ugotoviti, kot je to storila Komisija, da je v tem članku navedeno tudi, da družba PIMCO ni potrdila svojih dejavnosti v zvezi z banko Banco Popular.

398 Drugič, tožeče stranke trdijo, da je bila Banco Popular pripravljena prodati tudi nestrateška sredstva.

399 Dovolj je ugotoviti, da ta preprosta trditev v tožbi ni podprta z nobenim dokazom, saj se dokumenti, priloženi k repliki, na katere se sklicujejo tožeče stranke, ne nanašajo na načrte za prodajo sredstev. Kot navajajo tožeče stranke, je šlo vsekakor zgolj za osnutke. Tožeče stranke torej niso dokazale, da bi bila ta prodaja sredstev, ki je bila šele v pripravljalni fazi, lahko zaključena prej kot v nekaj tednih in da bi se lahko izvedla v zadostnem času, da bi banka Banco Popular zbrala dovolj likvidnih sredstev za izpolnitev svojih obveznosti 7. junija 2017.

400 Tretjič, tožeče stranke po eni strani trdijo, da je banka BBVA želela dati ponudbo za nakup banke Banco Popular, vendar ji EOR in FROB nista dala dovolj časa za predložitev konkurenčne ponudbe, ter da sta izpodbijana sklepa preprečile konkurenčno prodajo.

401 Ta trditev ni upoštevna, saj se postopek prodaje banke Banco Popular, ki ga navajajo tožeče stranke, ne nanaša na rešitev, alternativno reševanju, temveč na postopek prodaje, ki ga je organiziral FROB v okviru postopka reševanja.

402 Po drugi strani tožeče stranke trdijo, da če bi bila odobrena celotna zahtevana nujna likvidnostna pomoč, bi bila lahko predlagana boljša ponudba za nakup banke Banco Popular in da je bila banka Banco Santander pripravljena plačati 200 milijonov EUR, vendar je umaknila ponudbo, ko je izvedela, da je bila edini ponudnik.

403 Zadostuje ugotoviti, da ta trditev temelji na napačni predpostavki, da naj bi bila banki Banco Popular odobrena dodatna nujna likvidnostna pomoč. Poleg tega je neutemeljena trditev, da je bila banka Banco Santander pripravljena dati višjo ponudbo in da je bila obveščena, da je bila edini ponudnik pred koncem postopka prodaje, ki ga je organiziral FROB.

404 Iz navedenega je razvidno, da tožeče stranke niso dokazale, da bi se alternativni ukrepi, ki jih navajajo, lahko izvedli hitro in da bi se z njimi lahko v dovolj kratkem času ponovno vzpostavil likvidnostni položaj banke Banco Popular, in torej niso dokazale, da je EOR s tem, da je ugotovil, da ni bilo alternativnih ukrepov za reševanje, s katerimi bi se lahko preprečilo, da bi banka Banco Popular propadla ali verjetno propadla 6. junija 2017, storil očitno napako pri presoji.

405 Poleg tega tožeče stranke EOR ne morejo očitati, da ni upošteval ukrepov, na katere so se sklicevale. Kot poudarjata Komisija in EOR, bi lahko zadnjenavedeni namreč svojo presojo upravičeno omejil na ukrepe, ki bi jih bilo glede na upoštevne okoliščine in določene roke dejansko mogoče izvesti.

406 Tako EOR ni bilo treba upoštevati ukrepov, ki niso omogočali rešitve nujnega problema, povezanega s hitrim poslabšanjem likvidnostnega položaja banke Banco Popular, ki je bilo vzrok za propad ali verjetni propad banke.

407 Iz zgoraj navedenega izhaja, da EOR in Komisija s tem, da sta menila, da je pogoj iz člena 18(1)(b) Uredbe št. 806/2014 izpolnjen, nista storila očitne napake pri presoji.

408 Zato je treba drugi del in posledično peti tožbeni razlog zavrniti kot neutemeljen.

Šesti tožbeni razlog: kršitev člena 21(1) Uredbe št. 806/2014

409 Tožeče stranke trdijo, da sta EOR in Komisija s tem, da sta menila, da so pogoji v zvezi z izvajanjem pooblastila za odpis in konverzijo upoštevnih lastniških instrumentov izpolnjeni, kršila člen 21(1) Uredbe št. 806/2014. Tožeče stranke napotujejo na svoje trditve v okviru petega tožbenega razloga.

410 Zadostuje ugotoviti, tako kot Komisija, EOR in Kraljevina Španija, da se tožeče stranke v okviru tega tožbenega razloga zgolj sklicujejo na svoje trditve, navedene v petem tožbenem razlogu, in ne navajajo nobene nove trditve, s katero bi posebej dokazale kršitev člena 21(1) Uredbe št. 806/2014.

411 Ker je bil peti tožbeni razlog zavrnjen, je treba tudi šesti tožbeni razlog zavrniti kot neutemeljen.

Drugi tožbeni razlog: kršitev členov 41 in 47 Listine

412 Tožeče stranke trdijo, da se z izpodbijanima sklepoma krši, prvič, pravica do izjave in, drugič, pravica do učinkovitega sodnega varstva, določeni v členih 41 in 47 Listine.

Prvi očitek: pravica do izjave

413 Tožeče stranke trdijo, da o izpodbijanih sklepih niso bile uradno obveščene in da pred njunim sprejetjem niso imele priložnosti biti zaslišane. Z izpodbijanima sklepoma pa naj bi jim bila odvzeta lastninska pravica in naj bi imele možnost predstaviti stališča glede obstoja nadzornih ukrepov ali ukrepov zasebnega sektorja, alternativnih reševanju. Dodajajo, da bi EOR in Komisija, če bi imele možnost predložiti stališča med postopkom, verjetno sprejela drugačno stališče glede vprašanja, ali so izpolnjeni pogoji za reševanje, in glede vrednotenja banke Banco Popular.

414 Najprej, iz analize prvega dela prvega tožbenega razloga je razvidno, da dejstvo, da člen 18 Uredbe št. 806/2014 ne določa zaslišanja delničarjev subjekta, na katerega se nanaša ukrep za reševanje, pomeni omejitev pravice do izjave, ki je po eni strani upravičena s ciljem v splošnem interesu, in sicer s ciljem zagotavljanja stabilnosti finančnih trgov iz člena 14 Uredbe št. 806/2014, pri katerem se upošteva tudi cilj zagotavljanja kontinuitete kritičnih funkcij subjekta, in s ciljem hitrega sprejetja sklepa, ko so pogoji reševanja izpolnjeni, ter po drugi strani spoštuje načelo sorazmernosti v skladu s členom 52(1) Listine.

415 Vendar iz sodne prakse, navedene v točkah 121 in 122 zgoraj, izhaja, da je treba pravico do izjave upoštevati v vsakem postopku, v katerem se lahko izda akt, ki posega v položaj, tudi če se z ureditvijo, ki se uporablja, taka formalnost ne zahteva izrecno.

416 Najprej je treba opozoriti, da je namen sheme za reševanje, ki jo je EOR sprejel po postopku iz člena 18 Uredbe št. 806/2014, reševanje banke Banco Popular. Edini naslovnik sheme za reševanje je FROB, banko Banco Popular pa je treba obravnavati kot osebo, v zvezi s katero je bil sprejet posamičen ukrep in ki ji člen 41(2)(a) Listine zagotavlja pravico do izjave.

417 Tako je treba upoštevati dejstvo, da tožeče stranke kot delničarji ali imetniki obveznic banke Banco Popular niso naslovniki niti sheme za reševanje, ki ni posamična odločba, sprejeta zoper njih, niti Sklepa 2017/1246, s katerim je bila ta shema za reševanje odobrena.

418 Vendar je treba navesti, da je EOR v skladu s členom 21(1) Uredbe št. 806/2014 izvajal pooblastilo za odpis ali konverzijo lastniških instrumentov banke Banco Popular.

419 Zato lahko postopek, ki ga je EOR uporabi za sprejetje sheme za reševanje, čeprav ni posamičen postopek, uveden zoper tožeče stranke, privede do sprejetja ukrepa, ki bi lahko negativno vplival na njihove interese kot na delničarje ali imetnike lastniških instrumentov banke Banco Popular.

420 Toda v sodni praksi Sodišča, navedeni v točki 121 zgoraj, je bila sprejeta široka razlaga pravice do izjave, ki je zagotovljena vsem osebam med postopkom, ki lahko privede do sprejetja akta, ki posega v njihov položaj.

421 Vendar je treba opozoriti tudi, da je v skladu s členom 52(1) Listine, navedenim v točki 131 zgoraj, in sodno prakso, navedeno v točki 132 zgoraj, v primeru, da bi se tožeče stranke lahko sklicevale na pravico do izjave, določeno v Listini, v okviru postopka reševanja banke Banco Popular, ta pravica lahko omejena. Zlasti bi lahko bilo upravičeno, da EOR ali Komisija v okviru postopka reševanja nista zaslišala tožečih strank kot delničarjev ali imetnikov lastniških instrumentov banke Banco Popular.

422 V obravnavani zadevi je EOR v členu 4.2 sheme za reševanje navedel, da je reševanje banke Banco Popular potrebno za uresničevanje dveh ciljev iz člena 14(2) Uredbe št. 806/2014, in sicer izogniti se resnim negativnim vplivom na finančno stabilnost in zagotoviti kontinuiteto kritičnih funkcij banke Banco Popular, ter sorazmerno z njima.

423 V zvezi s tem je EOR v členu 4.4.2 sheme za reševanje pojasnil, da je na podlagi različnih elementov ugotovil, da je položaj banke Banco Popular pomenil naraščajoče tveganje resnih negativnih vplivov na finančno stabilnost v Španiji. Med temi elementi je, prvič, velikost in pomembnost banke Banco Popular, ki je matična družba šeste največje bančne skupine v Španiji s skupno vrednostjo sredstev 147 milijard EUR in ki jo je Banka Španije leta 2017 označila za sistemsko pomembno institucijo. EOR je med drugim ugotovil, da je bila banka Banco Popular eden od glavnih tržnih akterjev v Španiji s pomembnim tržnim deležem v segmentu malih in srednje velikih podjetij (MSP) ter da je imela razmeroma velik tržni delež vlog (skoraj 6 %) in številne majhne neprofesionalne stranke (približno 1,4 milijona) po vsej Španiji. Drugič, EOR je upošteval naravo poslovanja banke Banco Popular, ki se je vrtela okoli dejavnosti komercialnega bančništva in se je osredotočala predvsem na ponudbe financiranja, upravljanje s prihranki in storitev za posameznike, družine in podjetja (zlasti MSP). EOR meni, da bi podobnost poslovnega modela banke Banco Popular s poslovnim modelom drugih španskih komercialnih bank lahko prispevala k morebitnemu posrednemu širjenju negativnih vplivov na te banke, za katere bi se lahko štelo, da se soočajo z istimi težavami.

424 EOR je v členu 4.4 sheme za reševanje opredelil tri kritične funkcije banke Banco Popular v smislu člena 6 Delegirane uredbe 2016/778, in sicer zbiranje vlog od gospodinjstev in nefinančnih družb, posojila MSP in gotovinske plačilne storitve.

425 Opozoriti je treba, da sta tožeči stranki v petem tožbenem razlogu navedli kršitev člena 18(1)(a) in (b) Uredbe št. 806/2014, vendar nista izpodbijali tega, da je bila shema za reševanje potrebna zaradi javnega interesa v smislu člena 18(1)(c) te uredbe.

426 V skladu s členom 18(5) Uredbe št. 806/2014 pa ukrep za reševanje v javnem interesu, če je potreben za uresničitev enega ali več ciljev reševanja iz člena 14 te uredbe in je sorazmeren z njimi ter če s prenehanjem subjekta v skladu z običajnim insolvenčnim postopkom teh ciljev reševanja ne bi bilo mogoče doseči v enaki meri.

427 Tožeče stranke torej ne izpodbijajo, da je bila shema za reševanje potrebna in sorazmerna za izognitev znatnim negativnim učinkom propada banke Banco Popular na finančno stabilnost Unije in zagotovitev kontinuitete njenih kritičnih funkcij.

428 Zato je bil cilj postopka reševanja banke Banco Popular zagotoviti stabilnost finančnih trgov, kar je v skladu z analizo, opravljeno v zvezi s prvim očitkom prvega tožbenega razloga, cilj v splošnem interesu, ki lahko upraviči omejitev pravice tožečih strank do izjave v skladu s členom 52(1) Listine.

429 Poleg tega iz analize prvega tožbenega razloga izhaja tudi, da če subjekt izpolnjuje pogoje za sprejetje ukrepa za reševanje, člen 18 Uredbe št. 806/2014 določa, da je treba odločitev sprejeti v zelo kratkem roku.

430 Tako je bilo treba v obravnavani zadevi od trenutka, ko je ECB ugotovila, da banka Banco Popular propada ali bo verjetno propadla, in ko je EOR menil, da so pogoji iz člena 18 Uredbe št. 806/2014 izpolnjeni, čim prej sprejeti shemo za reševanje.

431 To hitro odločanje je bilo utemeljeno s potrebo, da se zagotovi kontinuiteta kritičnih funkcij banke Banco Popular in da se preprečijo resni negativni vplivi njenega položaja na finančne trge, zlasti s preprečevanjem tveganj širjenja negativnih vplivov. V obravnavani zadevi je bilo treba glede na to, da je do propada banke Banco Popular prišlo na delovni dan, postopek zaključiti in odločbo sprejeti pred odprtjem trgov 7. junija 2017 zjutraj.

432 Kot je generalni pravobranilec M. Campos Sánchez-Bordona poudaril v točki 80 sklepnih predlogov v združenih zadevah ABLV Bank in drugi/ECB (C-551/19 P in C-552/19 P, EU:C:2021:16), je hitrost, s katero morajo te institucije in te agencije Unije sprejemati odločitve, nujna, da bi preprečile negativen učinek reševanja bančne ustanove na finančne trge, zaradi te hitrosti pa morajo *de facto* imeti „pripravljeno“ odločbo, preden začnejo postopek, s čimer se izkoristi dejstvo, da so trgi vrednostnih papirjev zaprti.

433 Zato tožeče stranke ne morejo zgolj trditi, da EOR in Komisija nista utemeljila naglice, s katero sta sprejela izpodbijana sklepa.

434 Poleg tega je treba opozoriti, da bi predhodno zaslišanje tožečih strank, s katerim bi bile obveščene o obstoju takojšnjega ukrepa za reševanje, povzročilo tveganje, da bodo na trgu ravnale tako, da bi poslabšale finančni položaj banke Banco Popular. Tako zaslišanje bi tako lahko škodilo učinkovitosti predvidenega ukrepa za reševanje.

435 Zato je treba ugotoviti, da bi zaslišanje tožečih strank pred sprejetjem sheme za reševanje ali pred sprejetjem Sklepa 2017/1246 povzročilo znatno upočasnitev postopka in bi posledično ogrozilo tako doseganje ciljev, ki se uresničujejo z reševanjem, kot tudi njegovo učinkovitost.

436 Iz navedenega izhaja, da je to, da tožeče stranke v postopku, ki je privedel do sprejetja izpodbijanih sklepov, niso bile zaslišane, omejitev pravice do izjave, ki je bila upravičena in nujna za dosego cilja zagotavljanja finančne stabilnosti ter v skladu z načelom sorazmernosti v skladu s členom 52(1) Listine.

437 V obravnavani zadevi pa je iz analize petega tožbenega razloga razvidno, da EOR in Komisija s tem, da sta ugotovila, da so bili pogoji iz člena 18(1)(a) in (b) Uredbe št. 806/2014 izpolnjeni, in sicer da je banka Banco Popular propadala ali bi verjetno propadla ter da ni bilo drugih razumnih možnosti, da bi drugi ukrepi zasebnega sektorja ali nadzorni ukrepi v razumnem roku preprečili njen propad, nista storila očitne napake pri presoji. Iz analize drugega dela petega tožbenega razloga zlasti izhaja, da tožeče stranke niso dokazale, da so obstajali alternativni ukrepi, s katerimi bi bilo mogoče odpraviti likvidnostne težave banke Banco Popular in tako preprečiti njeno reševanje.

438 Zato tožeče stranke ne morejo trditi, da shema za reševanje ne bi bila sprejeta, če bi imele med postopkom možnost predložiti pripombe o obstoju nadzornih ali zasebnih ukrepov.

439 Glede trditve tožečih strank, da bi morale biti zaslišane, ker jim je bila z izpodbijanima sklepoma odvzeta lastninska pravica, je dovolj opozoriti, da iz sodne prakse, navedene v točkah od 160 do 162 zgoraj, izhaja, da z omejitvijo lastninske pravice delničarjev in upnikov zadevnega subjekta ni mogoče upravičiti obveznosti, da se jim zagotovi pravica do izjave.

440 Iz zgoraj navedenega je razvidno, da je treba prvi očitek zavrniti.

Drugi očitek: pravica do učinkovitega sodnega varstva

441 Tožeče stranke trdijo, da bi bile glede na roke za vložitev tožbe iz člena 263 PDEU prisiljene vložiti tožbo, ne da bi prejele dokaze, na katerih temeljita izpodbijana sklepa, kar naj bi bilo v nasprotju z načelom učinkovitega sodnega varstva. V repliki navajajo, da sta EOR in Komisija še naprej zavračala dostop do dokumentov, na katere sta se oprla v izpodbijanih sklepih in odgovorih na tožbo, zaradi česar naj ne bi mogle ustrezno vložiti tožbe, Splošno sodišče pa ne bi moglo izvajati nadzora.

442 V zvezi z načelom učinkovitega sodnega varstva je treba opozoriti, da člen 47, prvi odstavek, Listine določa, da ima vsakdo, ki so mu kršene pravice in svoboščine, zagotovljene s pravom Unije, pravico do učinkovitega pravnega sredstva pred sodiščem v skladu s pogoji, določenimi v navedenem členu. Iz sodne prakse Sodišča je razvidno, da učinkovitost sodnega nadzora, ki ga zagotavlja ta določba, med drugim zahteva, da ima zadevna oseba možnost braniti svoje pravice v najboljših možnih okoliščinah in ob popolnem poznavanju zadeve odločiti, ali je smiselno, da se pri pristojnem sodišču vloži tožba zoper dani subjekt (glej sodbo z dne 29. aprila 2021, Banco de Portugal in drugi, C-504/19, EU:C:2021:335, točka 57 in navedena sodna praksa). Obstoj učinkovitega sodnega nadzora, namenjenega zagotovitvi spoštovanja določb prava Unije, je neločljivo povezan z obstojem pravne države (glej sodbo z dne 6. marca 2020, Bank Refah Kargaran/Svet, C-134/19, EU:C:2020:793, točka 36 in navedena sodna praksa).

443 Poudariti je treba, da učinkovitost sodnega nadzora, zagotovljenega s členom 47 Listine, zahteva, da mora biti zainteresirani osebi omogočeno, da se z razlogi, na katerih temelji odločba, ki je bila v zvezi z njo sprejeta, seznani bodisi že na podlagi same odločbe bodisi na podlagi dopisa, s katerim so ji ti razlogi posredovani na njeno zahtevo, brez poseganja v pristojnost pristojnega sodišča, da od zadevnega organa zahteva, da jih posreduje, da bi lahko ta oseba branila svoje pravice v najboljših mogočih pogojih in se ob polnem poznavanju zadeve odločila, ali je zadevo koristno predložiti pristojnemu sodišču, in da se zadnjenavedenemu sodišču v celoti omogoči nadzor nad zakonitostjo zadevne nacionalne odločbe (glej sodbe z dne 26. aprila 2018, Donnellan, C-34/17, EU:C:2018:282, točka 55 in navedena sodna praksa; z dne 24. novembra 2020, Minister van Buitenlandse Zaken, C-225/19 in C-226/19, EU:C:2020:951, točka 43 in navedena sodna praksa, ter z dne 3. februarja 2021, Ramazani Shadary/Svet, T-122/19, neobjavljena, EU:T:2021:61, točka 50 in navedena sodna praksa).

444 V obravnavani zadevi je treba opozoriti, da je bila nezaupna različica sheme za reševanje objavljena na spletnem mestu EOR 11. julija 2017 in da je bil Sklep 2017/1246 objavljen v *Uradnem listu Evropske unije* 11. julija 2017. Ker so imele tožeče stranke dostop do njiju, so ju s to tožbo, vloženo na podlagi člena 263 PDEU, lahko izpodbijale pred Splošnim sodiščem, kar dokazuje obstoj njihove pravice do učinkovitega pravnega sredstva.

445 Poleg tega je treba opozoriti, da je EOR 2. februarja in 31. oktobra 2018, torej pred predložitvijo replike, na svojem spletnem mestu objavil vrednotenje 1 ter manj redigirani različici sheme za reševanje in vrednotenja 2. Namen teh objav je bil omogočiti dostop do delov teh dokumentov, ki so prvotno veljali za zaupne. Tožeče stranke so torej imele možnost dopolniti svoje trditve glede na nove informacije, ki so izhajale iz teh objav.

446 Na prvem mestu, tožeče stranke očitajo EOR, da jim ni omogočil dostopa do celotnih različic sheme za reševanje in vrednotenja 2.

447 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da tožeče stranke niso naslovniki sheme za reševanje, ki je naslovljena na FROB. Tožeče stranke je treba šteti za tretje osebe in torej nimajo pravice do sporočila o shemi za reševanje.

448 V skladu s členom 29(5) Uredbe št. 806/2014 EOR na svojem uradnem spletnem mestu objavi kopijo sheme za reševanje ali sporočilo, v katerem so povzeti učinki ukrepa za reševanje, predvsem učinki na neprofesionalne stranke.

449 V obravnavani zadevi je EOR 7. junija 2017 na svojem spletnem mestu objavil sporočilo o sprejetju sheme za reševanje, ki mu je priložil dokument s povzetkom učinkov reševanja v skladu s členom 29(5) Uredbe št. 806/2014. EOR je 11. julija 2017 poleg tega objavil nezaupno različico sheme za reševanje. EOR je 2. februarja 2018 in 31. oktobra 2018 na svojem spletnem mestu objavil tudi manj redigirani nezaupni različici sheme za reševanje in vrednotenja 2.

450 Poleg tega člen 88(5) Uredbe št. 806/2014 določa:

„[EOR] pred razkritjem kakršnih koli informacij zagotovi, da te ne vsebujejo zaupne vsebine, tako da zlasti oceni učinek, ki bi ga razkritje teh informacij utegnilo imeti na javni interes v zvezi s finančno, monetarno ali ekonomsko politiko, na poslovni interes fizičnih in pravnih oseb, na namen inšpekcij, na preiskave ter na revizije. Postopek preverjanja učinkov razkritja informacij zajema posebno oceno učinkov morebitnega razkritja vsebine in podrobnosti načrtov reševanja iz členov 8 in 9, rezultatov morebitnega ocenjevanja, izvedenega v skladu s členom 10, ali sheme za reševanje iz člena 18.“

451 V tej določbi je izrecno določena obveznost EOR, da pred objavo ali sporočilom o shemi za reševanje tretji osebi zagotovi, da ta ne vsebuje zaupnih informacij. Ta obveznost velja tudi za vrednotenje 2, ki je priloga k shemi za reševanje in je njen sestavni del v skladu s členom 12.2 navedene sheme.

452 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da je Sodišče že razsodilo, da je sklep Komisije, s katerim se ugotovi neobstoj državne pomoči, ki jo očita pritožnik, lahko glede na obveznost spoštovanja poslovne skrivnosti zadostno obrazložen, ne da bi vseboval vse številčne podatke, na katere se opira razlogovanje te institucije (glej v tem smislu sodbo z dne 1. julija 2008, Chronopost in La Poste/UFEX in drugi, C-341/06 P in C-342/06 P, EU:C:2008:375, točke od 108 do 111). Zato nezaupna različica takega sklepa, kadar jasno in nedvoumno izraža razlogovanje navedene institucije in metodologijo, ki jo je uporabila, tako da se lahko zainteresirane stranke seznanijo z njenimi utemeljitvami, Splošno sodišče pa opravi njihov nadzor, zadostuje za izpolnitev obveznosti obrazložitve, ki jo ima ta institucija (glej v tem smislu sodbo z dne 21. decembra 2016, Club Hotel Loutraki in drugi/Komisija, C-131/15 P, EU:C:2016:989, točka 55).

453 Poleg tega v zvezi z ekonomskimi elementi, ki jih je družba Deloitte uporabila pri vrednotenju 2 in jih je EOR upošteval v shemi za reševanje, ni sporno, da gre za zapletene tehnične presoje. Ker iz sheme za reševanje jasno izhaja razlogovanje EOR, ki bi omogočilo poznejše izpodbijanje utemeljenosti pri pristojnem sodišču, bi bilo čezmerno zahtevati podrobno obrazložitev za vsako tehnično izbiro ali vsakega od dejavnikov, ki je podlaga za razlogovanje (glej po analogiji sodbo z dne 1. julija 2008 Chronopost in La Poste/UFEX in drugi, C-341/06 P in C-342/06 P, EU:C:2008:375, točka 108 in navedena sodna praksa).

454 Toda po eni strani tožeče stranke ne izpodbijajo tega, da shema za reševanje in vrednotenje 2 vsebujeta zaupne informacije, ki jih mora EOR varovati. Po drugi strani pa niso pojasnile, v kolikšni meri so bili gospodarski podatki, ki so ostali prikriti v nezaupnih različicah sheme za reševanje in vrednotenja 2, potrebni za razumevanje sheme za reševanje in za uresničevanje njihove pravice do učinkovitega pravnega sredstva.

455 Zato je treba ugotoviti, da tožeče stranke ne morejo uveljavljati pravice do sporočila o celotnih različicah sheme za reševanje in vrednotenja 2.

456 Na drugem mestu, tožeče stranke s tem, da izpodbijajo to, da jim EOR in Komisija pred sprejetjem izpodbijanih sklepov nista posredovala dokumentov, na katere sta se oprla pri njunem sprejetju, zatrjujejo kršitev pravice do vpogleda v spis iz člena 41(2)(b) Listine.

457 Člen 41(2)(b) Listine v zvezi s pravico do dobrega upravljanja določa, da ta pravica vključuje pravico vsake osebe do vpogleda v svoj spis ob spoštovanju legitimnih interesov zaupnosti ter poklicne in poslovne tajnosti.

458 Pravica do vpogleda v spis je določena v členu 90(4) Uredbe št. 806/2014, v skladu s katerim:

„Osebam, za katere velja odločitev odbora, je zagotovljena pravica do vpogleda v spis [EOR], pri čemer se upošteva legitimni interes drugih oseb glede varstva njihovih poslovnih skrivnosti. Pravica dostopa do spisa ne velja za zaupne informacije ali notranje pripravljalne dokumente [EOR].“

459 V zvezi s tem je treba opozoriti, prvič, da je namen dostopa do spisa v zadevah v zvezi s konkurenco med drugim omogočiti naslovnikom obvestila o ugotovitvah o možnih kršitvah, da se seznanijo z dokazi iz spisa Komisije, tako da se lahko na podlagi teh dokazov koristno izrečejo glede ugotovitev, ki jih je zadnjenavedena sprejela v obvestilu o ugotovitvah o možnih kršitvah. Ta pravica do vpogleda pomeni, da mora Komisija zadevnemu podjetju dati možnost, da preuči vse dokumente v preiskovalnem spisu, ki so morda pomembni za obrambo tega podjetja. K temu spadajo obremenilni in razbremenilni dokumenti, razen poslovne skrivnosti drugih podjetij, interni dokumenti Komisije in drugi zaupni podatki (glej sodbo z dne 14. maja 2020, NKT Verwaltung in NKT/Komisija, C-607/18 P, neobjavljena, EU:C:2020:385, točki 261 in 262 ter navedena sodna praksa).

460 Drugič, v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča spoštovanje pravice do obrambe v postopku pred Komisijo, katerega predmet je naložitev globe podjetju zaradi kršitve pravil o konkurenci, zahteva, da se zadevnemu podjetju da možnost ustrezno predstaviti svoje stališče o resničnosti in upoštevnosti zatrjevanih dejstev in okoliščin ter o dokumentih, ki jih Komisija navaja v utemeljitev svoje trditve o obstoju kršitve. Na to pravico se nanaša člen 41(2)(a) in (b) Listine (glej sodbo z dne 28. novembra 2019, Brugg Kabel in Kabelwerke Brugg/Komisija, C-591/18 P, neobjavljena, EU:C:2019:1026, točka 26 in navedena sodna praksa).

461 Tretjič, kar splošneje zadeva spoštovanje pravice do obrambe, kot je določena v členu 41(2) Listine, ta vključuje pravico do izjave in pravico do vpogleda v spis, ob upoštevanju legitimnih interesov zaupnosti (glej sodbo z dne 18. julija 2013, Komisija in drugi/Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, EU:C:2013:518, točka 99 in navedena sodna praksa; sodba z dne 2. decembra 2020, Kalai/Svet, T-178/19, neobjavljena, EU:T:2020:580, točka 73).

462 Četrtič, opozoriti je treba, da je kršitev pravice do vpogleda v spis v postopku pred sprejetjem odločbe načeloma lahko razlog za razglasitev ničnosti te odločbe, če je bila kršena pravica do obrambe (glej sodbi z dne 25. oktobra 2011, Solvay/Komisija, C-109/10 P, EU:C:2011:686, točka 55 in navedena sodna praksa, ter z dne 15. julija 2015, Akzo Nobel in drugi/Komisija, T-47/10, EU:T:2015:506, točka 349 (neobjavljena) in navedena sodna praksa).

463 Iz sodne prakse, navedene v točkah od 459 do 462, izhaja, da se tako pravica do vpogleda v spis iz člena 41(2)(b) Listine kot, natančneje, vpogled v spis v zadevah konkurence nanašata na osebe ali podjetja, ki so predmet odprtih postopkov ali zoper njih sprejetih odločitev.

464 Vendar je v obravnavani zadevi po eni strani iz člena 90(4) Uredbe št. 806/2014 razvidno, da se pravica do vpogleda v spis nanaša na subjekt, ki je predmet sheme za reševanje, torej na banko Banco Popular, in ne na njene delničarje ali upnike. Po drugi strani pa je iz preučitve prvega očitka razvidno, da tožeče stranke niso imele pravice do izjave v postopku, ki je privedel do sprejetja sheme za reševanje.

465 Zato se tožeče stranke ne morejo sklicevati na pravico do vpogleda v spis.

466 Poleg tega člen 41(2)(b) Listine in člen 90(4) Uredbe št. 806/2014 določata, da se lahko nekateri podatki zaščitijo, če so zaupni.

467 Tožeče stranke torej ne morejo trditi, da to, da EOR in Komisija med upravnim postopkom, v katerem je bila sprejeta shema za reševanje, nista posredovala dokumentov, na katere sta se oprla, pomeni kršitev pravice do vpogleda v spis, določene v členu 41(2)(b) Listine.

468 Na tretjem mestu, tožeče stranke v bistvu trdijo, da niso mogle uresničevati svoje pravice do učinkovitega pravnega sredstva, ker niso imele dostopa do dokumentov, na katere sta se EOR in Komisija oprla v izpodbijanih sklepih, po njunem sprejetju. EOR in Komisiji očitajo, da teh dokumentov nista priložila k svojima odgovoroma na tožbo in da nista pojasnila, zakaj so ti dokumenti zaupni. Menijo, da bi njihovi zastopniki lahko imeli dostop do teh dokumentov v tem postopku, tudi če ti vsebujejo zaupne podatke.

469 Ugotoviti je treba, da ni nobene določbe, ki bi tožečim strankam zagotavljala pravico do dostopa do celotnih različic sheme za reševanje in vrednotenja 2 ali do drugih dokumentov, na katere se je EOR oprl pri sprejetju sheme za reševanje, saj mora ta varovati zaupnost nekaterih podatkov.

470 EOR in Komisija morata namreč v skladu s členom 339 PDEU, členom 41(2)(b) Listine ter členom 88(1) in (3) Uredbe št. 806/2014 varovati zaupne podatke vseh subjektov, vključno s poslovnimi skrivnostmi.

471 Poleg tega je Sodišče v zvezi z Direktivo 2004/39/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 21. aprila 2004 o trgih finančnih instrumentov in o spremembah direktiv Sveta 85/611/EGS, 93/6/EGS in Direktive 2000/12/ES Evropskega parlamenta in Sveta ter o razveljavitvi Direktive Sveta 93/22/EGS (UL 2004, L 145, str. 1), da je za učinkovito delovanje sistema nadzora dejavnosti investicijskih podjetij, ki temelji na nadzornih dejavnostih, ki se izvajajo v državi članici, in na izmenjavi informacij med pristojnimi organi več držav članic, tako nujno, da se lahko nadzorovana podjetja in pristojni organi zanesejo na to, da bodo posredovane zaupne informacije načeloma ostale zaupne (glej sodbo z dne 19. junija 2018, Baumeister, C-15/16, EU:C:2018:464, točka 31 in navedena sodna praksa).

472 Sodišče je menilo, da bi lahko tako neobstoj takega zaupanja posegal v nemoteno posredovanje zaupnih informacij, ki so potrebne za izvajanje dejavnosti nadzora. Člen 54(1) Direktive 2004/39 torej kot splošno pravilo določa dolžnost ohranitve poklicne skrivnosti za varstvo ne le posebnih interesov neposredno vpletenih podjetij, temveč tudi splošnega interesa, povezanega z normalnim delovanjem trgov finančnih instrumentov Unije (glej sodbo z dne 19. junija 2018, Baumeister, C-15/16, EU:C:2018:464, točki 32 in 33 ter navedena sodna praksa).

473 Vendar je treba navesti, da člen 88(1) Uredbe št. 806/2014 v zvezi z zahtevami varovanja poslovne skrivnosti za člane EOR vsebuje določbo, enakovredno členu 54(1) Direktive 2004/39.

474 Poleg tega iz člena 34(1) Uredbe št. 806/2014 izhaja, da lahko EOR za namen opravljanja svojih nalog na podlagi te uredbe neposredno ali prek nacionalnih organov za reševanje, potem ko jih je ob uporabi vseh informacij, ki so na voljo ECB ali pristojnim nacionalnim organom, obvestil, med drugim od subjektov, na katere se nanaša ukrep za reševanje, zahteva, naj zagotovijo vse informacije, potrebne za opravljanje nalog, ki se nanj prenesejo s to uredbo. Odstavek 2 tega člena določa, da zahteve varovanja poslovne skrivnosti teh subjektov ne izvzamejo iz dolžnosti, da posredujejo te informacije. Člen 34(4) Uredbe št. 806/2014 določa, da EOR lahko, in sicer tudi redno, pridobiva vse informacije, ki jih potrebuje za izvajanje svojih nalog v skladu s to uredbo, zlasti o kapitalu, likvidnosti, sredstvih in obveznostih, ki se nanašajo na vsako institucijo, za katero veljajo njegova pooblastila za reševanje.

475 Dokumenti, na podlagi katerih je EOR sprejel shemo za reševanje, zlasti dokumenti v zvezi z likvidnostnim položajem banke Banco Popular, njeno prošnjo za nujno likvidnostno pomoč in oceno ECB o njenem propadu ali verjetnem propadu, vsebujejo zaupne informacije, med drugim poslovne skrivnosti, ki jih je EOR dolžan varovati.

476 Iz tega izhaja, da tožeče stranke niso imele pravice dostopa do vseh dokumentov, na katere sta se EOR in Komisija oprla pri sprejetju izpodbijanih sklepov, ker bi ti dokumenti lahko vsebovali zaupne podatke, česar ne izpodbijajo. Tožeče stranke torej ne morejo trditi, da jim je bilo kršeno učinkovito sodno varstvo, ker jim je bil zavrnjen dostop do teh dokumentov.

477 Poleg tega v zvezi z dokumenti, ki so po mnenju tožečih strank podlaga izpodbijanih sklepov in odgovorov na tožbo, zadnjenavedene v prilogi k tožbi napotujejo na različne prošnje za dostop do dokumentov, ki so jih poslale Komisiji, EOR in ECB, med drugim na podlagi Uredbe (ES) št. 1049/2001 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 30. maja 2001 o dostopu javnosti do dokumentov Evropskega parlamenta, Sveta in Komisije (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 1, zvezek 3, str. 331). V repliki se sklicujejo na to, da sta jim EOR in Komisija zavrnila dostop do dokumentov, ki so ga zahtevale v okviru teh postopkov.

478 Zadostuje ugotovitev, da so odgovori na te prošnje za dostop predmet ločene tožbe pred Splošnim sodiščem.

479 Tožeče stranke se sklicujejo tudi na predlog za odreditev ukrepov procesnega vodstva na podlagi člena 88 Poslovnika, ki so ga v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložile 9. oktobra 2018 in s katerim predlagajo, naj se EOR in Komisiji naloži predložitev več dokumentov, katerih seznam je priložen k predlogu.

480 V zvezi s tem lahko Splošno sodišče z ukrepom procesnega vodstva ali pripravljalnim ukrepom na podlagi člena 91(b) in člena 92(3) Poslovnika od EOR zahteva predložitev vseh dokumentov, za katere meni, da so upoštevni za odločanje o sporu. Vendar lahko Splošno sodišče v skladu s členom 103(1) istega poslovnika meni, da so nekatere informacije iz teh dokumentov zaupne, in zato odloči, da se ne sporočijo drugim strankam, med drugim tožečim strankam.

481 Iz tega izhaja, da odločitev Splošnega sodišča, da odredi predložitev dokumentov, tožečim strankam ne zagotavlja dostopa do vseh teh dokumentov, če Splošno sodišče meni, da vsebujejo zaupne podatke.

482 Poleg tega je Splošno sodišče v obravnavani zadevi 21. maja 2021 s sklepom o pripravljalnih ukrepih od EOR zahtevalo, naj predloži nekatere dokumente, vključno z zaupnimi različicami sheme za reševanje, vrednotenjem 2 in oceno ECB o propadu ali verjetnem propadu banke Banco Popular. Splošno sodišče je v skladu s členom 103 Poslovnika po preučitvi vsebine teh dokumentov menilo, da elementi, ki so v različicah teh dokumentov, objavljenih na spletnih mestih EOR in ECB, ostali prikriti, niso upoštevni za rešitev obravnavanega spora. Zato je Splošno sodišče s sklepom z dne 16. junija 2021 zaupne različice teh dokumentov odstranilo iz spisa.

483 Nazadnje, kar zadeva trditev tožečih strank v zvezi z neobstojem sodnega nadzora med postopkom reševanja, zadostuje opozoriti, da je bila zavrnjena v analizi drugega dela prvega tožbenega razloga.

484 Zato je treba drugi očitek in posledično drugi tožbeni razlog zavrniti kot neutemeljena.

Tretji tožbeni razlog: kršitev lastninske pravice

485 Tožeče stranke trdijo, da sta EOR in Komisija neutemeljeno in nesorazmerno kršila njihovo lastninsko pravico iz člena 17(1) Listine. Trdijo, da so zaradi zmanjšanja vrednosti osnovnega kapitala banke Banco Popular ter odpisa in konverzije njenih lastniških instrumentov delnice in obveznice banke Banco Popular, ki so jih imeli v lasti, izgubile ekonomsko vrednost.

486 Komisija, EOR, Kraljevina Španija in banka Banco Santander v bistvu trdijo, da lastninska pravica iz člena 17 Listine ni absolutna in je lahko predmet omejitev, ki so upravičene s cilji v splošnem interesu v skladu s členom 52(1) Listine. Z izpodbijanima sklepoma naj bi se uresničeval cilj v splošnem interesu, in sicer zagotavljanje stabilnosti finančnega sistema, ki upravičuje omejitev lastninske pravice tožečih strank.

487 Člen 17(1) Listine določa:

„Vsakdo ima pravico imeti v posesti svojo zakonito pridobljeno lastnino, jo uporabljati, z njo razpolagati in jo komu zapustiti. Lastnina se nikomur ne sme odvzeti, razen v javno korist v primerih in pod pogoji, ki jih določa zakon, vendar le proti pravični in pravočasni odškodnini za njeno izgubo. Uživanje lastnine se lahko uredi z zakonom, kolikor je to potrebno zaradi splošnega interesa.“

488 V skladu z ustaljeno sodno prakso lastninska pravica, ki je zagotovljena s členom 17(1) Listine, ni absolutna in da je lahko njeno izvajanje predmet omejitev, ki so upravičene s cilji v splošnem interesu, ki jih priznava Unija. Izvajanje lastninske pravice – kot izhaja iz člena 52(1) Listine – se zato lahko omeji, če te omejitve dejansko ustrezajo zastavljenim ciljem v splošnem interesu in glede na uresničevani cilj ne pomenijo pretiranega in nesprejemljivega posega, ki bi okrnil bistvo

tako zagotovljene pravice (glej sodbo z dne 20. septembra 2016, Ledra Advertising in drugi/Komisija in ECB, od C-8/15 P do C-10/15 P, EU:C:2016:701, točki 69 in 70 ter navedena sodna praksa; sodbi z dne 16. julija 2020, Adusbef in drugi, C-686/18, EU:C:2020:567, točka 85, ter z dne 23. maja 2019, Steinhoff in drugi/ECB, T-107/17, EU:T:2019:353, točka 100).

489 Iz tega izhaja, da lastninska pravica ni absolutna pravica, ampak da je v skladu s členom 52(1) Listine, navedenim v točki 131 zgoraj, lahko predmet omejitev, če so te predvidene v besedilih, ki se uporabljajo, potrebne za uresničevanje cilja v splošnem interesu in sorazmerne s tem ciljem.

490 Opozoriti je treba, da je v členu 6 sheme za reševanje EOR v skladu s členom 21 Uredbe št. 806/2014 odločil, da odpiše in konvertira lastniške instrumente banke Banco Popular na način, ki je pojasnjen v točki 73 zgoraj.

491 Poleg tega iz uvodne izjave 61 Uredbe št. 806/2014 na eni strani izhaja, da morajo biti omejitve pravic delničarjev in upnikov v skladu z načeli iz člena 52(1) Listine, na drugi strani pa iz uvodne izjave 62 iste uredbe izhaja, da posegi v lastninske pravice ne smejo biti nesorazmerni.

492 V skladu s členom 15(1)(a) Uredbe št. 806/2014 o splošnih načelih, ki urejajo reševanje, delničarji institucije v postopku reševanja prevzamejo prve izgube.

493 V zvezi s tem je Sodišče v zvezi z delničarji bank razsodilo, da v skladu s splošno ureditvijo, ki velja za položaj delničarjev v delniških družbah, ti v celoti nosijo tveganje svojih naložb (sodba z dne 19. julija 2016, Kotnik in drugi, C-526/14, EU:C:2016:570, točka 73).

494 Sodišče je na področju državnih pomoči menilo, da ker so delničarji odgovorni za dolgove banke do višine njenega osnovnega kapitala, ni mogoče šteti, da to, da se v točkah od 40 do 46 Sporočila Komisije o uporabi pravil o državni pomoči za podporne ukrepe v korist bank v okviru finančne krize od 1. avgusta 2013 dalje („sporočilo o bančništvu“) (UL 2013, C 216. str. 1) zahteva, da za odpravo kapitalskega primanjkljaja banke ti delničarji pred dodelitvijo državne pomoči prispevajo h kritju njenih izgub v enakem obsegu, kot če taka državna pomoč ne bi bila dodeljena, posega v njihovo lastninsko pravico (sodba z dne 19. julija 2016, Kotnik in drugi, C-526/14, EU:C:2016:570, točka 74).

495 Po analogiji je treba ugotoviti, da je odločitev o odpisu in konverziji lastniških instrumentov banke Banco Popular, katerih imetnice so bile tožeče stranke, v shemi za reševanje posledica dejstva, da morajo delničarji subjekta nositi tveganja, neločljivo povezana z njihovimi naložbami, in dejstva, da morajo, ker je ta subjekt predmet ukrepa za reševanje zaradi propada, nositi ekonomske posledice tega subjekta.

496 V zvezi s tem je Splošno sodišče že razsodilo, da je bil ukrep, ki je vključeval zmanjšanje nominalne vrednosti delnic ciprske banke, sorazmeren s ciljem, ki se je uresničeval s tem ukrepom. Najprej je ugotovilo, da je bil namen tega ukrepa prispevati k dokapitalizaciji banke in da je bil ta ukrep zmožen prispevati k cilju zagotovitve stabilnosti ciprskega finančnega sistema in euroobmočja kot celote. Nato je ugotovilo, da ta ukrep ni presegel meja tistega, kar je bilo primerno in nujno za uresničitev tega cilja, saj manj omejujoče alternative niso bile izvedljive ali z njimi ne bi bilo mogoče doseči pričakovanih rezultatov. Nazadnje je menilo, da ukrep ob upoštevanju pomena zastavljenega cilja ne povzroča nesorazmernih nevšečnosti. V zvezi s tem je opozorilo, da delničarji bank v celoti prevzamejo tveganje svojih naložb (sodba z dne 13. julija 2018, K. Chrysostomides in drugi/Svet in drugi, T-680/13, EU:T:2018:486, točka 330).

497 V teh okoliščinah je Splošno sodišče sklenilo, da ni mogoče ugotoviti, da zmanjšanje nominalne vrednosti delnic te banke pomeni pretiran in nesprejemljiv poseg, ki okrni bistvo lastninske pravice delničarjev (sodba z dne 13. julija 2018, K. Chrysostomides & Co. in drugi/Svet in drugi, T-680/13, EU:T:2018:486, točka 331).

498 Poleg tega je treba opozoriti, da iz sodne prakse, navedene v točki 137 zgoraj, izhaja, da imajo finančne storitve v gospodarstvu Unije osrednjo vlogo in da obstaja tveganje, da se propad ene ali več bank hitro razširi na druge banke, bodisi v zadevni državi članici bodisi v drugih državah članicah.

499 Sodišče je že razsodilo, da so ob upoštevanju cilja zagotavljanja stabilnosti bančnega sistema v euroobmočju in glede na neposredno tveganje finančnih izgub, ki bi ogrozilo imetnike vlog pri zadevnih bankah v primeru njihovega stečaja, nekatere omejitve lastninske pravice lahko upravičene (glej v tem smislu sodbo z dne 20. septembra 2016, Ledra Advertising in drugi/Komisija in ECB, od C-8/15 P do C-10/15 P, EU:C:2016:701, točka 74).

500 Sodišče je prav tako razsodilo, da čeprav obstaja jasen splošni interes za zagotovitev močnega in doslednega varstva vlagateljev po vsej Uniji, pa ni mogoče šteti, da ta interes v vseh okoliščinah prevlada nad splošnim interesom zagotovitve stabilnosti finančnega sistema (sodbi z dne 19. julija 2016, Kotnik in drugi, C-526/14, EU:C:2016:570, točka 91, ter z dne 8. novembra 2016, Dowling in drugi, C-41/15, EU:C:2016:836, točka 54).

501 Toda navesti je treba, da je EOR v členu 4.2 sheme za reševanje menil, da je reševanje potrebno za uresničevanje ciljev iz člena 14(2)(a) in (b) Uredbe št. 806/2014, in sicer zagotoviti kontinuiteto kritičnih funkcij in preprečiti resne negativne vplive na finančno stabilnost, ter sorazmerno z njima, med drugim s preprečevanjem širjenja negativnih vplivov, tudi na tržno infrastrukturo, in z ohranjanjem tržne discipline. Navedel je, da s prenehanjem banke Banco Popular po običajnem insolvenčnem postopku ti cilji ne bi bili doseženi v enaki meri. Komisija se je v Sklepu 2017/1246 izrecno strinjala z razlogi, ki jih je EOR navedel za utemeljitev potrebe po ukrepu za reševanje v javnem interesu.

502 Tako je shema za reševanje v delu, v katerem je bila namenjena ohranitvi ali ponovni vzpostavitvi finančnega položaja banke Banco Popular, in med drugim v delu, v katerem je pomenila alternativo njenemu prenehanju, izpolnjevala cilj splošnega interesa v smislu člena 52(1) Listine, in sicer zagotavljanje stabilnosti finančnih trgov.

503 Toda del tega cilja sta bila tudi ukrepa odpisa in konverzije lastniških instrumentov banke Banco Popular v shemi za reševanje.

504 Tožeče stranke navajajo, da ne izpodbijajo skladnosti EMR, kot je določen z Uredbo št. 806/2014, s členom 17 Listine. Trdijo, da je bila z izpodbijanima sklepoma neupravičeno kršena njihova lastninska pravica, pri čemer navajajo tri očitke. Prvič, izpodbijana sklepa naj ne bi izpolnjevala „pogojev, določenih z zakonom“, drugič, kršila naj bi bistveno vsebino njihove lastninske pravice, ker naj ne bi določala nadomestila, in tretjič, ta kršitev naj bi bila nesorazmerna.

505 S prvim očitkom tožeče stranke trdijo, da poseg v njihovo lastninsko pravico ni bil v skladu z pogoji, določenimi z zakonom. V zvezi s tem se sklicujejo na neizpolnjevanje pogojev iz člena 18(1)(a) in (b) Uredbe št. 806/2014, neizpolnjevanje pogojev iz člena 21(1) iste uredbe,

neizvedbo ustreznega vrednotenja v skladu s členom 20 te uredbe in dejstvo, da sta bila izpodbijana sklepa sprejeta brez ustreznih zaščitnih ukrepov v zvezi s pravilnostjo postopkom, ter napotujejo na trditve, navedene v drugem, četrtem, petem in šestem tožbenem razlogu.

506 Dovolj je opozoriti, da so bile trditve, navedene v drugem, četrtem, petem in šestem tožbenem razlogu, zavrnjene. Iz analize teh tožbenih razlogov namreč izhaja, da EOR in Komisija pri uporabi členov 18, 20 in 21 Uredbe št. 806/2014 nista storila očitne napake pri presoji in da pravica tožečih strank do izjave ni bila kršena.

507 Zato je treba prvi očitek zavrniti.

508 Tožeče stranke z drugim očitkom trdijo, da odvzem lastnine brez nadomestila krši bistveno vsebino njihove lastninske pravice. Trdijo, da ni bilo niti neodvisnega vrednotenja niti naknadnega dokončnega vrednotenja iz člena 20(11) Uredbe št. 806/2014, ki sta dva posebna „zaščitna ukrepa“, določena v Uredbi št. 806/2014 za zagotovitev varstva člena 17 Listine, ki omogočata, da se jim zagotovi plačilo pravičnega nadomestila. Trdijo, da neodvisno in celovito predhodno vrednotenje, ki bi omogočilo oceno vrednosti sredstev in obveznosti subjekta, ni bilo izvedeno in ni moglo temeljiti na dejstvu, da je bil instrument za reševanje že izbran. Menijo, da ker ne bo naknadnega dokončnega vrednotenja iz člena 20(11) Uredbe št. 806/2014, „zaščitni ukrepi“, zasnovani za varovanje pravice delničarjev do nadomestila, niso bili spoštovani. Z vrednotenjem 3 v skladu s členom 20(16) Uredbe št. 806/2014 naj bi se izpolnjevali drugačni cilji in EOR naj ne bi mogel trditi, da bi bilo zadostno.

509 Na prvem mestu je treba navesti, da so bile trditve tožečih strank, da vrednotenje 2 ni bilo „pošteno, preudarno in realno“ v smislu člena 20(1) Uredbe št. 806/2014 in da bi se moralo z njim upoštevati več mogočih scenarijev za reševanje, zavrnjene že v okviru analize četrtega tožbenega razloga. Dalje, opozoriti je treba, da se je EOR v skladu s členom 20(13) Uredbe št. 806/2014 pri sprejetju sheme za reševanje lahko oprl na začasno vrednotenje. Nazadnje, iz analize četrtega tožbenega razloga izhaja, da neobstoj naknadnega dokončnega vrednotenja v smislu člena 20(11) Uredbe št. 806/2014 ne more vplivati na veljavnost izpodbijanih sklepov.

510 Na drugem mestu, Uredba št. 806/2014 določa mehanizem za izplačilo nadomestila delničarjem in upnikom subjekta, za katerega velja ukrep za reševanje, na podlagi načela iz člena 15(1)(g) Uredbe št. 806/2014, da noben upnik ne utrpi večjih izgub od tistih, ki bi jih utrpel, če bi subjekt v postopku reševanja prenehal poslovati po običajnem insolvenčnem postopku.

511 Za namene ugotavljanja, ali bi bili delničarji in upniki deležni boljše obravnave, če bi bil za zadevni subjekt uveden običajni insolvenčni postopek, člen 20(16) Uredbe št. 806/2014 določa, da se po reševanju izvede vrednotenje. V skladu s členom 20(17) Uredbe št. 806/2014 se pri tem vrednotenju določi, ali obstaja razlika med obravnavo, ki bi je bili deležni delničarji in upniki, če bi bil v trenutku, ko je bila sprejeta odločitev o ukrepu za reševanje, za institucijo uveden običajni insolvenčni postopek, in dejansko obravnavo, ki so je bili deležni v okviru reševanja.

512 Če se po tem vrednotenju ugotovi, da so delničarji ali upniki v postopku reševanja utrpeli večje izgube od tistih, ki bi jih utrpeli v primeru prenehanja po običajnem insolvenčnem postopku, člen 76(1) Uredbe št. 806/2014 določa, da lahko EOR za plačilo nadomestila zanje uporabi ESR.

513 Iz tega izhaja, da je z Uredbo št. 806/2014 vzpostavljen mehanizem za zagotovitev, da delničarji ali upniki subjekta v postopku reševanja dobijo pravično nadomestilo v skladu z zahtevami iz člena 17(1) Listine.

514 V zvezi s tem je treba opozoriti, da sklicevanja tožečih strank na oceno učinka Komisije potrjujejo, da je ta mehanizem v skladu z zahtevami člena 17(1) Listine. V izvlečku iz te ocene učinka, ki so ga tožeče stranke navedle v odgovoru, je namreč navedeno:

„Poseg v lastninsko pravico ni nesorazmeren, ker je v okviru predvidena pravica do nadomestila v korist prizadetih delničarjev in upnikov. Delničarji in upniki imajo pravico do nadomestila vrednosti svojih delnic ali terjatev, do katerih bi bili upravičeni v primeru običajnega prenehanja družbe. Zahteve, da se znesek nadomestila določi glede na vrednost podjetja, ki jo oceni neodvisni izvedenec, so dodatni zaščitni ukrepi. Poleg tega bi moralo nadomestilo zagotoviti, da delničarji in upniki ne bodo deležni manj ugodne obravnave zaradi uporabe instrumenta za reševanje ali uporabe pooblastila za reševanje, kot bi je bili deležni, če ta instrument ali pooblastilo ne bi bilo uporabljeno in če bi bil za celotno kreditno institucijo v skladu z nacionalnim pravom, ki se uporablja, uveden insolvenčni postopek. Zlasti kadar terjatev upnika ostane pri kreditni instituciji, katere sredstva, pravice ali obveznosti so bile prenesene na drug subjekt, in kadar preostali del kreditnega subjekta preneha, bi moral upnik dobiti nadomestilo, če je znesek, ki ga je prejel pri prenehanju, nižji od zneska, ki bi ga prejel v insolvenčnem [postopku], če do prenosa ne bi prišlo.

Z zgoraj navedenimi pravili o nadomestilu je zaščitena bistvena vsebina lastninske pravice. Če se pooblastila za reševanje ne bi izvajala, bi bil namreč za družbo, ki propada, uveden insolvenčni postopek. V skladu s stečajnim pravom so upniki upravičeni do sorazmerne razdelitve izkupička od prodaje bančnih sredstev, delničarji pa so upravičeni do razdelitve preostalih sredstev po poplačilu vseh upnikov. Ta bistvena vsebina je zaščitena z načeli, ki urejajo nadomestilo. Zato omejitve ne omejujejo nesorazmerno lastninske pravice.“

515 Poleg tega v nasprotju s trditvami tožečih strank dejstvo, da na dan sprejetja sheme za reševanje niso prejele odškodnine, ne zadostuje za ugotovitev kršitve njihove lastninske pravice, saj člen 17(1) Listine ne določa plačila odškodnine hkrati z omejitvijo lastninske pravice, temveč pravočasno plačilo.

516 Kot se zdi, tožeče stranke s trditvijo, da bi bila izvedba naknadnega dokončnega vrednotenja iz člena 20(11) Uredbe št. 806/2014 potrebna za spoštovanje njihovih lastninskih pravic, trdijo, da bi bilo treba znesek nadomestila, ki bi ga bilo treba plačati delničarjem, izračunati glede na rezultate naknadnega dokončnega vrednotenja. Trdijo, da je naknadno dokončno vrednotenje namenjeno določitvi vrednosti sredstev in obveznosti subjekta pred sprejetjem ukrepa za reševanje in ima drugačen namen kot vrednotenje 3 iz člena 20(16) Uredbe št. 806/2014.

517 V obravnavani zadevi je treba opozoriti, da je bila v primeru, da shema za reševanje ne bi bila sprejeta, alternativa prenehanje banke Banco Popular v skladu z običajnim insolvenčnim postopkom.

518 V zvezi s tem je treba navesti, da je Sodišče na področju državnih pomoči razsodilo, da bi bile izgube delničarjev bank v težavah vsekakor enako velike ne glede na to, ali vzrok zanje temelji na odločbi o začetku stečajnega postopka, ker državna pomoč ni bila dodeljena, ali na postopku dodelitve take pomoči, pogojene s predhodno porazdelitvijo bremena (sodba z dne 19. julija 2016, Kotnik in drugi, C-526/14, EU:C:2016:570, točka 75).

519 Sodišče je ugotovilo, da je v točki 46 sporočila o bančništvu navedeno, da „bi bilo treba upoštevati ‚načelo, da noben upnik ne utrpi večjih izgub, kot bi jih sicer‘“, in da „[z]ato podrejeni upniki z ekonomskega vidika ne bi smeli prejeti manj, kot bi bil njihov instrument vreden, če državna pomoč ne bi bila dodeljena“ (sodba z dne 19. julija 2016, Kotnik in drugi, C-526/14, EU:C:2016:570, točka 77).

520 V skladu z ugotovitvami Sodišča je iz te točke razvidno, da ukrepi porazdelitve bremena, s katerimi je pogojena dodelitev državne pomoči banki s kapitalskim primanjkljajem, ne morejo povzročiti posega v lastninsko pravico podrejenih upnikov, ki ne bi nastal v stečajnem postopku, ki bi sledil, če pomoč ne bi bila dodeljena. V teh okoliščinah ni mogoče tehtno trditi, da ukrepi porazdelitve bremena, kakršni so ti iz sporočila o bančništvu, pomenijo poseg v lastninsko pravico delničarjev in podrejenih upnikov (sodba z dne 19. julija 2016, Kotnik in drugi, C-526/14, EU:C:2016:570, točki 78 in 79).

521 Poleg tega se glede vrednostnega papirja znesek dolgovane odškodnine presoja glede na dejansko tržno vrednost tega vrednostnega papirja ob sprejetju spornih predpisov in ne glede na njegovo nominalno vrednost ali znesek, za katerega bi njegov imetnik upal, da ga bo prejel ob njegovi pridobitvi (glej sodbo z dne 13. julija 2018, K. Chrysostomides & Co. in drugi/Svet in drugi, T-680/13, EU:T:2018:486, točka 314 ter navedena sodna praksa).

522 Zato je treba po analogiji ugotoviti, da uporaba načela iz člena 15(1)(g) Uredbe št. 806/2014, navedenega v točki 510 zgoraj, v skladu s katerim noben upnik ne sme biti obravnavan slabše, v obravnavani zadevi tožečim strankam zagotavlja pravično odškodnino v skladu z zahtevami iz člena 17(1) Listine.

523 V nasprotju s trditvami tožečih strank se vrednost njihove naložbe ne sme izračunati glede na stanje pred sprejetjem sheme za reševanje, kot bi lahko izhajalo iz naknadnega dokončnega vrednotenja, temveč ustreza njeni vrednosti v primeru, da shema za reševanje ne bi bila sprejeta, kar ustreza stanju, v katerem bi banka Banco Popular prenehala.

524 Poleg tega se, kot priznavajo tožeče stranke, naknadno dokončno vrednotenje iz člena 20(11) Uredbe št. 806/2014 in vrednotenje 3 iz člena 20(16) iste uredbe razlikujeta. Izvedba naknadnega dokončnega vrednotenja ni koristna za namene vrednotenja 3, katerega namen je primerjati dejansko obravnavo, ki so je bili deležni delničarji banke Banco Popular zaradi reševanja, z obravnavo, ki bi je bili deležni v hipotetičnem insolvenčnem postopku. Tožeče stranke torej ne morejo trditi, da EOR in Komisija zaradi neobstoja naknadnega dokončnega vrednotenja nista imela podlage za trditev, da bo plačano razumno nadomestilo.

525 Zato v nasprotju s trditvami tožečih strank dejstvo, da je EOR navedel, da v obravnavani zadevi ne bo izvedeno naknadno dokončno vrednotenje, ni kršitev njihove lastninske pravice.

526 Poleg tega je treba navesti, da trditev tožečih strank temelji na napačni predpostavki, da bi bile lahko v tem primeru upravičene do odškodnine na podlagi člena 20(12)(a) Uredbe št. 806/2014.

527 Člen 20(12)(a) Uredbe št. 806/2014 določa:

„V primeru, da je ocena neto vrednosti sredstev subjekta iz člena 2 pri naknadnem dokončnem vrednotenju višja kot pri začasnem vrednotenju neto vrednosti sredstev navedenega subjekta, lahko [EOR] od nacionalnega organa za reševanje zahteva, da:

(a) uporabi pooblastilo za zvišanje vrednosti terjatev upnikov ali imetnikov zadevnih kapitalskih instrumentov, ki so bile odpisane pri uporabi instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov“.

528 Zadostuje ugotovitev, da se ta določba uporablja, kadar je instrument za reševanje, ki se uporabi, instrument za reševanje s sredstvi upnikov iz člena 27 Uredbe št. 806/2014. Vendar v obravnavani zadevi ni tako.

529 Zato je treba drugi očitek zavrniti.

530 S tretjim očitkom tožeče stranke menijo, da je poseg v njihovo lastninsko pravico vsekakor nesorazmeren, ne glede na to, ali se z njim ne spoštuje bistvena vsebina te pravice.

531 V skladu z ustaljeno sodno prakso v skladu z načelom sorazmernosti, ki je eno temeljnih načel prava Unije, institucije Unije ne smejo prestopiti meje tistega, kar je primerno in potrebno za uresničitev legitimnih ciljev, ki jim sledi zadevna ureditev, pri čemer je treba takrat, ko je mogoče izbirati med več primernimi ukrepi, uporabiti tistega, ki je najmanj omejujoč, povzročene neugodnosti pa ne smejo biti čezmerne glede na zastavljene cilje (glej sodbi z dne 30. aprila 2019, Italija/Svet (Ribolovna kvota za sredozemsko mečarico), C-611/17, EU:C:2019:332, točka 55 in navedena sodna praksa, ter z dne 6. maja 2021, Bayer CropScience in Bayer/Komisija, C-499/18 P, EU:C:2021:367, točka 166 in navedena sodna praksa). Na to načelo je opozorjeno v členu 5(4) PEU in v členu 1 Protokola o uporabi načel subsidiarnosti in sorazmernosti, ki je priložen Pogodbi EU in Pogodbi DEU.

532 Prvič, tožeče stranke trdijo, da je kršitev njihove lastninske pravice nesorazmerna, ker sta bila izpodbijana sklepa sprejeta brez njihovega predhodnega zaslišanja.

533 Kot poudarja EOR, je pravica do izjave avtonomna procesna pravica, kršitev katere ne pomeni samodejno kršitve lastninske pravice, zagotovljene s členom 17(1) Listine.

534 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je iz analize drugega tožbenega razloga in zlasti iz točk 160 in 161 zgoraj razvidno, da je Splošno sodišče že odločilo, da varstva lastninske pravice iz člena 1 Protokola št. 1 k EKČP ni mogoče razlagati tako, da mora imeti zadevna oseba v vseh okoliščinah možnost predložiti svoje stališče pristojnim organom pred sprejetjem ukrepov, s katerimi se krši njena lastninska pravica.

535 Poleg tega je treba ugotoviti, da tožeče stranke ne navajajo nobene trditve, s katero bi pojasnile, kako je dejstvo, da EOR pred sprejetjem sheme za reševanje ni opravil zaslišanja, vplivalo na njihovo lastninsko pravico.

536 Drugič, glede trditve tožečih strank, da je bila njihova lastninska pravica nesorazmerno kršena, ker niso bile upravičene do odškodnine, zadostuje napotitev na analizo drugega očitka.

537 Tretjič, tožeče stranke zgolj trdijo, da EOR in Komisija nista dokazala, da je bil sprejeti instrument za reševanje, vključno z odpisom in konverzijo lastniških instrumentov, najmanj obremenjujoča rešitev za dosego legitimnega cilja.

538 Zadostuje ugotovitev, da ta trditev ni podprta z nobeno argumentacijo in torej ni utemeljena.

539 Zato je treba tretji očitek zavrniti.

540 Iz vsega navedenega izhaja, prvič, da je banka Banco Popular propadala ali bi verjetno propadla in da ni bilo alternativnih ukrepov, s katerimi bi bilo mogoče ta položaj preprečiti, drugič, da bi bil brez reševanja za banko Banco Popular uveden običajni insolvenčni postopek ter, tretjič, da so morali delničarji banke Banco Popular nositi tveganje svojih naložb in da Uredba št. 806/2014 določa morebitno plačilo nadomestila v skladu z načelom, da se noben upnik ne obravnava slabše. Zato je treba ugotoviti, da odločitev o odpisu in konverziji lastniških instrumentov banke Banco Popular v okviru sheme za reševanje ne pomeni pretiranega in nesprejemljivega posega

v samo bistvo lastninske pravice tožečih strank, temveč jo je treba šteti za upravičeno in sorazmerno omejitev njihove lastninske pravice v skladu z določbami člena 17(1) in člena 52(1) Listine.

541 Zato je treba tretji tožbeni razlog zavrniti kot neutemeljen.

Sedmi tožbeni razlog: kršitev obveznosti obrazložitve

542 Tožeče stranke trdijo, da sta Komisija in EOR kršila obveznost obrazložitve, ker nista navedla posebnih in konkretnih razlogov, iz katerih sta sprejela izpodbijana sklepa.

543 Člen 41(2)(c) Listine v zvezi s pravico do dobrega upravljanja določa, da ta pravica vključuje obveznost uprave, da svoje odločbe obrazloži.

544 V skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča mora biti obrazložitev, ki se zahteva s členom 296 PDEU, prilagojena vrsti obravnavanega akta ter mora jasno in nedvoumno izražati razlogovanje institucije, ki je akt izdala, tako da se lahko zadevne osebe seznanijo z utemeljitvijo sprejetega ukrepa in da lahko pristojno sodišče opravi nadzor. Ne zahteva se, da se v obrazložitvi podrobno navedejo vsi upoštevni dejanski in pravni elementi, ker je treba vprašanje, ali obrazložitev akta izpolnjuje zahteve iz člena 296 PDEU, presojati ne le glede na njegovo besedilo, ampak tudi glede na njegov kontekst in vsa pravna pravila, ki urejajo zadevno področje (glej sodbi z dne 8. maja 2019, Landeskreditbank Baden-Württemberg/ECB, C-450/17 P, EU:C:2019:372, točki 85 in 87 ter navedena sodna praksa, ter z dne 21. oktobra 2020, ECB/Estate of Espírito Santo Financial Group, C-396/19 P, neobjavljena, EU:C:2020:845, točka 41 in navedena sodna praksa).

545 Poleg tega mora biti stopnja podrobnosti obrazložitve akta sorazmerna z materialnimi možnostmi in tehničnimi pogoji ali rokom, v katerem mora biti ta akt sprejet (glej sodbi z dne 6. novembra 2012, Éditions Odile Jacob/Komisija, C-551/10 P, EU:C:2012:681, točka 48 in navedena sodna praksa, ter z dne 23. maja 2019, KPN/Komisija, T-370/17, EU:T:2019:354, točka 139 in navedena sodna praksa; sodba z dne 27. januarja 2021, KPN/Komisija, T-691/18, neobjavljena, EU:T:2021:43, točka 162).

546 Tožeče stranke na prvem mestu v zvezi s shemo za reševanje trdijo, da je EOR predložil le redigirano različico sheme za reševanje in ni predložil dokazov, na katerih bi ta shema temeljila. Tožeče stranke v repliki dodajajo, da ne morejo učinkovito uveljavljati svojih pravnih sredstev, ker jim je EOR zavrnil dostop do ključnih dokumentov, ki so del njegove obrazložitve, vključno z neredigirano različico sheme za reševanje.

547 Poudariti je treba, da se tožeče stranke ne sklicujejo na vsebino sheme za reševanje in ne pojasnijo, kateri elementi naj ne bi zadostovali za razumevanje njenega obsega. Ne navajajo, kateri del razlogovanja EOR v shemi za reševanje naj ne bi bil dovolj jasen.

548 Zato je treba šteti, da tožeče stranke s temi trditvami izpodbijajo dejstvo, da jim ni bila posredovana celotna različica sheme za reševanje in dokumentov, na katerih ta temelji. Toda ti argumenti so bili navedeni že v okviru drugega očitka drugega tožbenega razloga v zvezi s kršitvijo pravice do učinkovitega sodnega varstva.

549 V zvezi s tem je zadostuje opozoriti, da iz analize drugega očitka drugega tožbenega razloga izhaja, da tožeče stranke ne morejo uresničevati pravice do sporočila o celotnih različicah sheme za reševanje in vrednotenja 2 ali drugih dokumentov, na katere se je EOR oprl pri sprejetju sheme za reševanje.

550 Tožeče stranke na drugem mestu v zvezi s Sklepom 2017/1246 trdijo, da je Komisija v svojem sklepu zgolj potrdila, da se strinja z ugotovitvami EOR, ne da bi pojasnila presoje, ki jih je opravila, da bi se prepričala, da so izpolnjeni pogoji, ki se uporabljajo, in da je instrument za reševanje, ki ga je predlagal EOR, najprimernejši in sorazmeren.

551 Opozoriti je treba, da je v uvodni izjavi 4 Sklepa 2017/1246 navedeno:

„Komisija se strinja s shemo za reševanje. Zlasti se strinja z razlogi, ki jih je navedel [EOR] za utemeljitev potrebe po ukrepu za reševanje zaradi javnega interesa v skladu s členom 5 Uredbe št. 806/2014.“

552 Poleg tega se je Komisija po eni strani v uvodni izjavi 2 Sklepa 2017/1246 sklicevala na dejstvo, da je EOR v shemi za reševanje navedel, da so bili v zvezi z banko Banco Popular izpolnjeni vsi pogoji za začetek postopka reševanja iz člena 18(1), prvi pododstavek, Uredbe št. 806/2014 in da je ocenil razloge, iz katerih je ukrep za reševanje potreben zaradi javnega interesa. Po drugi strani je Komisija v uvodni izjavi 3 Sklepa 2017/1246 navedla, da je s shemo za reševanje v skladu s členom 18(6) Uredbe št. 806/2014 zoper banko Banco Popular uveden postopek reševanja in določena uporaba instrumenta prodaje poslovanja ter navedla tudi razloge, iz katerih so vsi ti elementi zadostovali.

553 Iz tega izhaja, da se je Komisija v Sklepu 2017/1246 izrecno sklicevala na razloge, iz katerih je EOR menil, da so pogoji za sprejetje sheme za reševanje izpolnjeni in da je primerno uporabiti instrument prodaje poslovanja. Tako je treba potrditev sheme za reševanje iz uvodne izjave 4 Sklepa 2017/1246 razlagati ob upoštevanju njegovih drugih uvodnih izjav in se nanaša na vse te razloge. V tej uvodni izjavi je Komisija izrecno navedla, da se strinja z razlogi iz sheme za reševanje, ki upravičujejo sprejetje ukrepa za reševanje v zvezi z banko Banco Popular, zlasti v zvezi z merilom javnega interesa.

554 Zato je treba shemo za reševanje in njeno obrazložitev šteti za del konteksta, v katerem je bil sprejet Sklep 2017/1246, v smislu sodne prakse, navedene v točki 544 zgoraj.

555 Vendar, kot je navedeno v točki 547 zgoraj, tožeče stranke ne navajajo nobene trditve, ki bi dokazovala, da shema za reševanje ni dovolj obrazložena.

556 Poleg tega je treba opozoriti, da na podlagi člena 18(7) Uredbe št. 806/2014 Komisija shemo za reševanje „podpre“ ali ji nasprotuje glede njenih diskrecijskih vidikov.

557 Iz tega je razvidno, da se lahko Komisija, kadar kot v obravnavani zadevi potrdi shemo za reševanje, v obrazložitvi svojega sklepa omeji na navedbo, da se strinja z razlogi, ki jih ta vsebuje. Kakršna koli dodatna utemeljitev za njeno potrditev bi lahko pomenila le ponovitev elementov, ki so že vsebovani v shemi za reševanje. V skladu s členom 18(7) Uredbe št. 806/2014 Komisiji v svojem sklepu ni treba ponoviti analize EOR, temveč jo mora le odobriti.

558 Poleg tega je treba v skladu s sodno prakso, navedeno v točki 545 zgoraj, upoštevati zelo kratko obdobje, ki ga ima Komisija v skladu s členom 18(7) Uredbe št. 806/2014 na voljo za sprejetje svojega sklepa od trenutka, ko ji EOR posreduje shemo za reševanje.

559 Zato je treba sedmi tožbeni razlog zavrniti kot neutemeljen.

Osmi tožbeni razlog: kršitev načela sorazmernosti in načela varstva legitimnih pričakovanj

560 Tožeče stranke podredno trdijo, da če so izpolnjeni pogoji iz člena 18 Uredbe št. 806/2014, sta EOR in Komisija s tem, da sta se odločila za instrument prodaje poslovanja in brez obrazložitve odstopila od načrta reševanja iz leta 2016, kršila načelo sorazmernosti in načelo varstva legitimnih pričakovanj.

561 V tožbi navajajo, da ne morejo razviti tega tožbenega razloga, ker niso imele dostopa do upoštevnih informacij, in sicer do neredigirane različice sheme za reševanje in ocene ECB o propadu ali verjetnem propadu banke Banco Popular. Tožeče stranke v repliki trdijo, da ne morejo navesti trditev v zvezi s tem tožbenim razlogom. EOR in Komisija naj ne bi pojasnila svoje odločitve, da ne uporabita načrta reševanja iz leta 2016, niti razlogov, iz katerih nista pooblastila družbe Deloitte, da preuči to vprašanje.

562 V skladu s členom 76 Poslovnika mora začetna vloga med drugim vsebovati navajane tožbene razloge in trditve ter kratek povzetek navedenih tožbenih razlogov. Zato mora natančno določati tožbeni razlog, na katerem temelji, tako da zgolj z njegovo abstraktno navedbo niso izpolnjene zahteve iz Poslovnika. Poleg tega mora biti ta povzetek, čeprav kratek, dovolj jasen in natančen, da lahko tožena stranka pripravi obrambo in Splošno sodišče odloči o tožbi po potrebi brez drugih dodatnih podatkov. Za dopustnost tožbe ali natančneje tožbenega razloga pravna varnost in pravilno izvajanje sodne oblasti zahtevata, da bistveni dejanski in pravni elementi, na katerih temelji tožba ali tožbeni razlog, skladno in razumljivo izhajajo iz samega besedila tožbe (glej sodbi z dne 12. septembra 2018, De Geoffroy in drugi/Parlament, T-788/16, neobjavljena, EU:T:2018:534, točki 72 in 73 ter navedena sodna praksa, ter z dne 8. maja 2019, PT/EIB, T-571/16, neobjavljena, EU:T:2019:301, točka 109 in navedena sodna praksa).

563 Ugotoviti je treba, da – kot tožeče stranke same navajajo v tožbi in repliki – tožbenega razloga, ki se nanaša na kršitev načela sorazmernosti in načela varstva legitimnih pričakovanj, ne spremljajo nobene posebne trditve. Ker ni bil utemeljen, ga je torej treba zavreči kot nedopustnega.

564 V zvezi z načelom varstva legitimnih pričakovanj iz ustaljene sodne prakse vsekakor izhaja, da je pravica do sklicevanja na to načelo pogojena s tem, da so pristojni organi Unije zadevni osebi dali natančna, brezpogojna in skladna zagotovila, ki izhajajo iz pooblaščenih in zanesljivih virov. To pravico ima namreč vsak pravni subjekt, ki mu je institucija, organ, urad ali agencija Unije s tem, da mu je dala natančna zagotovila, vzbudila utemeljena pričakovanja (glej sodbo z dne 19. julija 2016, Kotnik in drugi, C-526/14, EU:C:2016:570, točka 62 in navedena sodna praksa; glej v tem smislu tudi sodbo z dne 16. decembra 2020, Svet in drugi/K. Chrysostomides & Co. in drugi, C-597/18 P, C-598/18 P, C-603/18 P in C-604/18 P, EU:C:2020:1028, točka 178 in navedena sodna praksa).

565 Vendar je dovolj poudariti, da tožeče stranke ne navajajo nobenega natančnega zagotovila, ki bi lahko vzbudilo pričakovanja, da bo uporabljen načrt za reševanje iz leta 2016.

566 Poleg tega, kolikor je treba trditev tožečih strank v repliki, da EOR in Komisija nista pojasnila svoje odločitve o odstopanju od načrta reševanja iz leta 2016, razumeti kot trditev, ki temelji na kršitvi obveznosti obrazložitve, zadostuje napotitev na razloge iz uvodnih izjav od 19 do 22 sheme za reševanje, ki jih tožeče stranke ne izpodbijajo, kot so to storili Komisija, EOR in Kraljevina Španija.

567 Zato je treba osmi tožbeni razlog zavreči kot nedopusten.

Predlog za sprejetje ukrepov procesnega vodstva

568 Tožeče stranke so z dopisom, ki je bil v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložen 9. oktobra 2018, Splošnemu sodišču predlagale, naj z ukrepom procesnega vodstva na podlagi člena 88 Poslovnika EOR in Komisiji naloži predložitev več dokumentov, katerih seznam je priložen k predlogu. Tožeče stranke navajajo, da zahtevani dokumenti ustrezajo trditvam o dejstvih iz odgovorov EOR in Komisije na tožbo ter da jih je treba razkriti, da bi jim omogočili odgovor nanje. Brez teh dokumentov naj tožeče stranke ne bi mogle odgovoriti na odgovore na tožbo, Splošno sodišče pa naj ne bi moglo presoditi zakonitosti izpodbijanih sklepov.

569 Komisija in EOR menita, da ta predlog ni v skladu z zahtevami iz člena 88(2) Poslovnika, ker tožeče stranke niso utemeljile razlogov, iz katerih niso mogle predhodno predložiti tega predloga, in ker niso natančno navedle razlogov, iz katerih naj bi bili zahtevani dokumenti nujni za rešitev spora.

570 Ugotoviti je treba, da je Splošno sodišče s sklepom o pripravljalnih ukrepih z dne 21. maja 2021 na podlagi člena 91(b), člena 92(3) in člena 103 Poslovnika EOR naložilo, naj predloži nekatere dokumente, navedene v točki 95 zgoraj. Splošno sodišče je s sklepom z dne 16. junija 2021 ugotovilo, da dokumenti, ki jih je EOR predložil v zaupni različici, niso upoštevni za rešitev spora. Nasprotno pa je bil dopis banke Banco Popular, ki ga je 6. junija 2017 poslala ECB, brez priloge posredovan drugim strankam.

571 V zvezi s predlogi za odreditev ukrepov procesnega vodstva ali pripravljalnih ukrepov, ki jih vloži stranka v sporu, je treba opozoriti, da samo Splošno sodišče presoja morebitno potrebo po dopolnitvi podatkov, ki so mu na voljo v zadevi, o kateri odloča (glej sodbo z dne 26. januarja 2017, Mamoli Robinetteria/Komisija, C-619/13 P, EU:C:2017:50, točka 117 in navedena sodna praksa; sodba z dne 12. novembra 2020, Fleig/ESZD, C-446/19 P, neobjavljena, EU:C:2020:918, točka 53).

572 V zvezi s tem je treba opozoriti, da mora stranka, ki to zahteva, za to, da bi Splošno sodišče lahko ocenilo uporabnost ukrepov procesnega vodstva, natančno navesti zahtevane dokumente in Splošnemu sodišču predložiti vsaj najmanjši skupek elementov, ki dokazujejo uporabnost teh dokumentov za postopek (glej sodbi z dne 28. julija 2011, Diputación Foral de Vizcaya in drugi/Komisija, od C-474/09 P do C-476/09 P, neobjavljena, EU:C:2011:522, točka 92 in navedena sodna praksa, ter z dne 20. marca 2019, Hércules Club de Fútbol/Komisija, T-766/16, EU:T:2019:173, točka 29 in navedena sodna praksa).

573 V obravnavani zadevi je treba ugotoviti, da se Splošno sodišče na podlagi podatkov iz spisa in pojasnil, ki so bila dana na obravnavi, lahko opredeli, saj se na podlagi ugotovitev, tožbenih razlogov in trditev, navedenih med postopkom, ter glede na dokumente, ki so jih predložile stranke, lahko koristno izreče.

574 Iz tega sledi, da je treba predlog tožečih strank za sprejetje ukrepov procesnega vodstva zavrniti, ne da bi bilo treba odločiti o njegovi dopustnosti na podlagi člena 88(2) Poslovnika.

575 Ugotoviti je treba, da je treba tožbo zavrniti v celoti.

Stroški

576 V skladu s členom 134(1) Poslovnika se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki. Ker tožeče stranke niso uspele, se jim v skladu s predlogi Komisije, EOR in banke Banco Santander naloži, da nosijo svoje stroške ter stroške zadnjenavedenih.

577 V skladu s členom 138(1) Poslovnika države članice in institucije, ki so intervenirale v postopku, nosijo svoje stroške. Kraljevina Španija, Parlament in Svet zato nosijo svoje stroške.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (tretji razširjeni senat)

razsodilo:

1. **Tožba se zavrne.**

2. **Antonio Del Valle Ruíz in druge tožeče stranke, katerih imena so navedena v prilogi, nosijo svoje stroške ter stroške Evropske komisije, Enotnega odbora za reševanje (EOR) in banke Banco Santander, SA.**

3. **Kraljevina Španija, Evropski parlament in Svet Evropske unije nosijo svoje stroške.**

Van der Woude Jaeger Kreuschitz

De Baere Steinfatt

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 1. junija 2022.

Podpisi

Kazalo

Pravni okvir 2

Dejansko stanje in dejstva po vložitvi tožbe 5

Položaj banke Banco Popular pred sprejetjem sheme za reševanje 6

Druga dejstva pred sprejetjem sheme za reševanje 8

Shema za reševanje za banko Banco Popular z dne 7. junija 2017 10

Dejstva po sprejetju sklepa o reševanju 12

Postopek in predlogi strank 12

Pravo 14

Prvi tožbeni razlog: ugovor nezakonitosti, ker naj bi bila s členom 18 Uredbe št. 806/2014 kršena pravica do izjave in pravica do učinkovitega pravnega sredstva iz členov 41 in 47 Listine ter načelo sorazmernosti 16

Prvi del: kršitev pravice do izjave na podlagi člena 18 Uredbe št. 806/2014 17

Drugi del: kršitev pravice do učinkovitega pravnega sredstva s členom 18 Uredbe št. 806/2014 26

Tretji del: kršitev načela sorazmernosti s členom 18 Uredbe št. 806/2014 27

Deveti tožbeni razlog: ugovor nezakonitosti, ker so s členoma 18 in 22 Uredbe št. 806/2014 kršena načela v zvezi s prenosom pooblastila 27

Četrti tožbeni razlog: kršitev člena 20 Uredbe št. 806/2014 32

Prvi očitek: vrednotenje 1 34

Drugi očitek: vrednotenje 2 35

Tretji očitek: neobstoj naknadnega dokončnega vrednotenja 40

Peti tožbeni razlog: kršitev člena 18(1)(a) in (b) Uredbe št. 806/2014 41

Prvi del: kršitev člena 18(1)(a) Uredbe št. 806/2014 41

Drugi del: kršitev člena 18(1)(b) Uredbe št. 806/2014 45

Šesti tožbeni razlog: kršitev člena 21(1) Uredbe št. 806/2014 51

Drugi tožbeni razlog: kršitev členov 41 in 47 Listine 51

Prvi očitek: pravica do izjave 52

Drugi očitek: pravica do učinkovitega sodnega varstva 55

Tretji tožbeni razlog: kršitev lastninske pravice 60

Sedmi tožbeni razlog: kršitev obveznosti obrazložitve 67

Osmi tožbeni razlog: kršitev načela sorazmernosti in načela varstva legitimnih pričakovanj 69

Predlog za sprejetje ukrepov procesnega vodstva 70

Stroški 71